

DANIEL GLATTAUER

*dragoste
virtuală*

**CE LOC MAI SIGUR PENTRU
A-ȚI ASCUNDE DORINȚELE
SECRETE DECÂT
REALITATEA VIRTUALĂ?**

Daniel Glattauer

Dragoste virtuală

Traducere din germană și note de Gabriella Eftimie

Editura Trei
2012

Copyright © by Deuticke im Paul Zsolnay Verlag Wien 2006
© 2012 by Editura TREI

Copyright © Editura Pandora M, 2012 pentru prezenta ediție
Editura Pandora M face parte din Grupul editorial Trei

C.P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
www.pandoram.ro

ISBN eBOOK: 978-973-1989-24-2

Editori: Magdalena Mărculescu, Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu

Fondator: Ion Mărculescu, 1994

Coperta colecției: Faber Studio (Radu Manelici)

Redactor: Domnica Drumea

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Dtp: Corina Rezai

Corectură: Eugenia Țarălungă, Roxana Samoilescu, Sînziana Doman

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Capitolul unu

15 ianuarie

Subject: **Anulare abonament**

Aș dori să renunț la abonament. Se poate și pe această cale? Numai bine, E. Rothner.

După 18 zile

Subject: **Anulare abonament**

Aș dori să renunț la abonamentul meu. Se poate prin e-mail? Solicit un răspuns scurt.

Numai bine, E. Rothner.

După 33 de zile

Subject: Anulare abonament

Stimați domni și stimate doamne de la editura Like! În cazul în care continuați să-mi ignorați încercările de a renunța la abonament și continuați să-mi trimiteți revista — din păcate, din ce în ce mai slabă calitativ — mă simt obligată să vă avertizez că n-am să mai plătesc niciun sfanț!

Numai bine, E. Rothner.

După opt minute

Reply:

Adresă greșită. Aceasta este o adresă privată, respectiv: woerter@leike.com. Dumneavoastră doriți să-i contactați pe cei de la woerter@like.com. Sunteți a treia persoană care-mi scrie în legătură cu o suspendare de abonament. Revista aceea pare chiar oribilă!

După cinci minute

RE:

Ah, mă scuzați! Mulțumesc pentru lămuriri. Salutări, E.R.

Nouă luni mai târziu

No subject

Crăciun fericit și La Mulți Ani vă dorește Emmi Rothner.

După două minute

Reply:

Dragă Emmi Rothner, noi nu ne cunoaștem, aș putea spune, mai deloc. Dar cu toate acestea, țin să vă mulțumesc pentru mass-mailul drăguț și extrem de original! Trebuie să vă mărturisesc că îmi plac

la nebunie mass-mailurile trimise maselor din care nici măcar nu fac parte. Nb, Leo Leike.

După 18 minute

RE:

Mă scuzați pentru deranj, domnule Nb Leike. V-am inclus din greșeală în lista cu clienții mei pentru că acum câteva luni am vrut să renunț la un abonament și am nimerit, se pare, la dumneavoastră. O să vă șterg imediat.

P.S.: Iar dacă vă vine în minte o formulă mai originală pentru „Crăciun fericit și La Mulți Ani!“ atunci când vreți să-i urați cuiva „Crăciun fericit și La Mulți Ani!“, vă rog să mă instruiți și pe mine! Până una-alta: Crăciun fericit și La Mulți Ani! E. Rothner.

După șase minute

Reply:

Vă doresc sărbători fericite și mă bucur pentru noul an care se va adăuga celor optzeci pe care i-ați petrecut până acum cu atâta folos! Și în cazul în care v-ați abonat și la câteva zile mai proaste, renunțați liniștită — și din greșeală — la abonament! Aștept să-mi scrieți. Leo Leike.

Trei minute mai târziu

RE:

Sunt impresionată! Nb, E.R.

După 38 de zile

Subject: **Niciun euro în plus!**

Stimată conducere a editurii Like, m-am dezabonat de cinci ori de la revista dumneavoastră, de trei ori în scris și de două ori prin telefon (am vorbit cu o doamnă Hahn). În cazul în care continuați să mi-o trimiteți, voi considera acest lucru o favoare personală. Voi păstra, de asemenea, și ordinul de plată în valoare de 186 de euro, drept suvenir, ca să-mi amintesc de revista Like și atunci când n-o s-o mai primesc deloc. Dar nu vă așteptați să plătesc pentru asta. Cu deosebit respect,
E. Rothner.

Două ore mai târziu

Reply:

Dragă doamnă Rothner, o faceți dinadins? Sau v-ați abonat la zile proaste? Nb, Leo Leike.

15 minute mai târziu

RE:

Dragă domnule Leike, de data asta chiar mă simt prost. Se pare că sufăr de o miopie cronică atunci când vine vorba de grupul „ei“ sau mai bine zis de literele „e“ și „i“. Când scriu repede și trebuie să bat tasta „i“, ating tot timpul și tasta cu „e“. E ca și când cele două degete mijlocii s-ar duela pentru tastele respective. Degetul stâng o ia tot timpul înaintea celui drept. Și asta pentru că sunt stângace din naștere, doar că la școală m-au învățat să scriu și cu dreapta. Lucru pe care mâna stângă nu mi l-a iertat nici acum. Vârful degetului mijlociu apasă tot timpul pe „e“, înainte ca dreptul să fi apăsător pe litera „i“. Îmi cer scuze pentru deranj, n-o să se mai întâmple (probabil).

O seară frumoasă în continuare, E. Rothner.

Patru minute mai târziu

Reply:

Dragă doamnă Rothner, pot să vă pun o întrebare? Și încă una: cât timp v-a luat să-mi scrieți e-mailul referitor la greșeala cu „ei“? Nb, Leo Leike.

Trei minute mai târziu

RE:

Răspund cu două întrebări: Cât credeți? Și de ce întrebați?

Opt minute mai târziu

Reply:

Presupun că nu v-a luat mai mult de douăzeci de secunde. În acest caz, vă felicit: ați reușit să-mi comunicați ceva fără nicio greșeală. Și m-ați făcut să râd pe sub mustață, ceva ce în seara asta n-o să-i mai reușescă nimănui. Referitor la cea de-a doua întrebare, de ce vă întreb: în prezent, mă ocup de cercetarea limbajului folosit în e-mailuri. Și-n final, permiteți-mi să vă mai întreb ceva: nu-i așa că nu v-a luat mai mult de douăzeci de secunde?

Trei minute mai târziu

Așa, deci! Spuneți că vă ocupați cu cercetarea e-mailurilor. Sună palpitant, chiar dacă între timp încep să mă simt ca un șoarece de laborator. Dar nu contează. Aveți cumva și o pagină personală? Dacă nu, nu vreți să vă faceți una? Dacă da, nu vreți una mai frumoasă? Vă întreb pentru că eu mă ocup de homepage-uri. (Până acum mi-au trebuit fix zece secunde, am cronometrat, să știți. Dar de data asta era vorba de o discuție mai formală, de afaceri. Astea alunecă mai ușor.)

Cât despre e-mailul meu referitor la greșeala cu „e“ și „i“, îmi pare rău să vă spun, dar ați estimat fals. Mailul ăla mi-a răpit din viață nici mai mult, nici mai puțin de trei minute. Eh, dar cine știe, poate c-o să-mi folosească la ceva la un moment dat... Un singur lucru mă mai interesează: de ce ați presupus că nu mi-au trebuit mai mult de douăzeci de secunde pentru e-mailul cu greșelile? Și înainte

de a vă lăsa în pace definitiv (asta în cazul în care cei de la revista Like nu-mi mai trimit vreo factură), aş vrea să vă mai întreb ceva. Mai sus, ați scris așa: „Pot să vă pun o întrebare? Și încă una: cât timp v-a luat să...?” ș.a.m.d. Referitor la asta, aş mai avea două întrebări. Mai întâi: cât timp v-a luat să inventați gluma aceea? Și-n al doilea rând: așa se manifestă simțul umorului la dumneavoastră?

După o oră și jumătate

Reply:

Dragă doamnă necunoscută, o să vă răspund mâine dimineață. Acum trebuie să închid calculatorul. O seară plăcută sau noapte bună, după caz. Leo Leike.

Patru zile mai târziu

Subject: **Întrebări directe**

Dragă doamnă Rothner, îmi cer scuze că vă scriu abia acum, dar, din păcate, în ultimul timp situația e cam turbulentă în ceea ce mă privește. M-ați întrebat de ce am presupus (cu totul greșit) că n-ați avut nevoie de mai mult de douăzeci de secunde pentru a-mi prezenta situația legată de greșeala cu „ei”. Păi, pentru că e-mailurile dumneavoastră se „îngurgitează” foarte ușor, dacă-mi permiteți o exprimare mai stângace. Aș fi jurat că sunteți o persoană care vorbește și scrie repede, genul „plin de viață” pentru care ziua nu trece niciodată destul de repede. Când vă citesc e-mailurile, nu-mi dau seama unde sunt pauzele. Mailurile dumneavoastră par puternice, scrise dintr-o suflare, pline de energie, spontane și, da, chiar un pic emoționante. Persoanele cu hipotensiune nu scriu așa, asta-i clar. Mie mi se pare că ideile și gândurile dumneavoastră sunt exprimate spontan, pe măsură ce apar. În plus, am detectat și o mare siguranță în exprimare și o mânuire precisă, pricepută a cuvintelor. Dar dacă-mi spuneți că v-au trebuit trei minute, atunci se pare că mi-am făcut o imagine greșită despre dumneavoastră.

Din păcate, m-ați întrebat și de simțul umorului. Țsta e un capitol cam trist. Omul ar trebui să descopere la sine cel puțin un lucru amuzant ca să aibă umor. Și sincer să fiu, în clipa de față, eu, unul, nu găsesc la mine nimic amuzant. Când mă gândesc la ultimele zile și săptămâni, îmi pierd chef. Dar asta ține de ceva strict personal și n-are ce căuta aici. În orice caz, vă mulțumesc pentru stilul dumneavoastră care mă revigorează mereu. Mi-a făcut deosebită plăcere să discut cu dumneavoastră. Astea fiind spuse, eu zic că, de bine, de rău, v-am răspuns la toate întrebările. Dar dacă, din greșeală, nimeriți din nou adresa mea, o să mă bucur. Însă, vă rog frumos: dezabonați-vă odată de la revista aia, că începe să fie prea de tot! Sau s-o fac eu în locul dumneavoastră? Cu drag, Leo Leike.

După 40 de minute

Reply:

Dragă domnule Leike, vreau să vă mărturisesc ceva: într-adevăr, n-am avut nevoie de mai mult de douăzeci de secunde pentru mailul referitor la greșeli. Doar că mi-a sărit muștarul când mi-am dat seama ce părere v-ați făcut despre mine și că mă considerați o persoană care frunzărește așa, pur și

simplic, mailurile, fără să-i pese. În privința asta aveți dreptate, recunosc, dar n-aveți dreptul să știți dinainte. Și, OK: chiar dacă (momentan) v-a pierit simțul umorului, e clar că vă pricepeți foarte bine la mailuri. Mi-a plăcut cum m-ați „citit“, așa, dintr-un foc! Sunteți profesor de germanistică? Cu drag, Emmi „Cea de Viață“ Rothner.

După 18 zile

Subject: **Salutare**

Salutare, domnule Leike, voiam doar să vă spun că cei de la Like nu mi-au mai trimis revista. Ați intervenit cumva dumneavoastră? Oricum, nu mă supăr dacă-mi mai scrieți câte ceva. De pildă, nici acum nu știu dacă sunteți sau nu profesor. Google nu vă cunoaște, asta-i clar, sau dacă da, se pare că și-a propus să vă camufleze cât mai bine. Cu umorul cum mai stați? Că doar e carnavalul, nu-i așa? Acolo n-o să aveți concurență. Cu drag, Emmi Rothner.

După două ore

RE:

Dragă doamnă Rothner, mă bucur că-mi scrieți, vă duceam deja dorul. Tocmai mă pregăteam să-mi fac un abonament la revista Like. (Atenție, glumă la orizont!) Și spuneți că m-ați căutat pe Google? Asta mi se pare deosebit de măgulitor. Dar faptul că v-am făcut impresie de „Profesor“ nu mă coafează, sincer, deloc. Credeți că-s un bătrân hodorogit, nu-i așa? Un tip rigid, pedant și atotștiutor. Ei, bine, să știți că n-o să mă strofoc să vă dovedesc contrariul — ar fi un pic ridicol. Se pare că, mai nou, scriu într-un stil care mă face să par mai matur decât sunt. În schimb, pe dumneavoastră vă suspectez că scrieți într-un stil mai tineresc și că, de fapt, sunteți mai în vârstă decât păreți. Apropo, eu sunt consilier în domeniul comunicațiilor și asistent universitar la Psiholingvistică. În prezent, eu și colegii mei lucrăm la un studiu referitor la influența corespondenței electronice asupra comportamentului verbal și — partea și mai interesantă — la rolul e-mailului ca mijloc de transmitere a sentimentelor. De asta am tendința să folosesc jargonul profesional, dar pe viitor promit c-am să mă abțin.

Astea fiind spuse, vă doresc să treceți cu bine peste festivitățile carnavalului! După cum vă cunosc, sunt sigur că v-ați înarmat deja cu un întreg contingent de nasuri roșii și trompete.:-)

Cu drag, Leo Leike.

După 22 de minute

RE:

Dragă domnule psiholingvist, acum e rândul meu să vă testez: ce credeți, care a fost fraza care m-a impresionat cel mai mult din e-mailul pe care tocmai l-am primit, fraza pe care am considerat-o atât de interesantă, încât mi-a venit să vă pun imediat o întrebare (asta dacă n-aș fi ținut să vă testez mai întâi)?

Și încă un sfat prietenesc, în legătură cu simțul umorului la dumneavoastră: să știți că propoziția

„Tocmai mă pregăteam să-mi fac un abonament la revista Like“ mai-mai să-mi dea speranțe! Dar completarea din paranteză „(Atenție, glumă la orizont!)“ a stricat tot. Dați-le încolo de paranteze! La fel de haioasă mi s-a părut și faza cu nasurile roșii și trompetele. E clar că avem același umor absurd. Dar lăsați-mă să-mi dau seama singură când sunteți ironic, n-are rost să împodobiți pagina cu un smiley. Îmi face plăcere să vă țin de vorbă. Cu drag, Emmi Rothner.

După zece minute

Reply:

Dragă Emmi Rothner, vă mulțumesc pentru sfaturile legate de simțul umorului. Până la urmă, o să mă transformați într-un tip haios. Și mai multe mulțumiri pentru test! Asta îmi dă ocazia să vă demonstrez că nu sunt (deloc) genul de „profesor bătrân și egomaniac“ pe care vi-l imaginați. Dacă aș fi așa, aș presupune că cea mai interesantă propoziție vi se pare cea cu: „În prezent, eu și colegii mei lucrăm la un studiu... rolul e-mailului ca mijloc de transmitere a sentimentelor“. Dar sunt sigur că cel mai mult v-a plăcut propoziția cu „În schimb, pe dumneavoastră vă suspectez că scrieți într-un stil mai tineresc și că, de fapt, sunteți mai în vârstă decât păreți“. De unde se naște și următoarea întrebare: de ce o fi tras concluzia asta? Și încă una: cât de bătrână mă crede, de fapt? Am sau n-am dreptate?

După opt minute

RE:

Leo Leike, ești un tip dat dracului! Așa, și acum aștept argumente clare: de ce credeți că sunt mai bătrână decât stilul în care scriu? Sau, mai exact: cât de tineresc e stilul meu? Și cât de bătrână sunt eu? Și de ce? Și dacă tot ați rezolvat ghicitorile de mai sus, spuneți-mi și ce număr port la pantof. Cu drag, Emmi. Să știți că mă amuz pe cinste cu dumneavoastră.

După 45 de minute

Reply:

Scrieți ca o persoană de 30 de ani. Dar aveți în jur de 40. 42, să zicem. De unde mi-am dat seama? O femeie de 30 de ani nu citește revista Like. Vârsta medie a abonaților revistei Like se situează undeva la 50 de ani. Dar dumneavoastră sunteți clar mai tânără pentru că vă ocupați de homepage-uri, ceea ce înseamnă c-ați putea avea în jur de 30 sau chiar mai puțin. Pe de altă parte, o persoană de 30 de ani nu le trimite mass-mailuri cu „Crăciun fericit și La Mulți Ani“ clienților săi. Și, în sfârșit: vă numiți Emmi, adică Emma. Cunosc trei Emma și toate au peste 40. La 30 de ani, o femeie nu se numește Emma. Asta nu-i un nume potrivit pentru o fată sub 20, ca să nu mai zic că, dacă ați avea sub 20, ați folosi cuvinte precum „cool“, „demențial“, „marfă“, „mega“, „heavy“ sau altele de genul ăsta. În plus, n-ați începe propozițiile cu majusculă și nici n-ați folosi propoziții complete. Și-n general ați avea lucruri mai bune de făcut decât să vă întrețineți cu un pseudo profesor lipsit de simțul umorului și să vă amuzați de cât de tânără sau de bătrână vă crede. Și încă ceva, referitor la numele „Emmi“. Atunci când o persoană se cheamă Emma și se manifestă mai tinerește în scris, pentru că se simte

mult mai tânără decât e, să zicem, cea persoană n-o să se semneze niciodată cu Emma, ci cu Emmi. Așadar, concluzia, dragă Emmi Rothner, e că, deși aveți 42 de ani, scrieți ca o persoană de 30. Am sau n-am dreptate? Iar la pantof purtați numărul 36. Sunteți minionă, firavă și energică și aveți părul scurt, castaniu. Și vorbiți repede, fără să trageți prea des aer în piept. Nu-i așa? O seară frumoasă, Leo Leike.

În ziua următoare

Subject: ???

Dragă doamnă Rothner, nu cumva v-ați supărat? Așa e, nu vă cunosc. De unde să știu câți ani aveți? Puteți să aveți 20 sau 60, ambele sunt posibile. Poate că aveți 1,90 și 100 de kilograme. Sau poate că purtați 46 la pantof — și de aceea, n-aveți decât trei perechi, făcute la comandă. De asta ați renunțat la abonamentul Like, ca să vă permiteți și-o a patra pereche și tot din cauza asta vă dați bine pe lângă clienții dumneavoastră cu urări de „Crăciun fericit“. Așa că, vă rog, nu vă supărați pe mine. Eu chiar m-am distrat atunci când v-am făcut acel portret aproximativ și același lucru am încercat să vi-l transmit prin acele detalii exagerat de precise. Chiar n-am vrut să vă jignesc. Cu drag, Leo Leike.

Două ore mai târziu

RE:

Dragă domnule „profesor“, îmi place umorul dumneavoastră pentru că abia dacă se deosebește de sinceritatea cronică, și tocmai de aceea pare atât de extrem!! Vă scriu din nou mâine. Abia aștept! Emmi.

Peste șapte minute

Reply:

Mersi! Acum o să pot să dorm liniștit. Leo.

În ziua următoare

Subject: **Încălcarea limitelor bunului-simț**

Dragă Leo, pe „Leike“ o să-l las deoparte. Puteți să procedați la fel cu „Rothner“. Mi-a plăcut la nebunie mailul pe care mi l-ați trimis ieri, l-am citit de mai multe ori. Vreau să vă fac un compliment. Mi se pare grozav că vă puteți dedica unei persoane pe care n-o cunoașteți, pe care n-ați văzut-o niciodată și pe care probabil n-o s-o vedeți niciodată, de la care nu vă așteptați la nimic și din partea căreia nu știți dacă vă puteți aștepta la ceva concret. E un comportament masculin oarecum atipic, și tocmai de aceea îl apreciez. Am vrut să vă spun asta o singură dată, așa, ca să știm de pe ce poziții plecăm. Și acum să vă răspund în câteva subpuncte:

1) Văd c-ați dezvoltat o adevărată psihoză față de mass-mailurile de Crăciun! Când ați căpătat boala aceasta? Am impresia că vedeți negru în fața ochilor dacă cineva vă urează „Crăciun fericit și La Mulți Ani!“ Bine, fie, vă promit că n-o să vă mai urez niciodată așa ceva! Oricum, mi se pare

uluitor că vreți să ghiciți vârsta cuiva din simplul fapt că v-a urat „Crăciun fericit și La Mulți Ani!“
Dacă-ăș fi scris „Crăciun fericit și un An Nou la fel de fericit!“, aș fi părut cu zece ani mai tânără?

2) Îmi pare rău, dragă Leo, domnule psiholingvist, dar mi se pare un pic de modă veche și „profesoresc“ să zici că o femeie nu poate să aibă mai puțin de 20 de ani dacă nu folosește cuvinte precum „cool“, „marfă“ sau „heavy“. Asta nu înseamnă că mă străduiesc să scriu peste măsură de tinerește. Dar, cine știe?

3) Spuneți că scriu ca o femeie de 30 de ani. Dar mai spuneți că o femeie de 30 de ani nu citește revista Like. Mă simt obligată să vă dau explicații: abonamentul pentru revista Like îl făcusem pentru maică-mea. Ei, și-acum ce ziceți? Sunt mai tânără decât par după scris?

4) Din păcate, cu această întrebare filozofică va trebui să vă las să vă descurcați singur. Asta fiindcă am o întâlnire. (Curs de film? Școală de dans? Manichiură? Ceai dansant? O să vă las să alegeți, după bunul plac.)

O zi frumoasă în continuare, Leo! Emmi.

După trei minute

RE:

Ah, da, Leo, și mai vreau să vă mărturisesc ceva: ați fost pe aproape în ceea ce privește numărul de la pantof. De fapt, port 37. (Dar nu-mi trimiteți nicio pereche, că am destule.)

După trei zile

Subject: **Ceva lipsește**

Dragă Leo, dacă timp de trei zile nu-mi scrieți, am următoarele reacții: 1) Sunt foarte surprinsă.
2) Simt că-mi lipsește ceva.

Niciuna din ele nu-mi face plăcere. Faceți ceva în sensul ăsta! Emmi.

În ziua următoare

Subject: **În sfârșit, l-am trimis!**

Dragă Emmi, ca să mă apăr, pot vă spun că v-am scris în fiecare zi, doar că nu v-am trimis nimic. Ba dimpotrivă, le-am șters pe toate. Și asta fiindcă mi se pare că am ajuns la un punct sensibil al conversației noastre. Se pare că această Emmi care poartă mărimea 37 la pantofi începe să mă intereseze mai mult decât ar fi cazul, dacă e să mă iau după reguli. Și dacă această Emmi care poartă 37 la pantofi îmi spune din start că „probabil n-o să ne vedem niciodată“, atunci eu nu pot decât să-i dau dreptate și să-i împărtășesc părerea. Faptul că plecăm de la premisa asta mi se pare un lucru foarte, foarte inteligent. N-aș vrea ca discuțiile noastre să se coboare la nivelul unor trăncăneli stupide, gen „anunțuri matrimoniale“ sau „chat“.

Trimit totuși și acest mail ca să umplu cu ceva mailbox-ul lui Emmi, cea cu mărimea 37 la pantofi. (Textul în sine nu e deloc incitant, știu, și nu-i decât un fragment din ceea ce voiam să vă scriu, de fapt.)

Cu drag, Leo.

După 23 de minute

RE:

Aha, deci psiholingvistul Leo nu vrea să știe cum arată Emmi cea cu mărimea 37 la pantofi. Leo, să știți că nu vă cred! Toți bărbații vor să afle cum arată o femeie cu care vorbesc și pe care n-au văzut-o niciodată. Și asta cât mai repede. Abia după aia se decid dacă mai vor să discute cu ea. N-am dreptate? Cu prietenie, cea Emmi cu mărimea 37 la pantofi.

După opt minute

Reply:

De data asta v-ați vărsat oful mai mult, nu-i așa? Dacă-mi trimiteți astfel de răspunsuri, nici nu mai vreau să aflu cum arătați. Oricum vă am în fața ochilor. Și pentru asta nici măcar n-am nevoie de diplomă de psiholingvist. Leo.

După 21 de minute

RE:

Vă înșelați, domnule Leo. V-am scris cât se poate de calm. Ar trebui să mă vedeți atunci când îmi vărs oful. Și mi se pare că în general evitați să-mi răspundeți la întrebări, nu-i așa? (De fapt, mă întreb cum arătați atunci când ziceți: „Am dreptate?”) Dar să mă întorc la mailul dumneavoastră. Care mi se pare cam alandala, sincer. Constat, de pildă, că:

1) Îmi scrieți mailuri, dar nu mi le trimiteți.

2) Încep să vă interesez mai mult decât ar fi cazul, dacă e „să vă luați după reguli“. Ce-o mai fi însemnând și asta? Oare conversația noastră nu are loc tocmai datorită interesului reciproc față de persoana celuilalt, despre care nu știm nimic?

3) Vi se pare un lucru inteligent — ba mai mult, unul „foarte, foarte inteligent“ că n-o să ne întâlnim niciodată. Vă invidiez pentru dedicația și pasiunea de care dați dovadă când vine vorba de inteligență!

4) Nu vreți prostii de genul chaturilor. Dar ce vreți? Despre ce-ar trebui să discutăm ca să nu vă mai interesez mai mult decât ar fi cazul, dacă e să vă luați după „reguli“?

5) Și, în cazul în care nu-mi răspundeți: ați spus că mailul acela nu-i decât un fragment din mesajul original. Nu vă sfiiți, scrieți-mi și restul, liniștit. Mă bucur pentru fiecare rând! Pentru că-mi place să vă citesc, dragă Leo. Emmi.

După cinci minute

Reply:

Dragă Emmi, nu v-ați fi simțit bine dacă nu mi-ați fi scris cu 1), 2) și 3). Am sau n-am dreptate? Măine vă scriu mai pe îndelete. O seară frumoasă, Leo.

În ziua următoare

No subject

Dragă Emmi, v-ați gândit vreodată la faptul că niciunul din noi nu știe nimic despre celălalt? Ne facem tot felul de imagini fanteziste, tot felul de iluzii despre niște fantome. Și punem întrebări al căror farmec constă tocmai în faptul că nu răspundem la ele. Da, am făcut un adevărat sport din a trezi și din a ațâța curiozitatea celuiilalt, fără s-o satisfacem în întregime. Ne strofocăm să citim printre rânduri, printre cuvinte sau, în curând, și printre litere. Ne străduim din răputeri să-l ghicim pe celălalt, să-i facem portretul-robot. Pe de altă parte, ținem morțiș să nu ne scape nicio informație importantă despre noi înșine. Adică, ce vreau să spun cu „informație importantă“? De fapt, niciunul din noi n-a povestit nimic despre viața lui sau despre problemele sale de zi cu zi, despre lucrurile care i se par importante. Comunicăm în gol. În schimb, amândoi am mărturisit cu conștiinciozitate ce fel de activitate desfășurăm. Teoretic, mi-ați putea face un homepage drăguț, iar eu v-aș putea răsplăti cu o psihogramă¹ lingvistică (proastă). Asta-i tot. Mai știm că locuim în același oraș, din cauza revistei ăleia de știri locale. Dar în rest? Nu mai știm nimic. În jurul nostru nu există oameni. Nu locuim nicăieri. Nu avem o vârstă. N-avem o poveste. Nu facem deosebire între zi sau noapte. Nu trăim într-o perioadă anume. Avem doar niște monitoare, la care ne uităm în secret, fiecare în parte, și un hobby comun: pe amândoi ne interesează o persoană complet străină. Bravo, super!

În ceea ce mă privește — și acum urmează o mărturisire: mă interesează foarte tare persoana dumneavoastră, dragă Emmi! Nu știu de ce, dar știu c-a existat un motiv întemeiat care a declanșat toate astea. Și sunt conștient și de absurditatea acestui interes. N-aș face față la o întâlnire cu dumneavoastră, indiferent cum arătați, câți ani aveți, cât șarm împrumutați din șarmul e-mailurilor pe care mi le-ați trimis și cât „duh“ aș detecta în vocea, în pupilele, în colțul gurii sau în forma nasului dumneavoastră, față de umorul cu care vă manifestați în scris. Dar mi se pare că acest interes „foarte mare“ se hrănește doar din mailbox. Orice încercare de a-l lăsa să iasă de acolo ar sfârși, probabil, lamentabil.

Așa că, dragă Emmi, de data aceasta o să vă pun cea mai importantă întrebare: vreți să vă mai scriu în continuare? (În cazul de față v-aș rămâne dator dacă mi-ați da un răspuns univoc.) Cu mult, mult drag, Leo.

După 21 de minute

RE:

Dragă Leo, cam multe dintr-odată! Se pare că aveți o grămadă de timp liber. Sau faptul că vorbiți cu mine ține tot de serviciu? Poate vi se trec în condică și niște ore suplimentare? Le puteți scuti de impozit? Da, știu că am gura mare. Dar numai în scris. Și doar când mă simt nesigură. Un lucru însă e sigur: da, vreau să-mi mai scrieți, dacă nu vă deranjează. Și dacă răspunsul nu vi s-a părut suficient de univoc, o să mai încerc înc-o dată: DA, VREAU!!!!!!!! MAILURI DE LA LEO! MAILURI DE LA LEO! MAILURI DE LA LEO! VĂ ROOOG! SUNT DEPENDENTĂ DE MAILURILE DE LA LEO!

Și vă rog să-mi spuneți de ce vă interesează persoana mea, chiar dacă nu știți de ce, deși

mărturisii că aveți „un motiv întemeiat“. Nu înțeleg ce vreți să spuneți cu asta, dar mi se pare palpitant. Cu mult, mult (și încă un „mult“) drag, Emmi. (P.S. Mailul de mai sus mi s-a părut super! Fără umor, dar, pur și simplu, super!)

Peste două zile

Subject: **Crăciun fericit**

Știți ceva, dragă Emmi? Astăzi o să mă dezic de obiceiurile noastre și o să vă povestesc ceva legat de viața mea. Se numea Marlene. Acum trei luni aș fi scris altfel. Aș fi spus: „Se numește Marlene“. Azi e doar „s-a numit“. După cinci ani de coabitare lipsită de perspective, am ajuns să folosesc timpul trecut. O să vă scutesc de detaliile relației noastre. Cel mai frumos mi s-a părut faptul c-o luam tot timpul de la început. Și fiindcă ne plăcea să o luăm de la început, o făceam din două în două luni. Fiecare îl considera pe celălalt „iubirea vieții sale“, dar nu și-atunci când eram împreună. Doar când ne străduiam să ne „regăsim“.

Apoi, în toamnă s-a produs inevitabilul. Ea și-a găsit alt tip, unul cu care-și putea imagina să stea împreună pentru mai mult timp, nu doar să „se ciocnească“ din când în când. (Cu toate că tipul era pilot de linie la o companie aeriană spaniolă... dar, mă rog.) Când am aflat, am fost mai sigur ca oricând că Marlene era „femeia vieții mele“ și c-ar trebui să fac tot posibilul ca să n-o pierd definitiv.

Am făcut tot ce-am putut, și mai mult de atât, săptămâni la rând. (Dar o să vă scutesc și de detaliile astea.) Și puțin mi-a lipsit s-o conving să ne mai dea o șansă: Crăciunul la Paris. Aveam de gând — puteți să râdeți liniștită de mine, Emmi — s-o cer în căsătorie acolo, ca un cretin ce sunt. Mi-a zis că așteaptă să se întoarcă „spaniolul“ din deplasare ca să-i spună ce se întâmplă, de fapt, la Paris. Spunea că-i datorează măcar atât. Mă simțeam cam aiurea... de fapt, care aiurea? Mă simțeam de parc-aș fi avut un avion spaniol în stomac de fiecare dată când mă gândeam la Marlene și la pilotul ei. Asta se întâmpla pe 19 decembrie.

În după-amiaza aceea am primit — de fapt, nici măcar nu m-a sunat, mi-a trimis doar un e-mail penibil: „Leo, îmi pare rău, dar nu se poate, Parisul ar fi doar o minciună, atâta tot. Iartă-mă, te rog!“ Sau ceva de genul. (De fapt, nu, nu ceva de genul, ci exact așa, cuvânt cu cuvânt.) I-am răspuns imediat: „Marlene, vreau să fii soția mea! Sunt 100% sigur de acest lucru! Vreau să fiu cu tine mereu. Acum știu că e posibil. Suntem meniți să fim împreună. Ai încredere în mine pentru ultima oară. Hai să discutăm, te rog, despre asta la Paris. Te rog, spune da și vino cu mine“.

Așa, și după asta am stat și-am așteptat să-mi scrie. O oră, două, trei. Între timp am conversat cu căsuța vocală moartă a mobilului ei, am citit scrisorile de dragoste vechi, salvate în calculatorul meu, m-am uitat la fotografiile digitale, făcute în nenumăratele noastre călătorii de împăcare. După care am continuat să mă holbez la monitor. De sunetul acela discret, de simbolul scrisoricii care semnala un mail nou depindea viața mea alături de Marlene sau, mai bine spus, conform perspectivei mele de pe atunci, de el depindea toată viața mea.

Până la urmă, mi-am stabilit un fel de deadline. Am hotărât să mă mai chinui până la ora nouă. Dacă n-avea să-mi răspundă până atunci, aveam să renunț la ideea cu Parisul și la ultima noastră șansă de a mai fi împreună. Se făcuse ora 20:57. Și, dintr-odată: un clinchet și o scrisorică (un scurtcircuit, un atac de cord), adică un e-mail nou. Preț de câteva secunde am ținut ochii închiși, m-am agățat de ultimele mele resurse de optimism, m-am concentrat pe mult-doritul mail, pe acceptul lui Marlene, pe

gândul c-o să mergem la Paris împreună, c-o să fim împreună tot restul vieții și am deschis ochii. Când colo, ce să vezi: „Crăciun fericit și La Mulți Ani vă dorește Emmi Rothner.“

Cam atât despre „psihoza mea față de mass-mailuri“. O seară frumoasă, Leo.

Două ore mai târziu

RE:

Dragă Leo, iată o poveste interesantă. Dar cel mai tare și cel mai tare m-a amuzat poanta. Mă simt aproape mândră c-am reușit să intervin în deznodământul poveștii. Sunteți conștient, nu-i așa, că tocmai mi-ați dezvăluit câteva lucruri ieșite din comun despre dumneavoastră? Mie, „imaginii fantomă“. A fost o dezvăluire despre „Viața privată, proprietate personală: Leo, psiholingvistul“. Din păcate, azi sunt deja prea obosită ca să vă mai scriu ceva util. Dar mâine am să vă trimit o analiză clară a situației. Sigur, dacă-mi permiteți. Cu 1), 2) și 3), așa cum v-am obișnuit. Somn ușor și vise plăcute, pline de înțelepciune! De preferință, fără Marlene. Emmi.

În ziua următoare

Subject: **Marlene**

Bună dimineața, Leo. Vă supărați dacă o să mă port mai „fără mănuși“?

1) Să înțeleg că sunteți genul de bărbat care e interesat de o femeie doar la începutul și la sfârșitul unei relații: înainte de-a o avea și înainte de-a o pierde definitiv? Intervalul dintre cele două puncte — cunoscut și sub numele de „relație“ — vi se pare prea plictisitor, prea obositor sau amândouă. Am sau n-am dreptate?

2) Printr-o minune, (de data aceasta) ați rămas necăsătorit, dar sunteți gata să pășiți oricând în fața altarului, doar ca s-o sustrageți pe „fosta“ dumneavoastră prietenă din patul unui pilot spaniol. Ceea ce dă dovadă de lipsă de respect față de jurămintele de căsătorie. Am sau n-am dreptate?

3) Ați mai fost căsătorit înainte. Am sau n-am dreptate?

4) Vă și văd cum vă uitați la fotografiile și scrisorile vechi, sufocat de autocompătimitate, în loc să faceți ceva din care o femeie să tragă concluzia că sunteți pregătit pentru ceva durabil, că o iubiți câtuși de puțin.

5) Tocmai în clipa aceea, hop! aterizează și mailul MEU care urmează să vă schimbe soarta. E ca și când aș fi știut exact când să vă scriu, de parc-aș fi pus punctul pe i și aș fi rostit ceva ce lui Marlene îi stătea pe vârful limbii: LEO, S-A TERMINAT, GATA! TOCMAI PENTRU CĂ N-A ÎNCEPUT NICIODATĂ! Sau, mai poetic, mai realist și mai cu tâlc: „Crăciun fericit și La Mulți Ani vă dorește Emmi Rothner“.

6) Dar dumneavoastră, dragă Leo, ați făcut un gest impozant. Mai exact, i-ați răspuns lui Marlene. O felicitați pentru alegerea făcută. Îi spuneți așa: MARLENE, AI DREPTATE, S-A TERMINAT, TOCMAI PENTRU CĂ N-A ÎNCEPUT NICIODATĂ! Sau, mai poetic, mai realist și mai plin de tâlc: „Dragă Emmi Rothner, noi nu ne cunoaștem, aș putea spune, mai deloc. Cu toate astea, vă mulțumesc pentru mass-mailul drăguț și deosebit de original! Trebuie să vă mărturisesc că îmi plac la nebunie mass-mailurile trimise maselor de care eu însumi nu aparțin. Nb, Leo Leike“. Sunteți un perdant pe

cinste, dragă Leo, știți să pierdeți cu stil.

7) Și acum, întrebarea cea mai importantă: vreți să vă mai scriu? O zi de luni frumoasă, Emmi.

Două ore mai târziu

Reply:

Bună dimineața, Emmi! Trezirea!

Referitor la 1) Nu e vina mea că vă amintesc de un bărbat care v-a dezamăgit în trecut. Cel puțin așa reiese din descrierea — elegantă, de altfel — de la punctul unu. Să nu vă închipuiți că mă cunoașteți mai bine decât e posibil dintr-un schimb de mailuri! (N-aveți cum.)

Referitor la 2) În ceea ce privește lipsa de respect față de jurămintele de căsătorie: mai mult decât a mă autointitula „un cretin“ nu știu ce să spun. Dar Emmi cea sarcastic-moralizatoare cu mărimea 37 la pantofi mai pune o lopată peste jurămintele de căsătorie, asta ca să-și salveze onoarea, și o face, probabil, cu fața contorsionată și cu gura spumegând.

Referitor la 3) Îmi pare rău, dar n-am mai fost căsătorit până acum! Iar dumneavoastră? De mai multe ori, nu-i așa?

Referitor la 4) Aici reapare bărbatul de la punctul unu, de care vă amintesc și care preferă să citească scrisori de dragoste în loc să-și demonstreze iubirea veșnică față de dumneavoastră. Poate că au fost chiar mai mulți de genul ăsta.

Referitor la 5) Da, exact. În clipa în care am primit urările dumneavoastră, mi-am dat seama că-am pierdut-o definitiv pe Marlene.

Referitor la 6) În ziua aceea v-am răspuns doar că să nu mă mai gândesc la colapsul care mă păștea. Și până-n ziua de azi, consider corespondența noastră un punct-cheie al terapiei post-Marlene.

Referitor la 7) Ah, da, scrieți-mi, neapărat! Scăpați de frustrările dumneavoastră legate de bărbați. Fiți mai catolică decât Papa, nu vă țineți în frâu cinismul sau reaua-voință. Și dacă după aceea vă simțiți mai bine, înseamnă că adresa mea de mail v-a fost de ajutor. Iar dacă nu, atunci faceți-vă un abonament nou la Like (pentru dumneavoastră sau pentru mama dumneavoastră) și dezabonați-vă, vă rog, de la „Leike“. O după-amiază frumoasă, Leo.

Unsprezece minute mai târziu

RE:

Aoleu! Am reușit să vă rănesc. N-am vrut asta. Am crezut că sunteți mai rezistent. Se pare că mi-am imaginat cam multe. Nu-mi rămâne decât să mă retrag și să mă căiesc. Noapte bună, Emmi.

P.S.: Referitor la punctul trei: măritată am fost o singură dată. Și sunt și acum!

¹ Caracterizare psihologică detaliată a structurii și dezvoltării personalității unui individ. (N.t.).

Capitolul doi

O săptămână mai târziu

Subject: **V.C.**

Ce vreme de cacao, nu vi se pare? Nb, E.

Trei minute mai târziu

Reply:

1) Ploaie 2) Zăpadă 3) Lapoviță Nb, Leo.

Două minute mai târziu

RE:

Vă mai simțiți jignit?

50 de secunde mai târziu

Reply:

Nu m-am simțit nici până acum.

30 de secunde mai târziu

RE:

Sau nu vă place să discutați cu femei măritate?

Peste un minut

Reply:

Ah, ba da! Doar că nu înțeleg un lucru: de ce femeilor măritate le place să discute cu bărbați necunoscuți, ca mine?

40 de secunde mai târziu

RE:

Aveți mai multe candidate în mailbox? Al câtelea procent din terapia post-Marlene sunt eu, de fapt?

50 de secunde mai târziu

Reply:

Bravo, Emmi. Văd că, încet-încet, vă veniți în fire. Mai devreme mi s-a părut că sunteți cam

apatică, supusă sau timidă.

Peste o jumătate de oră

RE:

Dragă Leo, trebuie să vă mărturisesc că îmi pare tare rău pentru mailul meu de luna trecută, acela cu cele șapte puncte. L-am recitat de câteva ori și recunosc că sună cam scârbos dacă-l citești cu voce tare. Problema e că dumneavoastră n-aveți de unde să știți cum mă simt atunci când vă spun chestii de genul ăla. Dacă m-ați vedea în clipa aceea, n-ați putea să vă supărați pe mine. (Cel puțin, așa-mi place să cred.) Credeți-mă că nu sunt deloc frustrată. Cât despre dezamăgirile în dragoste, pot spune că la mine au rămas în limitele normale. Ceea ce nu înseamnă că nu există bărbați limitați. Dar eu am fost norocoasă. În privința asta, îmi merge grozav. Iar cinismul meu e mai degrabă un sport și un joc, nu ține de rea-voință sau de răzbunare.

În rest, să știți că am apreciat foarte mult ce mi-ați povestit despre Marlene. (De fapt, acum îmi dau seama că nu mi-ați povestit nimic despre Marlene. Ce fel de femeie este/a fost? Cum arată? Ce mărime poartă la pantofi? Ce fel de pantofi îi plac?)

O oră mai târziu

Reply:

Dragă Emmi, nu vă supărați pe mine, dar chiar nu-mi arde să vă povestesc despre gustul lui Marlene în materie de pantofi. Pe plajă îi plăcea să meargă desculță, atâta pot să vă spun. Dar trebuie să închei aici pentru că mă pregătesc să primesc niște musafiri. O zi plăcută în continuare, Leo.

Trei zile mai târziu

Subject: **Criză**

Dragă Leo, de fapt, am ținut morțiș ca următorul mail să vină din partea dumneavoastră — să nu-l scriu eu. Cu toate că n-am studiat psiholingvistica, în capul meu am tras două concluzii care par să aibă legătură una cu cealaltă. 1) Data trecută v-am mărturisit printre rânduri că sunt măritată și că am un mariaj reușit. 2) Ați reacționat trimițându-mi cel mai nesărat e-mail pe care l-am citit de când am început această corespondență promițătoare care, între timp, durează de mai bine de un an. După care n-ați mai dat niciun semn de viață. Se poate să vă fi pierdut interesul față de mine? Se poate să vă fi pierdut interesul față de mine din cauză că sunt măritată? Se poate să vă fi pierdut interesul față de mine din cauză că sunt măritată și că am „un mariaj reușit”? Dacă-i așa, fiți „bărbat” și spuneți-mi. Cu prietenie, Emmi.

În ziua următoare

No subject

DOMNULE LEO?

În ziua următoare

No subject

LEEEEEEEEEEEEEEEEEEOOOOOOOO, AAAAAAAAAAAAAALLOOOOO???????????

În ziua următoare

No subject

Nesimțitule!

Două zile mai târziu

Subject: **Un mail drăguț de la Emmi**

Bună, Emmi! Nu există sentiment mai plăcut decât să te întorci dintr-o călătorie obositoare efectuată cu ocazia unui seminar organizat la București, un oraș nu tocmai plin de culoare sau atracții, mai ales „primăvara“, cum au numit-o, într-un mod cu totul pervers (cu toate că: viscol, îngheț), să pornești calculatorul, să-ți verifici e-mailurile și să te bucuri că în hățișul de spamuri pline de oferte jalnice și inutile găsești patru mailuri de la doamna Rothner, cunoscută și apreciată pentru talentul ei lingvistic, pentru exprimarea sa ingenioasă și pentru sistemul ei de subpuncte, să te bucuri din ce în ce mai tare, ca un urs carpatin, de cele câteva fraze drăguțe, calde, amuzante și pline de sentiment pe care crezi c-ai să le citești. Cu aceste așteptări am deschis mailul astăzi și, ce mi-a fost dat să văd? NESIMȚITULE! Mulțumesc pentru aceste vorbe de întâmpinare!

Emmi, Emmi! Iar v-ați imaginat tot felul de scenarii fanteziste. O să vă dezamăgesc, dar să știți că nu mă deranjează deloc faptul că sunteți „măritată și fericită“. N-aveam de gând să vă cunosc mai mult decât mi-ar fi permis această modalitate de corespondență. Nici nu eram curios să aflu cum arătați. Pot să-mi fac o imagine despre dumneavoastră din textele pe care mi le trimiteți. Îmi încropesc singur o Emmi Rothner numai a mea. De fapt, în capul meu ați rămas la fel ca la începutul corespondenței noastre, indiferent dacă vă măritați în fiecare zi, cu consecințe tragice, că divorțați și sunteți fericită, sau că sunteți „gata să descoperiți noul“, „liberă“ fiind, și c-o țineți dintr-o orgie în alta.

În orice caz, regret să aflu că relația cu mine vă scoate din țâțâni. Și începe să mă mai mire un lucru: de ce ține neapărat o femeie ironică și amuzantă, care are o căsnicie fericită și care n-a fost dezamăgită de bărbați, o femeie șarmantă, stăpână pe sine și pe viața ei, cu mărimea 37 la pantofi (și c-o vârstă nedefinită) — de ce ține această femeie atât de tare să discute despre atâtea lucruri intime cu un bărbat necunoscut, uneori morocănos, distrus după o relație eșuată, crizat și căruia-i lipsește simțul umorului? Soțul dumneavoastră ce părere are despre asta?

Două ore mai târziu

RE:

Mai întâi, să ne concentrăm pe lucruri importante: Leo, ursul carpatin, s-a întors de la București! Bine ați venit. Iertați-mă că v-am numit „nesimțit“, dar a fost prima reacție și cea mai la îndemână. De unde era să știu că am de-a face cu un extraterestru care nu se simte dezamăgit atunci când află că devotata sa parteneră de discuție nu e disponibilă? Un bărbat care preferă să-și „încropească“ o Emmi Rothner proprie, decât s-o cunoască pe cea adevărată. În privința asta, îmi vine să vă scriu ceva provocator: oricât de îndrăzneț ați fi atunci când o încropiți pe propria voastră Emmi, pe cea adevărată n-o s-o impresionați cu atâta.

Sunteți indignat? Nu? Eram sigură. Mă tem că-i tocmai invers: dumneavoastră mă provocați pe mine, dragă Leo. Aveți niște metode complet neortodoxe, dar oneste, de a vă crea un aer incitant. Refuzați să aflați ceva despre mine și, în același timp, vreți să știți totul. Declarați, sub impulsul momentului, că sunteți „foarte interesat“ de mine, după care dați dovadă de un dezinteres aproape patologic. Iar asta mă intrigă și mă animă, după caz. Momentan: mă animă. Recunosc chestia asta. Dar poate că sunteți un lup de stepă cenușiu, singuratic și țâfnos, care nu poate să privească o femeie în ochi. Genul care se teme cumplit de întâlningirile adevărate. Genul care are nevoie de lumi imaginare pentru că în lumea reală, veridică și concretă nu se regăsește deloc. Sau poate că, pur și simplu, femeile vă complexează de când vă știți. Mi-ar plăcea să vorbesc cu Marlene despre asta. Mai aveți cumva numărul ei sau al pilotului spaniol? (Am glumit, vă rog să nu stați iar bosumflat trei zile.)

Știți, Leo, problema e că mi-ați căzut cu tronc. Îmi place de dumneavoastră. Chiar foarte tare! Foarte, foarte tare! Și, pur și simplu, nu-mi vine să cred că nu vreți să mă vedeți. Asta nu înseamnă că vreau să ne întâlnim, față-n față. N-avem nevoie de așa ceva. Dar să știți că mi-ar plăcea să știu, de pildă, cum arătați. Asta mi-ar clarifica o grămadă de lucruri. Aș înțelege de ce scrieți așa cum o faceți. Că o faceți pentru că arătați ca o persoană care scrie așa cum scrieți dumneavoastră. Și mor de curiozitate să aflu cum arată o persoană care scrie ca dumneavoastră. Asta ar explica o grămadă.

Apropo de explicații: eu nu vreau să discut aici despre bărbatul meu. Dumneavoastră puteți să-mi povestiți despre femeile pe care le-ați cunoscut (asta dacă există într-adevăr și-n afara mailboxului dumneavoastră). Pot să vă dau sfaturi bune, pot să mă pun în pielea femeilor respective pentru că asta sunt și eu, o femeie. Dar soțul meu... Bine, vă spun cum stau lucrurile: avem o relație frumoasă, perfect armonioasă și doi copii (pe care, din fericire, soțul meu i-a adus dintr-o căsnicie anterioară, scutindu-mă astfel de-o sarcină). Nu avem secrete unul față de celălalt. I-am povestit despre corespondența mea cu „un psiholingvist simpatic“. M-a și întrebat: „Vrei să faceți cunoștință?“ „Nu“, i-am răspuns. „Și-atunci, ce-i cu chestia asta?“ „Nimic.“ La care el: „Aha“. Asta a fost tot. Nu voia să afle mai multe și nici eu nu voiam să-i povestesc mai mult. Și, gata, nu mai vreau să vorbesc despre el. OK?

Așadar, să ne întoarcem la dumneavoastră, dragă ursule carpatin: cum arătați? Spuneți-mi, vă rog! Vă roooog!!! Cu drag, a dumneavoastră, Emmi.

În ziua următoare

Subject: **Test**

Dragă Emmi, nici eu nu mă pot lipsi de stilul dumneavoastră „una caldă, una rece“. Cine ne plătește pentru timpul pe care-l petrecem unul cu celălalt (fără să fim împreună)? Și cum împăcați

timpul acesta cu timpul dedicat familiei și muncii dumneavoastră? Sunt sigur că și copiii au cel puțin trei hamsteri sau veverițe, sau ceva asemănător. Cum de aveți timp să vă ocupați cu atâta pasiune și dedicație de un urs carpatin pe care nu-l cunoașteți?

Așadar, vreți să aflați cum arăt, neapărat. Bine, atunci o să vă prezint o teoremă și-o să vă propun și-un joc cu ocazia asta. E un joc absolut sărit de pe fix, dar vreau să-mi cunoașteți și această latură. Deci: pariu c-o găesc pe singura și unica Emmi Rothner, chiar dacă e înconjurată de, să zicem, vreo douăzeci de femei, și că ea n-o să-l găsească niciodată pe adevăratul Leo Leike? Vreți să facem testul? Dacă da, putem să ne gândim și la o modalitate. O dimineată plăcută, Leo.

50 minute mai târziu

RE:

Normal că-l facem! Se pare că sunteți un adevărat aventurier! Dar mai întâi, dragă Leo, o să vă spun cam la ce mă aștept. Vă rog doar să nu vă supărați pe mine: mă aștept ca, optic vorbind, să nu fiți deloc genul meu. Și există șanse mari să se întâmple așa pentru că nu-mi plac bărbații, în general (în afară de câteva excepții, de obicei, gay). Și invers — în fine, prefer să nu zic nimic. Sunteți convins c-o să mă recunoașteți din prima. Asta înseamnă că v-ați făcut deja o imagine despre mine. Cum ziceați mai demult? „42 de ani, minionă, firavă și energică, păr scurt castaniu“. În cazul ăsta vă doresc încă de pe-acum mult succes! Deci, îl facem sau nu? Ne trimitem douăzeci de poze, printre care și pe cea proprie? Salutări, Emmi.

Două ore mai târziu

Reply:

Dragă Emmi, vă sugerez să ne întâlnim pe bune într-un loc aglomerat, fără să știm care e celălalt și fără să ne dăm de gol. Putem să ne întâlnim, de pildă, în cafeneaua Hubert de pe Ergeltstraße. Sunt sigur c-o știți. E genul de loc amestecat — mă refer la clientelă. Ne alegem un interval de două ore, într-o duminică după-amiază, să zicem, și în intervalul respectiv nu ne mișcăm de-acolo. Din cauza vânzolelii și a aglomerației din salon n-o să-i sară nimănui în ochi că de fapt încercăm să dăm unul de celălalt.

Cât despre posibilitatea de a nu mă încadra în coordonatele dumneavoastră optice, eu zic că nu trebuie să dezvăluim cum arătăm nici după ce ne întâlnim. Cel puțin, nu neapărat. Mai interesante mi se par indiciile după care ne vom recunoaște, și nu cum arătăm, de fapt. O mai spun înc-o dată: nu vreau să știu cum arătați. Vreau doar să vă recunosc. Și o să vă recunosc sigur. Oricum, descrierea aceea pe care v-am făcut-o mai demult n-o mai consider valabilă. Între timp, mi se pare c-ați fi ceva mai tânără (în ciuda soțului și a copiilor), stimată doamnă Emma Rothner.

Și încă ceva: mă bucur că citați din mailurile mele vechi. Asta înseamnă că le apreciați, lucru care mi se pare măgulitor.

Ce părere aveți despre ideea mea? Cu drag, Leo.

40 de minute mai târziu

RE:

Dragă Leo, avem o problemă, și anume: dacă mă recunoașteți, înseamnă că știți cum arăt. Dacă vă recunosc, asta înseamnă că știu cum arătați. Dar dumneavoastră nu vreți să știți cum arăt. Iar eu am o bănuială că n-o să-mi placă de dumneavoastră. Și asta ce înseamnă? Că povestea noastră se termină aici? Sau, mai bine zis: vrem să ne cunoaștem atât de repede, tocmai ca să nu mai fim nevoiți să ne scriem în continuare? — Dacă-i așa, atunci mi se pare că prețul pe care l-aș plăti pentru curiozitatea mea e prea mare. Atunci prefer să rămânem anonimi și să corespondăm până la moarte. Pusi, Emmi.

35 de minute mai târziu

Reply:

Ce drăguț v-ați exprimat! Dar să știți că nu-mi fac griji pentru întâlnirea noastră. Sunt sigur că n-o să mă recunoașteți. Iar imaginea pe care mi-am făcut-o despre dumneavoastră e atât de clară, încât nu trebuie decât s-o confirm. Dar dacă se întâmplă ca (în ciuda așteptărilor mele) imaginea respectivă să nu corespundă cu realitatea, atunci e clar că n-o să vă identific. Ceea ce înseamnă c-o să mă pot agăța în continuare de imaginea asta din mintea mea. Pusi și eu. Leo.

Zece minute mai târziu

RE:

Meștere Leo, crăp de ciudă când aud cu câtă siguranță pretindeți că știți cum arăt. În privința asta sunteți destul de impertinent! Odată și-odată trebuia s-o spun. O întrebare aș mai avea și eu: măcar vă place imaginea aia din mintea dumneavoastră?

Opt minute mai târziu

Reply:

„Vă place, vă place, vă place.“ E chiar așa de important?

Cinci minute mai târziu

RE:

Da, e super important, domnule teolog și mare moralist. Cel puțin, pentru mine. Îmi place 1) să-mi placă de cineva. Și-mi place 2) să fiu plăcută de cineva.

Șapte minute mai târziu

Reply:

Nu vă ajunge 3) să vă placă de dumneavoastră?

Unsprezece minute mai târziu

RE:

Nu, sunt mult prea lipsită de modestie ca să-mi ajungă. În plus, întotdeauna ne e mai ușor să ne placă de noi înșine dacă suntem plăcuți și de ceilalți. Dumneavoastră vreți să-i fiți pe plac mailboxului dumneavoastră, și atât? Mie așa mi se pare. Iar pentru asta nu trebuie nici măcar să vă spălați pe dinți. Apropo, mai aveți așa ceva? Sau nici asta nu vi se pare important?

Nouă minute mai târziu

Reply:

În sfârșit, am reușit să pun în mișcare circulația lui Emmi! Și ca să încheiem definitiv subiectul: îmi place foarte, foarte mult imaginea pe care-o am în minte, altfel nu m-aș gândi atât de des la ea, dragă Emmi.

Peste o oră

RE:

Așa de mult vă gândiți la mine? Ce frumoos! Și eu mă gândesc la dumneavoastră, dragă Leo. Totuși, poate n-ar trebui să ne întâlnim. Noapte bună!

În ziua următoare

Subject: **Hai, noroc!**

Bună, Leo, îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Sunteți online cumva? Nu vreți să bem un pahar de vin roșu? Fiecare pe cont propriu, normal. Eu îl beau pe al treilea deja, vă spun ca să știți. (Dacă nu beți vin din principiu, vă rog să mă mințiți și să-mi spuneți că beți din când în când câte-un pahar sau câte-o sticlă, doar așa, de dragul senzației. Cu măsură, dar fără vreun scop anume. Există două tipuri de bărbați pe care nu-i sufăr: bețivarii și asceții.)

RE:

Îl mai beau și pe-al patrulea, înainte de a-mi pierde cunoștința. E ultima dumneavoastră șansă pe ziua de azi.

RE:

Păcat. Ați pierdut ceva important. Mă gândesc la dumneavoastră. Noapte bună.

În ziua următoare

Subject: **Păcat**

Dragă Emmi, îmi pare foarte rău că am pierdut întâlnirea noastră romantică din fața calculatorului de la miezul nopții. Aș fi ridicat neapărat paharul pentru sănătatea dumneavoastră și aș fi băut împotriva anonimității virtuale. M-ați fi lăsat să aleg un vin alb? Îmi place mai mult decât vinul roșu. Nu, din fericire nu trebuie să vă mint pentru că nu mă îmbăt des și nici ascet nu sunt. Marlene, de pildă (vă mai amintiți de Marlene?), nu bea niciun strop de alcool. Nu suporta alcoolul. Și mai rău era, de fapt, că nu suporta alcoolul pe care-l beam eu. Înțelegeți? Sunt genul de lucruri care te fac să te îndepărtezi de cineva emoțional. Când bei, vrei s-o faci cu cineva, nu-ți face plăcere să bei singur.

Așadar, cum spuneam: îmi pare teribil de rău că n-am putut da curs invitației ademenitoare de azi-noapte. Din păcate, am ajuns acasă prea târziu. Amânăm pentru altă dată. Al dumneavoastră tovarăș-de-băută-online în devenire, Leo.

20 de minute mai târziu

RE:

Ați ajuns acasă prea târziu, deci?! Leo, Leo, pe unde-mi umblați? Nu-mi spuneți că v-ați găsit o nouă Marlene! Dacă-i așa, vă rog să-mi dați detalii despre femeia în cauză, ca să vă conving de pe acum că nu-i de dumneavoastră. Intuiția îmi spune că deocamdată n-ar trebui să vă legați la cap. Nu sunteți încă pregătit pentru o nouă relație. Dar mă aveți pe mine. Și sunt sigură că imaginea pe care v-ați făcut-o despre mine se apropie mai mult de idealul dumneavoastră feminin decât o cunoștință întâmplătoare dintr-un bar capitonat cu pluș purpuriu (genul de loc în care s-ar duce profesorii morocănoși ca dumneavoastră), întâlnită pe la două noaptea, sau cât o fi fost. Așa că, cel mai bine ar fi să stați acasă și, din când în când, să ciocniți câte-un pahar de vin cu mine pe la miezul nopții (da, facem excepție, puteți să beți și vin alb). Și după aceea o să vă simțiți obosit și-o să vă duceți la culcare ca să vă simțiți odihnit pentru noi e-mailuri dedicate zeiței fanteziei dumneavoastră, Emmi Rothner. Facem așa?

Două ore mai târziu

Reply:

Dragă Emmi, ah, ce mă bucur când primesc câte o mostră de gelozie care să înlocuiască scenele de gelozie obișnuite. Știu deja, ați adoptat stilul italian, dar mie mi-a făcut oricum plăcere. Cât despre cunoștințele mele feminine, haideți să le lăsăm în stadiul în care vă aflați și dumneavoastră cu soțul și cu cei doi copii, plus cei șase hamsteri. Lucrurile astea n-au ce căuta aici! Noi doi nu existăm decât pentru noi doi. Și o să păstrăm legătura până când o să ne săturăm și unuia dintre noi o să-i piară cheful. Și nu cred c-o să fiu eu acela. O zi de primăvară frumoasă, al dumneavoastră, Leo.

Peste zece minute

RE:

Acum mi-am amintit: ce se mai aude de jocul nostru de-a întâlnitul și recunoscutul? Gata, nu mai

vreți? Chiar trebuie să-mi fac griji din cauza pițipoancei ăleia din barul cu pluș roșu? Așadar, ce ziceți de poimâine, duminică, 25:03, începând cu ora 15, în cafeneaua aceea arhiplină, Huber? Haideți să-i dăm drumul! Emmi.

20 de minute mai târziu

Reply:

Ba da, dragă Emmi. Mi-ar face plăcere să vă recunosc. Dar, din păcate, mi-am făcut deja planuri pentru weekend. Mâine-seară plec la Praga pentru trei zile, în scopuri „private“, ca să zic așa. Dar în duminica următoare ne putem dedica jocului nostru de societate.

Peste un minut

RE:

LA PRAGA? CU CINE???

Două minute mai târziu

Reply:

Nu, Emmi, serios.

35 de minute mai târziu

RE:

OK, cum doriți (sau nu doriți). Dar mi-e teamă să nu vă întoarceți cu inima frântă! Praga pare făcută special pentru a frânge inimile, mai ales pe la sfârșitul lui martie. În jurul tău e totul gri, iar seara te duci să mănânci la un local îmbrăcat în lambriuri maro, cel mai maro lemn din lume, în fața unui chelner deprimat și fără ocupație, care a devenit un fel de mort somnambul după ce, în cadrul unei vizite de lucru, l-a servit pe Brejnev cu colțunași și bere neagră. După care nu mai ai ce să faci. De ce nu zburăți la Roma? Acolo vara vă întâmpină înainte de vreme. Eu, una, aș zbura cu dumneavoastră la Roma.

Din păcate, însă, jocul nostru de recunoaștere va trebui să mai aștepte. De luni, plec la schi pentru o săptămână. Și o să vă spun și cu cine, normal, că doar sunteți prietenul-meu-prin-corespondență cel mai bun: plec cu una bucată soț și doi copii. (Fără hamsteri!) Pe Wurlitzer l-am lăsat în grija vecinilor. Wurlitzer e motanul nostru gras. Arată ca un tonomat Wurlitzer, c-o singură placă. O să-l lăsăm acasă pentru că urăște schiorii. Vă doresc o seară minunată. Emmi.

Cinci ore mai târziu

RE:

Sunteți acasă sau tot în barul ăla, cum se chema...? Noapte bună, Emmi.

Patru minute mai târziu

Reply:

Am ajuns acasă. Așteptam să fiu controlat de Emmi. Așa că acum pot să mă culc liniștit. Și fiindcă mâine am să plec devreme, vă doresc vacanță plăcută la schi, atât dumneavoastră, cât și familiei dumneavoastră. Noapte bună. Rămâne să ne citim! Leo.

Trei minute mai târziu

RE:

Purtați pijama? Noapte bună, E.

Două minute mai târziu

Reply:

Dumneavoastră dormiți goală cumva? Noapte bună, L.

Patru minute mai târziu

RE:

Hei, meștere Leo, asta a fost o întrebare cu tentă erotică, ce să mai! Nu v-aș fi crezut în stare. Și ca să nu alung tensiunea asta bruscă dintre noi, n-o să vă mai întreb cum arată pijamaa dumneavoastră. Așa că, noapte bună și distracție plăcută la Praga!

50 de secunde mai târziu

Reply:

Deci, cum e până la urmă, dormiți dezbrăcată?

Peste un minut

RE:

Omul ăsta chiar vrea să știe! Haideți să vă dau un răspuns adecvat pentru fanteziile dumneavoastră, dragă Leo: depinde lângă cine. Și gata, distracție plăcută în doi la Praga! Emmi.

Două minute mai târziu

Reply:

În trei! Călătoresc c-o prietenă veche și cu partenerul ei de viață. Leo. (Gata, am tras obloanele.)

Cinci zile mai târziu

No subject

Dragă Emmi, sunteți online când schiați? Salutări călduroase, Leo. P.S.: Ați avut dreptate cu Praga, prietenii mei au hotărât să se despartă. Dar Roma ar fi fost și mai jalnică.

Trei zile mai târziu

No subject

Dragă Emmi, ar fi timpul să vă întoarceți, încet-încet. Îmi lipsesc mailurile dumneavoastră de control. Între timp m-am săturat să-mi fac veacul prin baruri cu pluș roșu.

Peste o zi

No subject

Ca să aveți trei e-mailuri necitite de la mine. Cu drag, Leo. (Ieri mi-am cumpărat o pijama nouă special pentru dumneavoastră sau, mă rog, cu gândul la dumneavoastră.)

Trei ore mai târziu

Reply:

Nu-mi mai scrieți?

Două ore mai târziu

Reply:

Nu puteți să-mi scrieți încă sau nu vreți să-mi mai scrieți?

Două ore și jumătate mai târziu

Reply:

Pot să schimb pijamaua aia, dacă asta-i problema.

40 de minute mai târziu

RE:

Ah, Leo, sunteți atât de drăguț!!! Dar ce facem noi aici n-are nicio legătură cu realitatea. Nu face parte din viața adevărată. Săptămâna asta pe care am petrecut-o la schi, în schimb, face parte din viața adevărată. Nu e cea mai spectaculoasă parte, dar e o parte bună, oricum, și recunosc că eu am vrut să fie așa, și e bine așa cum e. Copiii m-au enervat puțin, dar tocmai ăsta-i rolul copiilor, să-i enerveze pe adulți. În plus, nu sunt copiii mei, și-mi scot ochii cu asta tot timpul. Dar vacanța în sine a fost OK. (Am mai spus o dată c-a fost OK, nu-i așa?)

Leo, haideți să nu ne ascundem după deget: pentru dumneavoastră eu nu sunt mai mult decât o imagine plăsmuită, o grupare de câteva litere pe care le interpretați bazându-vă pe cunoștințele dumneavoastră de psihologie a limbajului. Pentru dumneavoastră, eu nu sunt altceva decât un fel de linie fierbinte, doar că fără telefon și fără sex. Sex virtual, cu alte cuvinte, fără sex și fără imagini virtuale pe care să le descărcați. Iar pentru mine, nu sunteți mai mult de o jucărea, o agenție matrimonială prin care se practică flirtul de dragul flirtului. Pot să fac ceea ce-mi lipsește în viața reală: pot să trăiesc primele etape ale apropierii (fără să fiu nevoită să mă apropii cu adevărat). Între timp, drăguții de noi am parcurs două sau trei etape ale unei apropieri care nu se poate transforma într-o apropiere reală. Eu cred c-ar fi cazul să tragem frâna puțin. În caz contrar, o să devenim ridicoli. Nu e ca și când am avea 15 ani, mai ales eu. Dar nici dumneavoastră. Așa că n-are rost.

Și, Leo, să vă mai spun ceva. În vacanța asta uneori enervantă, dar, per ansamblu, a naibii de frumoasă, calmă, armonioasă, haioasă și uneori chiar romantică, m-am gândit neîncetat la ursul meu carpatin necunoscut, numit și Leo Leike. Lucru care nu-i deloc OK. E chiar bolnăvicios, nu credeți? N-ar fi mai bine s-o lăsăm baltă? — vă întreabă Emmi.

Cinci minute mai târziu

RE:

Apropo, îmi pare rău pentru prietenii dumneavoastră. Probabil că da, Roma ar fi fost catastrofală.

Două minute mai târziu

RE:

Și cum arată pijamaua nouă?

În ziua următoare

Subject: **Întâlnirea**

Dragă Emmi, nu vreți să scăpăm măcar de „întâlnirea noastră de recunoaștere“? Probabil că după aceea ne-ar fi mult mai ușor să renunțăm la „apropierea care nu trebuie să se transforme într-o apropiere adevărată“. Emmi, eu nu pot să nu mă mai gândesc la dumneavoastră doar fiindcă, dintr-odată, nu vă mai scriu sau nu mai aștept mailuri din partea dumneavoastră. Mi se pare prea pragmatic și prea ieftin să gândesc așa. Haideți să facem totuși testul ăla! Ce ziceți? Cu drag, Leo.

(N-am cum să descriu pijamaua. Pur și simplu, trebuie s-o vedeți și s-o atingeți.)

Peste o oră și jumătate

RE:

Duminica următoare, între orele 15 și 17, în cafeneaua mare Huber? Salutări, Emmi.

(Leo, Leo, povestea cu pijamaua pe care „trebuie s-o vedeți și s-o atingeți“ mi se pare o replică de agățat. Dacă n-ar fi venit din partea dumneavoastră, aș fi zis chiar că-i o replică de agățat cam

grosolană!)

50 de minute mai târziu

Reply:

Da, e foarte bine! Dar nu avem voie să ajungem la 15 fix și să părăsim localul la ora 17. Și n-avem voie să dăm de înțeles că ne uităm după cineva. Și în general: fără indicii trădătoare. N-aveți voie să mă abordați direct cu: „Dumneavoastră sunteți Leo Leike, nu-i așa?“, vrând să mă faceți să mă dau de gol. Trebuie să ne oferim șansa asta, de a ne recunoaște singuri. Bine?

Opt minute mai târziu

RE:

Da, da, fiți fără teamă, domnule profesor psiholingvist, n-o să mă apropii de dumneavoastră. Și ca să eliminăm orice alt motiv de confuzie, propun să instaurăm un embargo de e-mailuri până duminică. Ne scriem după ce ne întâlnim, în regulă?

40 de secunde mai târziu

RE:

În regulă.

30 de secunde

RE:

Ceea ce nu înseamnă că trebuie să cutreierați baruri dubioase în fiecare noapte.

25 de secunde mai târziu

Reply:

Ah, nu, în niciun caz. N-ar fi la fel de haios dacă Emmi Rothner nu m-ar pune din oră-n oră la zid pentru asta.

20 de secunde mai târziu

RE:

Atunci m-am liniștit. Ne vedem duminică!

30 de secunde mai târziu

Reply:

Ne vedem!

40 de secunde mai târziu

RE:

Și să nu uitați să vă spălați pe dinți!

25 de secunde mai târziu

Reply:

Ați simțit nevoia să aveți ultimul cuvânt, nu-i așa, Emmi?

35 de secunde mai târziu

RE:

Când vorbesc cu dumneavoastră, neapărat. Dar dacă îmi răspundeți acum, vi-l cedez.

40 de minute mai târziu

Reply:

Post-scriptum referitor la pijama. V-am scris așa: „Trebuie s-o vedeți și s-o atingeți“. Mi-ați răspuns că dac-ați fi primit-o din partea altcuiva, ar fi putut părea o replică de agățat cam grosolană. În cazul ăsta, vă contrazic și mă apăr în același timp. Pretind să nu fiu tratat preferențial și cer ca atunci când vin c-o replică grosolană de agățat, replica respectivă să fie interpretată întocmai. Lăsați-mă să fiu grosolan, dacă așa sunt. Mai concret: chiar ar trebui să puneți mâna pe pijamaua asta. Eu, unul, mă simt grozav în ea. Dați-mi adresa dumneavoastră ca să v-o trimit pentru o probă de pipăit. (Tot grosolan am rămas?) Noapte bună!

Două zile mai târziu

Subject: **Disciplină**

Jos pălăria, Emmi, sunteți extrem de disciplinată! Ne vedem poimâine, la cafeneaua Huber. Al dumneavoastră, Leo.

Trei zile mai târziu

No subject

Salutare, Leo, ați fost acolo?

Cinci minute mai târziu

Reply:

Bineînțeles!

50 de secunde mai târziu

RE:

La dracu'! Bănuiam eu.

30 de secunde mai târziu

Reply:

Ce bănuiați, Emmi?

Două minute mai târziu

RE:

Toți bărbații care ar fi putut fi Leo Leike ieșeau categoric din discuție, mă refer strict la aspectul fizic. Îmi pare rău, probabil că sună destul de brutal, dar ăsta-i adevărul. Leo, pe bune acum: chiar ați fost în cafeneaua Huber între orele trei și cinci? Fără să vă ascundeți în toaletă sau în clădirea de vizavi, ci chiar la bar sau în cafenea, stând jos sau în picioare, pe vine sau în genunchi?

După un minut

Reply:

Da, Emmi, chiar am fost acolo. Și care erau bărbații ăia care ar fi putut fi Leo Leike, dacă-mi permiteți să întreb?

După douăsprezece minute

RE:

Dragă Leo, mi-e groază să intru în detalii. Spuneți-mi, vă rog, că nu sunteți — ah, cum să mă exprim — domnul acela mic și îndesat, cu un aspect neîngrijit și c-o pilozitate pronunțată, îmbrăcat într-un tricou cândva alb, cu un simulacru de pulover violet pe gât, legat în jurul mijlocului, care a băut un Campari sau ceva asemănător de culoare roșie, stând la bar, pe colț? Vreau să spun doar atât: că gusturile nu se discută, dac-ați fost totuși dumneavoastră. Există destule femei cărora genul ăsta li se pare extrem de interesant și de atractiv. Și sunt convinsă că la un moment dat o să apară și femeia aleasă. Dar trebuie să recunosc că nu sunteți deloc genul meu. Îmi pare rău.

După 18 minute

Reply:

Dragă Emmi, să știți că vă respect pentru sinceritatea dezarmantă și foarte elocventă. Dar mă tem

că mila, intenția „de a nu răni“ pe cineva nu fac parte din punctele dumneavoastră forte. Se pare că pentru dumneavoastră aspectul fizic contează foarte mult. Vă comportați de parcă viața dumneavoastră sentimentală din următorii zece, douăzeci de ani ar depinde doar de cât de atractiv vi se pare partenerul dumneavoastră de corespondență virtual. În privința primei probleme, vă pot liniști de pe acum: monstrul păros care examina încăperea cu gândul c-o să-i pice sigur vreo prospătură nu este deloc una și aceeași cu persoana mea. Dar mai povestiți-mi, vă rog: cine credeți c-aș mai putea fi? Și vă pun imediat și o întrebare complementară: dacă se dovedește că fac parte totuși dintre cei care „ieșeau categoric din discuție, mă refer strict la aspectul fizic“, veți pune punct relației noastre virtuale?

După 13 minute

RE:

Dragă Leo,

Nu, normal că vom continua să ne scriem fără restricții. Doar mă cunoașteți și știți că exagerez la tot pasul. Numai că mi se pune pata pe ceva și nu vreau să fiu deranjată în timp ce-mi fac demonstrația. Problema, dragă Leo, e că ieri chiar n-am văzut pe nimeni care să-mi placă la fel de mult cum îmi place stilul dumneavoastră, atunci când îmi scrieți. Și tocmai de asta mi-era teamă: că după ce m-am obișnuit cu felul acesta timid, atent, uneori sigur pe sine, dintr-odată deschis, adorabil de morocănos, uneori chiar senzual și, în general, deosebit de subtil cu care-mi scrieți, fețele acelea fade din cafeneaua Huber n-aveau nimic să-mi comunice în acea după-amiază de duminică.

După cinci minute

Reply:

Chiar nu v-a plăcut nimeni? Se poate să nu mă fi văzut.

După opt minute

RE:

Dragă Leo, iată că mă încurajați din nou. Dar nu cred c-am ignorat pe nimeni pe care să nu fi trebuit să-l ignor. Freakșii ăia doi cu piercinguri care stăteau la masa a treia, pe stânga, mi s-au părut foarte drăguți. Dar nu cred c-aveau mai mult de douăzeci de ani. Mai era un tip interesant, poate singurul, de fapt, care stătea la bar, în partea dreaptă, cu o vampă blondă cu față de îngerăș și picioare lungi, genul fotomodel — și se țineau de mână. Era clar că tipul n-are ochi pentru altcineva, și nici nu vrea să aibă. Și am mai văzut un campion european la canotaj foarte simpatic, afișând un rânjet cam debil, c-o constituție de dulap — nu, Leo, n-aveați cum să fiți dumneavoastră! Și, în rest? Producători de mașini de tuns iarba și echipamente pentru grădinărit, colecționari de capace de bere cu acțiuni la societăți agricole, „afaceriști“ cu costume de confirmanți² și genți diplomat, clienți fideli ai magazinelor cu articole de menaj, ale căror degete au suferit niște mutații și s-au transformat în chei pentru piulițe. Elevi planoriști cu priviri visător-infantile, niște puștani eterni. Dar niciun tip

carismatic, oriunde ai privi. De aceea, vă întreb cu voce tremurătoare: care dintre ei era psiholingvistul meu? Care era Leo Leike? V-am pierdut cumva definitiv în acea după-amiază fatală de duminică, la cafeneaua Huber?

După o oră și jumătate

Reply:

Nu vreau să mă laud, dragă Emmi, dar eram convins că n-o să mă recunoașteți!

40 de secunde mai târziu

RE:

LEO, UNDE AȚI STAT? SPUNEȚI-MI!

După un minut

Reply:

Dragă Emmi, haideți să continuăm discuția mâine, acum am o întâlnire. Și mulțumiți-i lui Dumnezeu că v-ați găsit deja perechea. Și, apropo, între paranteze fie spus: nu vi s-a părut ciudat că despre dumneavoastră n-am vorbit deloc? Oare cine o fi fost Emmi Rothner? Mai multe detalii despre asta, mâine. Cu drag, al dumneavoastră, Leo.

După 20 de secunde

RE:

Ce? Mă lăsați așa, cu ochii-n soare? Leo, nu-mi faceți una ca asta! Dați un semn de viață! Acum! Vă rog!

După o jumătate de oră

RE:

Chiar nu-mi răspunde. O fi fost totuși monstrul păros...

² Ritual protestant, asemănător cu cel al primei comuniuni, la care copiii de 14 ani se îmbracă în haine festive și răspund la întrebări din catehism.

Capitolul trei

În ziua următoare

Subject: **Coșmar**

Aha, m-am prins, Leo Leike! Tocmai m-am trezit, learcă de transpirație. Dar am dezlegat ghicitoarea! Mă pierdusem ca într-un labirint. Știu că erați convins că n-o să vă descopăr încă de când am început jocul ăsta. Nici nu-i de mirare: PENTRU CĂ V-AȚI DEGHIZAT ÎN CHELNER! Sunteți prieten cu proprietarul care v-a lăsat să vă jucați de-a chelnerul vreo două ore. Am sau n-am dreptate? Știu și care chelner erați. De fapt, puteați fi doar unul dintre ei, ceilalți erau prea bătrâni. Pișpirelul ăla cu ochelari cu ramă rotundă, neagră, de baga!

După 15 minute

Reply:

Și? Sunteți dezamăgită? (Apropo, bună ziua.)

După opt minute

RE:

Dezamăgită? Dezumflată! Profund mâhnită! Nervoasă! Dusă de nas! M-ați păcălit. Mă simt trădată. E clar că plănuiați asta de la început. Mai ales c-a fost ideea dumneavoastră să ne întâlnim la cafeneaua Huber. Parcă văd că toți angajații s-au amuzat pe seama mea în săptămâna aceea. Mi se pare oribil și dezgustător. ăsta nu e Leo Leike pe care-l cunosc. ăsta nu e Leo Leike pe care aș fi vrut să-l cunosc! Nu e Leo Leike de care să fi vrut să mă apropii, câtuși de puțin! Prin acțiunea asta ați distrus tot ce-am clădit în lunile de până acum. Adio, s-aveți o viață frumoasă!

După nouă minute

Reply:

Și? Măcar vă plac? Mă refer strict la aspectul fizic...

După două minute

RE:

Vreți un răspuns sincer? Vi-l dau cu mare plăcere, acum c-am terminat cu toată tărășenia.

45 de secunde mai târziu

Reply:

Dacă nu vă deranjează — ar fi drăguț.

mai întreb o dată: se poate să nu vă fi observat? Vă rog, spuneți-mi că nu v-am observat! Nu vreau să fiți niciunul dintre cei de mai sus. Ar fi păcat de dumneavoastră!

2) Poate nici nu erau atât de multe femei „surprinzător de interesante“ în local. Poate că, pur și simplu, Mister Leike e interesat de (surprinzător de) multe femei.

3) Oricum ar fi, mie tot mi-ar plăcea să fiu în locul dumneavoastră. Măcar acum aveți de unde să alegeți o Emmi Rothner, având în vedere oferta „surprinzător de interesantă“. În funcție de chef, putere de imaginație și dispoziție. Între timp, eu trebuie să mă mulțumesc cu un Leo Leike pe care, în cel mai bun caz, nu l-am observat — ceea ce nu-mi sună deloc bine.

4) Se pare că habar n-aveți cine sunt. Așa că-i rândul dumneavoastră!

După două ore

Reply:

Mulțumesc, Emmi! În sfârșit, primesc și eu o altă listă cu subpuncte, marca Emmi Rothner. Vă supărați dacă trec direct la punctul 4)? Vă înșelați crezând că habar n-am cine sunteți. Dar, recunosc că nu sunt sigur. Există fix trei variante. Sunt ferm convins că sunteți una dintre ele. E în regulă dacă folosesc litere în loc de numerotare, ca să nu arate totul ca un podium cu câștigători și perdanți? Iată, așadar, candidatele mele pentru titlul de Emmi Rothner:

A) Emmi-prototipul sau modelul prim. Stătea la bar; a patra persoană de la stânga. Aproximativ 1,65 m înălțime, plăpândă, păr scurt și închis la culoare. Sub 40 de ani. Agitată, nervoasă, gesturi febrile, se întorcea tot timpul la paharul cu whisky (!!), ținea capul ridicat, se uita la oameni de sus. (O ușoară nesiguranță disimulată prin aroganță.) Pantaloni, geacă: la modă, modele trăsnete. Geantă haioasă, din fetru. Pantofi verzi care arătau de parcă ar fi ieșit câștigători dintre alte 100 de perechi, special pentru a sărbători după-amiaza aceea. (Mărimea: aproximativ 37!!) Se uita la bărbați așa cum se uită femeile care nu vor să se dea de gol. Trăsături: fine, ușor rigide. Fața: frumoasă. Genul: băiețos, speedy, temperamental. Adică o adevărată Emmi Rothner.

B) Modelul opus, Emmi-blondă. S-a mutat de trei ori, la început a stat în față, în dreapta, apoi în spate de tot, apoi în mijloc și, la final, pentru scurt timp, la bar. Suverană, cu gesturi oarecum mai lente (în comparație cu Emmi-modelul prim). Păr blond, făcut șuvițe, styling: anii '80. Vârsta: în jur de 35. Băutură: la început cafea, apoi vin roșu. A fumat o țigară. (Nu arăta ca un fumător înrăit, dependent de nicotină, mai degrabă părea că-i face plăcere.) Înălțime: peste 1,75. Picioare subțiri și lungi. Pantofi sport de firmă, culoarea roșie. (Mărimea: aproximativ 37!!) Jeans prespălați, tricou negru, mulat (sâni mari, dacă-mi permiteți această observație). Se uita la bărbați fără să pară interesată. Trăsături: relaxate. Fața: frumoasă. Genul: foarte feminină, sigură pe ea, cool.

C) Antimodelul, Emmi-surpriza. Se plimba întruna prin salon, s-a postat lângă bar de mai multe ori, n-a stat locului decât puțin. Foarte timidă. Ten mai exotic, ochi mari, migdalați, privire voalată, vizibil intimidată în prezența oamenilor. Brunetă, păr până la umeri, tuns în scări. Vârsta: în jur de 35. Băutură: cafea, apă minerală. Înălțimea: în jur de 1,70. Zveltă, pantaloni super, galbeni cu negru (sigur au costat o căruță de bani), botine comode, închise la culoare. Verighetă pătrătoasă proeminentă! (Mărime pantofi: în jur de 37!!!) Se uita în jur de parc-ar fi căutat pe cineva, cu un aer visător,

transfigurat, melancolic și trist. Trăsături: fine. Fața: frumoasă. Genul: feminină, senzuală, timidă, speriată. Și poate tocmai de aceea: Emmi Rothner.

Iată, așadar, ofertele mele. Și la sfârșit, un răspuns la întrebarea dumneavoastră presantă: da, sigur, se poate să nu mă fi observat. Dar m-ați văzut, îmi pare rău. Al dumneavoastră, Leo.

După cinci ore

Reply:

Dragă Emmi, azi nu mai primesc niciun mail de la dumneavoastră? Atât de tare suferiți din cauza puterii limitate de imaginație? Nu vă interesează dacă mai bântui prin baruri dubioase noaptea? (Și nici cu cine?) Noapte bună, Leo.

În ziua următoare

Subject: **Misterul**

Bună ziua, Leo! M-ați scos din ale mele, nu mă pot gândi la nimeni și nimic! Mi-a plăcut cum le-ați descris pe cele trei! Sunt uluită, dau dintr-o surpriză-n alta cu dumneavoastră. Ah, de nu v-aș fi văzut!!! Leo, să presupunem că într-adevăr sunt una din cele trei: cum ați reușit să observați totul atât de detaliat, fără să vă dați de gol că stați la pândă? Ați venit cu camera video? Sau, invers: dac-aș fi una din cele trei, e clar c-ar fi trebuit să vă țin minte, cu același lux de amănunte. Dacă e așa, atunci tare mă tem că sunteți unul dintre cei care n-ar fi trebuit să fie Leo Leike, adică — îmi cer scuze — unul dintre tipii ăia plictisitori. În al doilea rând (azi nu mai recurg la numere, folosesc doar cuvinte, dumneavoastră în schimb ați aruncat în sus și-n jos cu cifrele, mai lipsea să-mi spuneți și cât cântărea fiecare femeie), de ce tocmai cele trei?

În al treilea rând: care v-a plăcut cel mai mult?

În al patrulea rând: spuneți-mi cum arătați. Vă rog! Sau măcar dați-mi un indiciu mic.

Cu prietenie și nerăbdare crescândă, a dumneavoastră, Emmi.

Peste o oră și jumătate

Reply:

De ce tocmai cele trei? Emmi, eu m-am prins de asta de ceva timp: sunteți o așa-numită „tipă tare, o bunăciune“, cum s-ar zice. Ce naiba, e clar că știți c-arătați bine. Și vreți să se observe că știți că arătați bine. Se poate deduce din felul în care scrieți. Ba uneori se poate deduce direct din ce scrieți. Nicio femeie nu glumește când vine vorba de aspectul fizic, mai ales una care știe ce efect are asupra bărbaților. În plus, vă simțiți jignită atunci când, în calitate de „femeie interesantă“, nu reușiți să le devansați pe celelalte din jurul dumneavoastră. Vă reamintesc punctul 2) de ieri. Mi-ați scris în felul următor: „Poate nici nu erau atât de multe femei «surprinzător de interesante» în local. Poate că, pur și simplu, Mister Leike e interesat de (surprinzător de) multe femei“. Așadar, vă considerați cea mai interesantă femeie de acolo și faptul că n-ați fost recunoscută ca atare vi se pare aproape o impertinență. Așa că mi-a fost foarte ușor: tot ce-a trebuit să fac a fost să mă uit după femei atractive

care să pară că se uită, la rândul lor, după cineva (mai mult sau mai puțin discret) și care să poarte aproximativ 37 la pantofi. Și singurele care corespundeau descrierii erau tocmai cele trei femei despre care v-am scris.

Apropo de „al treilea rând“: nu se cuvine să mă întrebați care mi-a plăcut cel mai mult dintre ele. Toate trei sunt seducătoare în felul lor, la fel cum, pentru mine, toate trei sunt căsătorite și fericite, au doi copii și, chiar dacă nu șase hamsteri, un motan pe nume Wurlitzer tot au. Pentru mine, toate trei trăiesc într-o altă lume în care n-am acces decât virtual și care în realitate îmi depășește, și-mi va depăși mereu competențele. Am spus-o de mai multe ori: prefer s-o am pe Emmi Rothner undeva în cap (respectiv, pe monitor), decât s-o vânez și să plâng după ea în realitate. Dar vă mărturisesc că cea mai autentică mi se pare Emmi Rothner Numărul 1), Emmi-prototipul, am impresia că ea se apropie cel mai mult de felul în care se prezintă Emmi-scriitoarea.

Cât despre „al patrulea rând“: dacă-mi mărturisiți că sunteți una din candidatele mele, promit c-o să vă dau un indiciu legat de identitatea mea.

Cu drag, al dumneavoastră, Leo.

20 de minute mai târziu

RE:

Bine, fie, dragă Leo. Dar mai întâi, indiciul, și după aceea vă confirm sau vă infirm bănuiala!

Trei minute mai târziu

Reply:

Aveți frați sau surori?

Peste un minut

RE:

Da, o soră mai mare care trăiește în Elveția. De ce? Țsta a fost indiciul?

Peste 40 de secunde

Reply:

Da, Emmi, ăsta a fost indiciul.

Peste 20 de secunde

RE:

Dar indiciul ăsta nu-mi indică nimic!

Peste un minut

Reply:

Eu am un frate mai mare și o soră mai mică.

Peste 30 de secunde

RE:

Foarte palpitant, Leo. Dar haideți, vă rog, să discutăm despre asta mai încolo. Momentan sunt obsedată de presupusul frate al fratelui mai mare și al surorii mai mici.

Peste 50 de minute

RE:

Alooo, Leo, unde-ați dispărut? Ce-i asta? O pauză de efect?

Peste opt minute

Reply:

Mă întâlnesc foarte des cu sora mea, Adrienne. Ne înțelegem foarte bine. Ne povestim tot ce ni se întâmplă. Țasta, dragă Emmi, a fost mai mult decât un indiciu. Mai departe vă descurcați și singură. Și acum, spuneți-mi, vă rog: sunteți cumva una dintre cele trei „Emmi“ alese de mine?

Peste 40 de secunde

RE:

Leo, sunteți prea criptic! Mai dați-mi UN indiciu mic, vă rog! Dacă se poate, unul cât de cât clar. Și după aceea vă răspund.

Peste 30 de secunde

Reply:

Întrebați-mă cum arată sora mea.

Peste 35 de secunde

RE:

Cum arată sora dumneavoastră?

Peste 25 de secunde

Reply:

E înaltă și blondă.

Peste 30 de secunde

RE:

Aha, foarte bine, OK, mă dau bătută!

Dragă Leo, psiholingvist și observator de oameni: DA, CHIAR SUNT UNA DIN CELE TREI. Dar nici că se putea să găsiți trei femei mai diferite cu același număr la pantofi, cel puțin din câte-mi dau seama din descriere. Mă mir că le considerați la fel de interesante și de atractive. Dar... așa sunt bărbații.

Vă doresc o seară plăcută în continuare. Simt nevoia să fac o pauză-de-Leo. Trebuie să mă ocup și de alte lucruri, mult mai importante. Pa-pa, Emmi.

Peste o oră

Reply:

Acum ați vorbit ca Emmi-prototipul, Numărul unu.

Cinci ore mai târziu

Reply:

Sora mea e fotomodel. Noapte bună!

În ziua următoare

Subject: !!!!!!!!!!!!!

NUUU!

45 de minute mai târziu

Reply:

Ba da.

40 de secunde mai târziu

RE:

Vampa-înger blondă, cu picioarele lungi?

Peste 25 de secunde

Reply:

E soră-mea!

Trei minute mai târziu

RE:

Și dumneavoastră erați tipul ăla care o ținea de mână și părea îndrăgostit lulea.

Peste un minut

Reply:

Asta a fost doar așa, de fațadă. Am pus-o să se uite atent la toate femeile din încăperea și să mi le descrie în amănunt pe cele care ar fi putut semăna cu Emmi.

Peste 40 de secunde

RE:

Rahaaat, nu mai știu cum arătați! V-am văzut doar fugitiv, cu coada ochiului.

15 minute mai târziu

Reply:

În orice caz, am salvat onoarea bărbaților prezenți în cafenea în după-amiaza aceea. Cum ați spus: „Mai era un tip interesant, poate singurul, de fapt, care stătea la bar, în partea dreaptă, cu o vampă blondă cu față de îngerăș și picioare lungi, genul fotomodel — se țineau de mânuță“. Chestia asta mi-o printez și-o pun în ramă!

Peste zece minute

RE:

Asta nu înseamnă mare lucru, dragul meu. Dacă e să mă gândesc mai bine, n-am văzut-o decât pe blonda aceea frumoasă și rece. De asta m-am și gândit: un tip care stă cu o astfel de femeie trebuie să fie interesant. Despre dumneavoastră îmi amintesc doar atât: că sunteți relativ înalt, relativ slab, relativ tânăr și vă îmbrăcați relativ bine. Părul și dinții dumneavoastră arată relativ OK, din câte-mi amintesc. Dar cel mai impresionant lucru legat de dumneavoastră l-am citit de pe chipul așa-zisei iubite, adică a surorii dumneavoastră. Vă privea așa cum se privește un om de care ne place și la care ținem cu adevărat. Dar poate c-a fost doar un joc de fațadă prin care voiăți să scăpați de Emmi Rothner. În orice caz, a fost o idee foarte inteligentă să vă faceți apariția cu sora dumneavoastră. Și mi se pare drăguț că-i povestiți despre mine. E un sentiment plăcut. Leo, eu cred că sunteți chiar OK! (Și sunt super fericită că nu sunteți nici ursul păros, nici chelnerul din culisele groazei de la cafeneaua Huber.)

Peste 30 de minute

Reply:

Iar eu habar nu am cum arătați, iubită Emmi. Am stat tot timpul cu spatele la candidatele lui Adrienne. Ea mi le-a descris din „perspectiva unei femei“, de unde și detaliile legate de stil și de îmbrăcăminte. Așa că n-am cum să am vreo părere personală.

Peste o oră

RE:

Încă o întrebare, Leo, înainte de a pune capăt jocului nostru: care dintre cele trei „Emmi“ i-ar plăcea cel mai mult surorii dumneavoastră, respectiv care i se pare c-aș fi eu?

Peste zece minute

Reply:

Despre prima mi-a spus așa: „S-ar putea să fie ea!“ Despre a doua mi-a spus: „Probabil că e ea!“ Iar despre a treia mi-a zis: „Probabil că te-ai îndrăgosti de ea“.

Peste 30 de secunde

RE:

DE CARE DIN ELE V-AȚI ÎNDRĂGOSTI???????????

40 de secunde mai târziu

Reply:

Dragă Emmi, n-o să vă spun NICIODATĂ, puteți fi 100% sigură de asta. Nu vă obosiți încercând să mă trageți de limbă. O seară frumoasă în continuare! Mulțumesc pentru „jocul“ palpitant. Îmi place foarte mult de dumneavoastră, Emmi! Al dumneavoastră, Leo.

Peste 25 de secunde

RE:

De blonda cu sâni mari, nu-i așa?

Peste 50 de secunde

Reply:

Nicio șansă, dragă Emmi!

Peste un minut

RE:

Un răspuns evaziv e un răspuns afirmativ. E clar, e blonda cu sânii babani!

În seara următoare

Subject: **O zi deloc bună**

Dragă Leo, ați avut o zi bună? Eu n-am avut o zi bună deloc. Seară plăcută, noapte bună. Emmi.

(Apropo: la care Emmi vă gândiți atunci când vă gândiți la Emmi? Sper că vă mai gândiți la Emmi!)

Peste trei ore și jumătate

Reply:

Când mă gândesc la Emmi, nu-mi vine în cap niciuna dintre cele trei Emmi descrise de sora mea. Mă gândesc la o altă Emmi, la Emmi a mea. Și: da, normal că mă mai gândesc la Emmi. De ce ziceți c-ați avut o zi proastă? Ce s-a întâmplat? Noapte bună, bună dimineața, al dumneavoastră, Leo.

În ziua următoare

Subject: **O zi bună!**

Bună dimineața. Vedeți, dragă Leo, așa începe o zi minunată! Deschid mailul și dau de un mesaj frumos din partea lui Leo Leike. Ieri: o zi proastă. Niciun mail de la Leo. Absolut nimic. Nimic, nimicula. Nu mi-a trimis nix. Ce să fac c-o zi ca asta?

Leo, o să vă spun ceva: ar trebui să terminăm cu chestia asta. Încet-încet o să ajung dependentă de dumneavoastră. Nu pot să stau toată ziua să aștept un e-mail de la cineva care-mi întoarce spatele când mă vede, care nu vrea să mă cunoască, care nu vrea nimic de la mine în afară de niște mailuri, care-mi folosește cuvintele doar ca să-și construiască o imagine despre femeia ideală, și asta fiindcă întâlnirile adevărate îi provoacă prea multă durere și chin. Eu nu mai pot să continui așa. E prea puțin pentru mine. Mă înțelegeți, dragă Leo?

Peste două ore

Reply:

OK, vă înțeleg. Referitor la asta, aș avea patru întrebări, respectând schema Rothner.

- 1) Vreți să ne cunoaștem pe bune, personal?
- 2) La ce bun?
- 3) Unde o să ducă chestia asta?
- 4) Va afla și soțul dumneavoastră?

Peste 30 de minute

RE:

Referitor la 1) Dacă vreau să vă cunosc personal? Mai bine personal decât impersonal, nu credeți?

Referitor la 2) La ce bun? O să aflu abia după ce ne-am întâlnit.

Referitor la 3) Unde să ducă? Acolo unde duce. Și dacă nu duce nicăieri, foarte bine, să nu ducă nicăieri. Așa că, până una-alta, cred c-o să ducă acolo unde trebuie.

Referitor la 4) Dacă soțul meu o să afle despre noi? O să vă spun abia după ce aflu unde o să ducă toate astea.

Peste cinci minute

Reply:

Așadar, v-ați înșela soțul?

După un minut

RE:

Am zis eu așa ceva?

Peste 40 de secunde

Reply:

Am dedus-o eu.

Peste 35 de secunde

RE:

Vedeți să nu deduceți prea multe.

Peste două minute

Reply:

Ce vă lipsește la soțul dumneavoastră?

Peste 15 secunde

RE:

Nimic. Absolut nimic. De unde și până unde ar trebui să-mi lipsească ceva?

Peste 50 de secunde

Reply:

Asta am dedus eu.

Peste 30 de secunde

RE:

Din ce ați dedus asta? (Începeți să mă enervați cu psiholingvistica și cu deducerile dumneavoastră.)

Peste zece minute

Reply:

O deduc din felul în care vă comportați și-mi dați de înțeles că vreți ceva de la mine. Ce anume, o să aflați după ce ne întâlnim. Dar nu încape îndoială că vreți CEVA. Sau, mai bine zis: că sunteți în căutarea a ceva. Haideți s-o numim „o aventură“. Un om care caută o aventură nu are parte de ea în clipa în care o caută. Nu-i așa?

Peste o oră și jumătate

RE:

Da, caut ceva. Am nevoie urgent de un guru, de un lider spiritual care să mă lămurească ce înseamnă să-ți înșeli soțul. Sau să-mi spună măcar cum își închipuie el, care n-a înșelat pe nimeni niciodată pentru că-i lipsește femeia cu care să înșele, dar și cea pe care s-o înșele, în afară de Maica Precistă, desigur. Leo, vă rog, nu faceți din mine o pasăre-spin! Nu caut o „aventură“ cu dumneavoastră. Vreau doar să văd cine sunteți. Vreau să mă uit măcar o dată în ochii confidentului meu. Dacă vi se pare că „înșel“ pe cineva prin asta, atunci, da, recunosc că sunt o potențială „înșelătoare“.

Peste 20 de minute

Reply:

Dar soțului dumneavoastră nu i-ați spune nimic, de dragul siguranței.

Peste 15 minute

RE:

Leo, nu-mi place când adoptați tonul ăsta de lup moralist ipocrit. Din partea mea, n-aveți decât să fiți moralist când vine vorba de problemele dumneavoastră, dar nu și când vă referiți la ale mele. Să ai o căsnicie fericită nu înseamnă să dai zilnic raportul partenerului tău, indiferent cu cine te-ai întâlni. Cred că l-aș plictisi de moarte pe Bernhard.

Peste două minute

Reply:

Aha, deci nu i-ați spune nimic dragului dumneavoastră Bernhard pentru simplul motiv că nu vreți să-l plictisiți?

Peste trei minute

Doamne, felul în care vă exprimați cu „dragul dumneavoastră Bernhard“! Nu e vina mea că soțul meu are un nume. Asta nu înseamnă că e proprietatea mea sau că-și petrece ziua legat de mine cu un lanț, în timp ce eu îl mângâi pe cap și gânguresc spunându-i „dragul meu Bernhard!“ la fiecare pas. Leo, cred că habar n-aveți cum funcționează o căsnicie.

Peste cinci minute

Reply:

Emmi, n-am spus nimic referitor la căsnicie. Iar la ultima mea întrebare nu mi-ați răspuns nici acum. Dar cum spuneți și dumneavoastră mai sus — un răspuns evaziv e un răspuns afirmativ.

Peste zece minute

RE:

Dragă Leo, haideți să terminăm cu prostiile. DUMNEAVOASTRĂ sunteți cel dator cu răspunsul la întrebarea aceea decisivă. Dar nu mă deranjează să vă mai întreb o dată: Leo, vreți să ne întâlnim? Dacă da, haideți să ne întâlnim, pur și simplu. Dacă nu, lămurii-mă și pe mine ce-i cu chestia asta, cum ar trebui să continue, respectiv dacă ar trebui să mai continue.

Peste 20 de minute

Reply:

De ce nu putem să ne scriem în continuare, ca până acum?

Peste două minute

RE:

Eu nu înțeleg și pace! Chiar nu vrea să mă cunoască! LEO, sunteți un caz pierdut. Și dacă sunt blonda cu sâni mari???

Peste 30 de secunde

Reply:

Și cu ce mă aleg dacă sunteți?

Peste 20 de secunde

RE:

Puteți să vă holbați la ei.

Peste 35 de secunde

Reply:

V-ar plăcea asta?

Peste 25 de secunde

RE:

Mie nu, dar dumneavoastră cu siguranță! Așa ceva îi place oricărui bărbat, mai ales celor care nu recunosc că le place.

Peste 50 de secunde

Reply:

Dar și mai mult îmi place genul ăsta de dialog.

Peste 30 de secunde

RE:

Aha! Deci sunteți un adept crispat al erotismului verbal.

Peste trei minute

Reply:

Asta a fost o replică minunată de încheiere. Din păcate însă, trebuie să plec de acasă. Seară plăcută vă doresc.

Peste patru minute

RE:

Leo, azi ne-am trimis 28 de e-mailuri. Și, ce folos? Tot n-am ajuns nicăieri. Care era motto-ul dumneavoastră? Ah, da, lipsa de angajament. Și care e replica dumneavoastră de încheiere? Îmi doriți „o seară plăcută“. Iată-ne ajunși din nou la stadiul „Crăciun fericit și La Mulți Ani vă dorește Emmi Rothner“. Pe scurt: noi n-am reușit să ne apropiem nici prin cele câteva sute de e-mailuri pe care ni le-am trimis și nici prin acea întâlnire „ferească-sfântu-să-ne-cunoaștem“, dusă la bun sfârșit cu maxim

profesionalism. Singurul lucru care mai susține „ne-cunoașterea noastră interioară“ e efortul înfiorător pe care l-am depus și-l depunem în continuare. Leo. Leo. Leo. Păcat, păcat, mare păcat.

Peste un minut

Reply:

În zilele în care nu vă scriu niciun mail, vă plângeți. Vă plângeți și dacă în decurs de cinci ore vă trimit în jur de 14. Cred că în ultimul timp nu pot să vă mulțumesc nicicum, dragă Emmi.

Peste 20 de secunde

RE:

Prin e-mailuri în niciun caz!!! O seară plăcută vă doresc, domnule Leike.

După patru zile

No subject

Cucuuu! Nb, Emmi.

În ziua următoare

No subject

Leo, dacă asta-i o „tactică“, înseamnă că-i o tactică mârșavă! N-aveți decât să vă gândiți la mine liniștit. Eu una nu vă mai scriu. Pa și pusi.

Peste cinci zile

No subject

Ce-ați pățit, Leo, vi s-a luat și curentul?

Încep să-mi fac griji pentru dumneavoastră. Scrieți-mi măcar un „bauuuu!“ sau ceva.

Peste trei minute

Reply:

OK, Emmi, din partea mea putem să ne vedem. Mai vreți? Când? Azi? Mâine? Poimâine?

Peste 15 minute

RE:

Uită-te la el, fiul rătăcitor! Și, dintr-odată, se grăbește să se întâlnească cu mine. Da, se pare că mai vreau să ne întâlnim. Dar mai întâi îmi explicați și mie de ce n-ați dat niciun semn de viață timp de o săptămână și jumătate? Și vă rog, veniți c-o explicație plauzibilă!!

Peste zece minute

Reply:

A murit mama mea. E destul de plauzibilă?

Peste 20 de secunde

RE:

La dracu. Serios? De ce a murit?

Peste trei minute

Reply:

Una peste alta, pentru c-a avut ghinion. În spital mi-au zis că este vorba de o „tumoare malignă“.

Din fericire, totul s-a petrecut destul de repede. Măcar fizic n-a suferit foarte mult.

Peste un minut

RE:

Ați stat lângă ea când a murit?

Peste trei minute

Reply:

Aproape. Eram în sala de așteptare cu soră-mea. Medicii mi-au spus că nu e recomandabil s-o vedem în starea aia. Mă întreb când ar fi fost mai „recomandabil“.

Peste cinci minute

RE:

Ați fost apropiați? (Iertați-mă, Leo, în situații de genul ăsta se pun tot timpul aceleași întrebări.)

Peste patru minute

Reply:

Acum o săptămână v-aș fi zis că nu, n-am fost deloc apropiați. Și totuși, azi mă întreb: de ce mă simt atât de rău dacă n-am fost apropiați? Dar nu vreau să vă mai plictisesc cu povești despre familia mea.

Peste șase minute

RE:

Dar nu mă plictisiți deloc, dragă Leo. Vreți să ne întâlnim și să discutăm despre asta? Poate că în situația de față, sunt cea mai potrivită persoană. Complet în afara vieții dumneavoastră — și totuși, foarte apropiată. Ce-ar fi să uităm de data asta de toate formalitățile și să ne vedem ca doi prieteni vechi și buni?

Peste zece minute

Reply:

Da, Emmi, vă mulțumesc! Vreți să ne vedem în seara asta? Dar vă avertizez. Tocmai am atins punctul maxim în ceea ce privește seriozitatea și „lipsa simțului umorului“.

Peste trei minute

RE:

Scumpul meu Leo, din păcate în seara asta nu pot. Dar ce ziceți de mâine-seară? Pe la 7? Într-o cafenea din centru?

Peste opt minute

Reply:

Mâine e înmormântarea. Dar la 7 sună rezonabil. O să vă scriu după-masă, pe la 5. Ca să stabilim și unde ne întâlnim. E în regulă așa?

Peste zece minute

RE:

Da, Leo, așa facem. Aș vrea să vă mai pot spune ceva care să vă facă să vă simțiți mai bine. Dar probabil c-ar suna ca un fel de „Crăciun fericit și La Mulți Ani vă dorește etc.“ Așa că mai bine o las baltă. Dar sunt alături de dumneavoastră 100%. Îmi închipui cum vă simțiți acum. Nici nu îndrăznesc să vă spun noapte bună. Pentru că noaptea asta n-are cum să fie bună. Dar mâine-seară vreau să fiu alături de dumneavoastră. Pe curând! Emmi (Mă bucur că ne întâlnim, în ciuda situației!)

Peste cinci minute

Reply:

Și eu mă bucur! Leo.

În ziua următoare

Subject: **Contramandare**

Dragă Emmi, din păcate, trebuie să anulez întâlnirea de astăzi. Să nu vă supărați, vă rog. Și

mulțumesc c-ați fost alături de mine. Apreciez foarte mult! Cu drag, Leo.

Peste două ore

RE:

E în regulă. Emmi.

În ziua următoare

Subject: **Marlene**

Dragă Emmi, am petrecut seara cu Marlene, fosta mea parteneră de viață. A fost și la înmormântare. Ținea foarte mult la maică-mea și maică-mea la ea. Mi s-a părut important să discutăm despre tot ce s-a întâmplat. Marlene funcționează ca un fel de cheie care deschide porțile spre istoria familiei mele. Plus că reușea să comunice cu maică-mea, lucru care mie nu mi-a ieșit niciodată. Ieri Marlene s-a simțit rău. Eu am fost cel care a trebuit s-o consoleze. Și m-am bucurat de rolul ăsta. Nu suport să-mi plângă cineva de milă. Prefer să-mi fie milă mie de cineva. (Uneori îmi plâng și mie de milă, dar ăsta-i un subiect pe care prefer să-l păstrez pentru mine.) Sper că nu vă supărați că v-am „abandonat“. Mi-am și spus: Leo, de ce trebuie să amesteci pe cineva care habar nu are de problemele tale din trecut? Și-apoi, nici nu voiam să vedeți cum arăt momentan. Vreau să ne întâlnim în condiții mai decente. Sper că mă înțelegeți, Emmi. Mulțumesc încă o dată c-ați fost alături de mine. Asta e o mare dovadă de încredere. Cu drag, Leo.

Trei ore mai târziu

RE:

Nu-i nicio problemă. Nb, Emmi.

Cinci minute mai târziu

Reply:

Nu, nu cred că nu-i nicio problemă. Până și felul în care scrieți că „nu-i nicio problemă“ e o problemă! Ce s-a întâmplat, Emmi? Vă simțiți lezată de contramandarea mea? Vă simțiți de parcă aș fi profitat sau abuzat de dumneavoastră (fără să fi avut, până la urmă, nevoie)?

Peste două ore și jumătate

RE:

Nu, nu, Leo. Sunt foarte ocupată, atâta tot, de asta am scris așa, pe scurt.

Peste opt minute

Reply:

Nu vă cred. Vă cunosc, Emmi. Cunosc anumite laturi ale dumneavoastră. În mod ciudat, încep să mă simt vinovat gândindu-mă că v-am jignit cu ceva, deși și dumneavoastră sunteți conștientă că n-aveți niciun drept să vă simțiți așa.

Peste patru minute

RE:

Nu mai vorbiți prostii, dragă Leo: măcar ați avut succes cu consolatul? Iar v-ați încurcat cu Marlene?

Peste opt minute

Reply:

Ah, asta era! Da, normal! Leo Leike îndrăznește să se întâlnească din nou cu fosta lui prietenă după înmormântarea mamei sale. Emmi Rothner, care nu pregetă să-l facă moralizator pe domnul Leike, cade acum în capcana moraliștilor. Tocmai de aceea, mai pun o ultimă lopată. Vă mărturisesc că după șase ore de la înmormântarea maică-mii, eram la un pas de a mă culca cu fosta mea prietenă. Sper că v-am șocat destul! Seară bună.

Peste trei minute

RE:

Explicați-mi cum poate cineva să se afle „la un pas“ de a se culca cu cineva. Și, mai ales: de ce n-ați făcut „pasul“ acela. Sunt convinsă că doar bărbații pot fi capabili de așa ceva. Probabil v-ați gândit c-ar fi o metodă bună s-o consolați pe prietena dumneavoastră, afectată de ce s-a întâmplat. Dar chiar înainte să o faceți, ea și-a dat seama și v-a șoptit în ureche: „Nu e indicat să facem asta acum, Leo. Asta ar distruge imediat încrederea pe care am reușit s-o clădim în seara asta“. Timp în care dumneavoastră vă gândeați: fir-ar să fie, eram cât pe-aci...

Peste 15 minute

Reply:

Știți, dragă Emmi, mi se pare senzațional cu câtă naturalețe și încăpățânare îmi livrați tot felul de explicații referitoare la problemele mele personale, care nu vă privesc câtuși de puțin. Și cu câtă siguranță treceți la insinuări murdare (într-un moment cât se poate de nepotrivit), reducând totul la ceva ce pare a fi la îndemână de fiecare dată: la sex, sex și iar sex. Încep să mă îngrijorez și să-mi pun întrebări legate de comportamentul dumneavoastră.

Peste opt minute

RE:

Dragă Leo, cu tot respectul față de doliul pe care-l țineti: cine s-a lăudat că era „la un pas“ să se culce cu fosta lui prietenă? Eu sau dumneavoastră? Leo, iertați-mă, dar am în fața ochilor scena „aflatului la un pas“. Am avut și eu de-a face cu așa ceva, și am destule prietene care au în continuare de-a face cu asta — și suferă destul din cauza asta. În cazul în care la dumneavoastră și la Marlene lucrurile s-au întâmplat altfel, vă rog să mă scuzați încă de pe acum. Oricum, un bărbat sensibil ca dumneavoastră ar fi trebuit să-și dea seama că o femeie sensibilă ca mine se simte dată la o parte prin acțiunea asta de „motivare a fostei prietene“. Da, Leo, mă simt dată la o parte într-un mod mârșav. Nu sunt o tipă oarecare, nici măcar pentru dumneavoastră. Cu deosebit respect, Emmi.

În ziua următoare

Subject: **Emmi**

Nu, Emmi, nu sunteți o oarecare. Dacă există cineva care nu-i o oarecare, dumneavoastră sunteți. Mai ales pentru mine. Sunteți ca un ecou de-al meu, ecoul care mă însoțește în fiecare zi. Ați transformat monologul meu interior în dialog. Mi-ați îmbogățit viața interioară. Puneți întrebări incomode, insistați, mă parodiați, vă certați cu mine. Vă sunt recunoscător pentru glumele, șarmul, vitalitatea și, da, chiar și pentru „insinuările“ dumneavoastră „murdare“.

Dar, Emmi, n-aveți voie să vă transformați în conștiința mea! Și, ca să rămânem la unul dintre subiectele dumneavoastră preferate: n-ar trebui să vă intereseze cu cine, cât de des și în ce fel fac eu sex. Nici eu nu vă întreb cum stau lucrurile între dumneavoastră și Bernhard. Drept să vă spun: nu mă interesează deloc. Asta nu înseamnă că n-am fantezii erotice atunci când mă gândesc la dumneavoastră. Dar le țin departe de dumneavoastră pentru că prefer să vă scutesc de așa ceva. O să rămână în capul meu și numai al meu. N-avem voie să ne amestecăm în sfera privată a celuilalt. Asta nu duce la nimic bun. Emmi, acele câteva cuvinte neînsemnate pe care le-am schimbat cu dumneavoastră atunci când a murit maică-mea mi-au făcut nespuse de mult bine. Am auzit din nou ecoul acela care-mi pune întrebările pe care nu voiam să le pun singur, care răspunde în locul meu, care se strecoară tot timpul în singurătatea mea, făcându-mă să uit de ea. Mi-ar plăcea să vă las să vă apropiați mai mult de mine, să vă am aproape de tot. Dacă în seara aia ați fi avut timp să ne întâlnim, sunt sigur că am fi reușit s-o scoatem la capăt. Azi lucrurile ar fi stat altfel în ceea ce ne privește. Toate secretele ar fi dispărut în neant. Toate ghicitorile ar fi fost dezlegate. V-aș fi agățat de umăr un rucsac plin de balast sentimental, de îndată ce ne-am fi salutată. Am fi discutat, am fi discutat și-am fi mers până la capăt. Fără scamatorii și fără iluzii. Am fi povestit până am fi epuizat toate subiectele, după care — după care, ce? Ne-am fi simțit secați și deziluzionați. Cum te descurci cu caracterul imediat al întâlnirii dacă nu te-ai obișnuit cu ideea? Cum ne-am fi privit unul pe celălalt? Ce-am fi văzut unul la celălalt? Cum ne-am fi scris azi? Ce ne-am fi scris? Ne-am mai fi scris, de fapt?

Emmi, ce vreau să spun, de fapt, e că mi-e frică să pierd ecoul acela, ecoul-Emmi. Vreau să-l păstrez lângă mine. Vreau să mă port frumos cu el. Pentru mine a devenit un lucru de neînlocuit. Al dumneavoastră, Leo.

Peste trei ore

RE:

Ca să mă-ntorc la unul dintre subiectele mele preferate: îmi pare rău — DAR CHIAR NU-MI PASĂ CU CINE, CÂT DE DES ȘI ÎN CE FEL FACEȚI SEX! Cu toate că, dacă cineva îmi încredințează funcția de „ecou“, e clar că am dreptul la opinie atunci când vine vorba de cât de des, în ce fel și cu cine face acel cineva sex, și dacă ăsta-i un lucru potrivit sau nu în situația respectivă. (Deși trebuie să recunosc că până acum aspectul legat de „felul în care face“ persoana dumneavoastră sex nu m-a preocupat foarte tare, dragă Leo. Dar nu e timpul pierdut.) Așa, și-acum vă las singur, doar cu vocea dumneavoastră, fără ecou. Continuarea, mâine, în episodul următor. Pupez, Emmi.

Peste o oră și jumătate

Reply:

Pot să fiu și eu cinic o dată, mult-iubită Emmi? Să zicem c-aș fi „monstrul păros“ din cafeneaua Huber: v-ar mai păsa cu cine, cât de des și-n ce fel fac sex? Sau, altfel spus: nu vă pasă, tocmai pentru că... și așa mai departe, pentru că din mailurile pe care mi le scrieți reiese clar că sunteți în căutarea unui ideal, un ideal bărbătesc pe care credeți că-l veți găsi în mine și despre care — în ciuda mariajului fericit cu Bernhard — trebuie să știți neapărat ce și cu cine... etc.? Lucru care ar veni în sprijinul ipotezei mele, și anume că nici eu, nici dumneavoastră nu suntem altceva decât expresia unei fantezii, fantezia noastră despre idealul feminin sau masculin, după caz. Nu vi se pare suficient de frumos așa?

În ziua următoare

Subject: **Primul răspuns**

Dragă Leo, știți ce detest cel mai tare la dumneavoastră? Felul în care vă exprimați atunci când vorbiți despre soțul meu. „În ciuda mariajului fericit cu Bernhard“ — ce-i căcatul ăsta? Expresia asta, cu „mariajul fericit“ sună la fel (și dinadins ați formulat așa) ca „îndeplinirea obligațiilor conjugale“. Sau ca: „O acuplare regulată, binecuvântată de un ofițer al stării civile, bineînțeles, cu tot cu schimb de fluide corporale“. Dragă Leo, îmi luați în derâdere căsnicia! Iar eu sunt foarte sensibilă la subiectul ăsta. Încetați, vă rog!

Peste 45 de minute

Reply:

Dragă Emmi, vorbiți numai și numai despre sex. E de-a dreptul patologic!

Peste o oră

RE:

Și ăsta-i doar începutul, amice! Pe de altă parte, ieri ați ținut să contribuiți și dumneavoastră cu câteva aluzii. Cum era, spre exemplu, cu „fanteziile erotice“, referitor la care folosiți o dublă negație,

doar ca să-mi dați de înțeles că nu-i așa și că n-ați avut niciodată în cap așa ceva în ceea ce mă privește. Așa procedează dragul de Leo! Altcineva în locul dumneavoastră mi-ar fi spus: „Emmi, uneori am fantezii erotice cu dumneavoastră!“ Dar Leo Leike e mai cu moț: „Emmi, asta nu înseamnă că n-am fantezii erotice atunci când mă gândesc la dumneavoastră“. Și vă mai mirați că nu reușesc să mă debarasez de subiect? Nu eu sunt cea cu comportamentul patologic, dragă Leo! Dumneavoastră vă comportați atipic din punct de vedere verbal-erotic. Pe scurt: n-am să vă iau în serios în ceea ce privește contemplațiile dumneavoastră distante și pastorale. Pentru că, uitați ce face dragul de Leo cu fanteziile sale erotice exprimate printr-o construcție cu dublă negație. Citez: „...le țin departe de dumneavoastră pentru că prefer să vă scutesc de așa ceva“. Vrea să mă scutească? Săraca Emmi se întreabă despre ce fel de fantezii iraționale ar putea fi vorba. Nu vă sfițiți, dați-mi detalii!

Peste 20 de minute

RE:

Ah, și încă ceva, meștere Leo. Ieri mi-ați scris așa: „N-avem voie să ne amestecăm în sfera privată a celuilalt“. Haideți să vă spun ceva: noi nu vorbim aici despre nimic altceva decât despre sfera privată, numai și numai despre sfera privată, de la primul mail până la cel de azi, și asta din ce în ce mai des și mai mult. Noi nu ne scriem nimic legat de job, nu vorbim despre interesele noastre, nici despre vreun hobby, ne facem că nu există cultură, nu scoatem o vorbă despre politică, și nici rubrica meteo nu ne interesează. Singurul lucru care ne interesează (atât de mult încât uităm de celelalte) e sfera privată, eu mă amestesc în a dumneavoastră, dumneavoastră vă amestecați în a mea. Ne amestecăm la maximum. Cred c-a venit vremea să recunoașteți că avem o „relație privată“, chiar dacă în alt sens decât cel despre care spuneți că-i subiectul meu preferat. Aș spune chiar că într-un sens cu mult superior față de celălalt. O seară frumoasă. Emmi.

Peste o oră și jumătate

Reply:

Dragă Emmi, știți ce detest EU cel mai tare la dumneavoastră? Apelativele astea repetate în mod obsesiv: „Domnule Leo“, „Meștere Leo“, „Profesore Leo“, „Domnule psiholingvist“, „Domnule moralist“. Fiți bună și faceți-mi o favoare. Rezumați-vă liniștită la „Leo“. Titulaturile dumneavoastră sarcastice îmi nimeresc oricum ținta. Vă mulțumesc pentru înțelegere! Leo.

Peste zece minute

RE:

Bleeeaaaah! Azi nu-mi place de dumneavoastră!

Peste un minut

Reply:

Nici mie de mine.

Peste 30 de secunde

RE:

Ați fost drăguț cu comentariul de mai sus, recunosc.

Peste 20 de secunde

Reply:

Mulțumesc.

Peste 15 secunde

RE:

Cu plăcere.

Peste o oră și jumătate

Reply:

V-ați culcat deja?

Peste trei minute

RE:

Mă culc foarte rar înaintea dumneavoastră. Noapte bună!

Peste 30 de secunde

Reply:

Noapte bună.

Peste 40 de secunde

RE:

Vă gândiți des la mama dumneavoastră? Aș vrea să vă descrețesc fruntea cumva, măcar puțin.

Peste 30 de secunde

Reply:

Tocmai ați făcut-o, dragă Emmi. Noapte bună.

Capitolul patru

Peste trei zile

Subject: **Gata cu pauza!**

Dragă Emmi, am luat o pauză de scris de trei zile. Am putea să renunțăm la ea încet-încet, ce ziceți? Serviciu ușor și să știți că mă gândesc la dumneavoastră, dimineață, la amiază, seara și noaptea, în intervalele dintre și la scurt timp înainte și după — și-n tot acel răstimp. Cu mult drag, Leo.

Peste zece minute

RE:

M. (Me, Meș, Mește, Meșter...) Dragă Leo, dumneavoastră ați făcut pauză de scris, nu eu! Eu doar m-am străduit să vă urmăresc în timp ce făceați pauza de scris. Și am așteptat cu sufletul la gură să puneți în sfârșit capăt pauzei ăsteia de scris. Am așteptat cu maximă nerăbdare. Dar a meritat. Pentru că, iată, sunteți din nou aici și vă gândiți la mine. Ce frumos! Vă simțiți mai bine? Ați avea chef să beți un pahar de vin cu mine mai spre seară sau înainte de miezul nopții? Separat, bineînțeles. Respectiv, dumneavoastră și Emmi-cea-din-fantezii. Sau eu și Leo-cel-virtual. Și dacă ne-am scrie și vreo două-trei cuvinte, ar fi perfect. Sunteți de acord?

Peste opt minute

Reply:

Da, Emmi, putem s-o facem. Dar ce se întâmplă, B. (Be, Ber, Bern, Bernh...), soțul dumneavoastră nu e acasă seara?

Peste trei minute

RE:

Vă distrați de minune când îmi puneți întrebări de genul ăsta, nu-i așa? Mi se pare că vreți să mă pedepsiți tot timpul pentru că mă simt bine în căsnicia mea. Ba da, Bernhard e acasă. Stă ori în camera lui de lucru și se pregătește pentru ziua următoare, ori pe canapeaua lui și citește. Sau e în patul lui și doarme. După miezul nopții, e valabilă de obicei a treia variantă. Am fost suficient de explicită?

Peste șase minute

Reply:

Da, mulțumesc, a fost suficient de explicit! Mi se pare că de fiecare dată când îmi vorbiți de soțul dumneavoastră, de fapt, nu vreți decât să-mi demonstrați cât de independent se poate trăi într-o căsnicie. Cât de independent poate fi cineva, poate tocmai fiindcă e căsătorit. Prin urmare, nu scrieți „în camera de lucru“, ci „în camera LUI de lucru“. Nu stă pe „canapeaua noastră“, ci pe „canapeaua LUI“. Și, mai mult decât atât, el doarme „în patul LUI“, nu în „patul nostru comun“.

Patru minute mai târziu

RE:

Dragă Leo, n-o să vă vină să credeți, dar la noi toată lumea are propria cameră, propria canapea și, da, chiar și un pat propriu. Și asta pentru că, în mod ciudat, toată lumea are o viață proprie. Sunteți șocat?

Peste 25 de secunde

Reply:

Și-atunci de ce mai locuiți împreună?

Peste 18 minute

RE:

Leo, sunteți un dulce! Și la fel de naiv ca un puști de douăzeci de ani. Așa cum pe ușile camerelor noastre de lucru nu atârână o plăcuță cu „Intrarea oprită“, nici pe canapelele noastre nu scrie „Accesul permis doar personalului autorizat“. Și nici paturile noastre nu sunt dotate cu alarme. Pe scurt: fiecare are un domeniu doar al lui, dar toți suntem bine-veniți pe domeniul celuilalt sau, ca să folosesc termenii noștri, tuturor ne e permis să „pătrundem în sfera privată a celuilalt“. Eh, ce ziceți? Ați mai aflat ceva despre o căsnicie?

Peste 30 de secunde

Reply:

Și copiii câți ani au?

Peste 35 de minute

RE:

Fiona are șaisprezece ani, Jonas, unsprezece. Iar „Bernhard al meu“ e cu câțiva ani mai în vârstă ca mine. Și gata, dragă Leo, cursul despre viața de familie s-a terminat! Dar n-aș vrea să-i amestec pe copii în discuțiile noastre. Acum câteva luni mi-ați scris că mailurile noastre vi se par un fel de terapie care vă ajută să vă reveniți după relația cu Marlene. (Nu știu, desigur, dacă mai e valabilă chestia asta, dar poate-mi spuneți cu prima ocazie!) Pentru mine, corespondența noastră e un fel de „pauză de familie“. Da, e o mică insulă în afara cotidianului, pe care îmi place s-o împărtășesc doar cu dumneavoastră, dacă nu vă supărați.

Peste cinci minute

Reply:

Este adevărat, Emmi! Uneori mă las păcălit de curiozitate. Din când în când, mă întreb cum vă merge în afara insuliței noastre ascunse în ceață, cum arată viața dumneavoastră pragmatică, ce se întâmplă când sunteți cu picioarele pe pământ, la adăpostul căsniciei fericite. (Îmi cer scuze, era o exprimare la îndemână, atâta tot.) Dar acum sunt cu totul și cu totul pe insula noastră. Așadar, vă aștept. Când bem paharul ăla de vin? La douăsprezece noaptea vi se pare prea târziu?

Peste două minute

RE:

La douăsprezece noaptea e perfect! Mă bucur de pe-acum de *rendez-vous*.

Peste 20 de secunde

Reply:

Și eu la fel. Pe curând.

La douăsprezece noaptea

No subject

Dragă Emmi, sunt Leo și vă doresc un miez de noapte minunat, doar pentru noi doi. Pot să vă îmbrățișez, dragă Emmi? Pot să vă sărut? Gata, v-am sărutat. Ce beți? Eu beau Sauvignon Visintini, Colli Orientali del Friuli, 2003. Dumneavoastră ce beți? Scrieți-mi repede, Emmi, scrieți-mi chiar acum. Ce bea draga de Emmi? Eu beau vin alb.

Peste un minut

RE:

Leo!!! ăsta nu-i primul pahar!

Peste opt minute

Reply:

Aaah, iată că-mi scrie din nou, draga de Emmi. Emmi. Emmi. Emmi. Eu m-am îmbătat puțin, numai puțin. Am băut toată seara și-am așteptat să se facă douăsprezece noaptea ca să mă întâlnesc cu Emmi. Da, e adevărat. Nu e prima sticlă pe care-o beau azi. Mi-e dor de Emmi a mea. Vreți să veniți la mine? O să stingem lumina și gata. Nu trebuie să ne vedem. Vreau doar să vă simt, dragă Emmi. O să închid ochii și gata. Chestia cu Marlene n-are oricum sens. Ne chinuim până la moarte. Nu ne iubim. Ea crede că ne iubim, dar asta nu-i iubire, e doar dependență, e nevoia de a-l poseda pe celălalt. Marlene nu vrea să-mi dea drumul, iar eu nu pot s-o țin. Eu m-am îmbătat puțin. Nu mult. Doar nițel. Nu veniți pe la mine, Emmi? Nu vreți să ne sărutăm? Soră-mea zice să sunteți superfrumoasă, oricine

ați fi. V-ați sărutat vreodată cu un străin? O să mai beau un găt din vinul ăla alb din Friuli. O să beau în cinstea noastră. Deja m-am îmbătat. Puțin, doar puțin! Și acum e din nou rândul dumneavoastră. Scrieți-mi, Emmi. A scrie e la fel cu a săruta. E ca și când te-ai săruta fără buze. E un fel de a săruta cu capul. Emmi, Emmi, Emmi.

Peste patru minute

RE:

Hmmm. Nu așa mi-am imaginat primul nostru rendez-vous în miez de noapte, dar... ce să-i faci, asta e. Leo, sunteți praștie de beat! Dar, recunosc, are și chestia asta farmecul ei. Știți ceva, Leo? N-o să mă întind prea mult pentru că, între timp, sigur nu mai distingeți literele. Dar dacă aveți chef și sunteți capabil, povestiți-mi liniștit mai mult despre ce faceți „acolo acasă“ la dumneavoastră. Dar nu-mi dezvăluiți ceva ce-ați putea regreta mâine-dimineață sau înainte de masă, când vă treziți din delir. Și, da, o să beau și eu un pahar de vin roșu franțuzesc din Valea Rinului, anul fabricației 1997. În cinstea dumneavoastră! Și cu ocazia asta, vă sfătuiesc să treceți pe apă minerală. Sau faceți-vă o cafea tare!

Peste 50 de minute

Reply:

Sunteți atât de dură, Emmi. Nu mai fiți atât de dură. N-am chef de cafea. O vreau pe Emmi. Haideți pe la mine! Haideți să mai bem un păhărel de vin. Putem să ne legăm la ochi, ca-n filmul ăla. Nu mai știu cum se cheamă, trebuie să mă gândesc. Mi-ar plăcea foarte tare să vă sărut. Nici nu-mi pasă cum arătați. Eu de replicile dumneavoastră m-am îndrăgostit. Puteți să-mi scrieți ce vreți. Puteți să fiți și dură dacă vreți. Mie-mi place tot ce scrieți. Pentru că, de fapt, nici nu sunteți dură cu adevărat. Vă străduiți să fiți, vreți să păreți mai tare decât sunteți. Marlene nu pune strop de alcool în gură. Marlene e o tipă foarte rezervată, dar și fascinantă. Întrebați pe oricine dintre cunoscuții ei. A fost combinată cu un pilot din Spania. Dar s-a terminat și asta. Îmi spune că pentru ea nu poate exista nimeni în afară de mine. E o minciună, să știți. Eu nu mai exist pentru ea. Oamenii suferă foarte tare când se despart. Eu nu vreau să mă despart de Marlene. Mamei îi plăcea de ea. Maică-mea a murit. N-a fost fericită. E cu totul altfel decât mi-am închipuit. Simt că, odată cu ea, a murit și-o parte din mine. O simt, din ziua în care a murit. Maică-mea nu s-a prea îngrijit de mine, a interesat-o doar sora mea. Iar taică-meu a emigrat în Canada cu fratele meu mai mare. Eu eram pe undeva pe la mijloc și m-au pierdut din ochi. Nu m-au mai văzut. Fusesem un copil liniștit oricum. Pot să vă arăt niște poze dacă vreți. Vreți să vă arăt? La carnaval mă îmbrăcam tot timpul în Buster Keaton. Îmi plac eroii muți și triști și amuzanți care se pricep să facă tot felul de grimase. Haideți să mai bem un pahar și să ne uităm la fotografiile de la carnaval. Păcat că sunteți măritată. De fapt, nu, mai bine că sunteți măritată. Îl înșelați pe soțul dumneavoastră, Emmi? Să n-o faceți. E foarte dureros să te înșele cineva. Eu m-am îmbătat puțin, dar asta nu înseamnă că nu judec limpede. Marlene m-a înșelat o dată. Sau poate de mai multe ori, dar nu știu eu. Ajunge să te uiți la ea să știi că-i genul care înșală. Emmi, o să trimit asta acum. Vă sărut. Și înc-o dată! Și vă mai dau un sărut. Și încă unul. Nu contează cine sunteți. Mi-e dor să mă apropiu de cineva. Nu vreau să mă gândesc la maică-mea. Nu vreau să mă gândesc nici la

Marlene. Vreau s-o sărut pe Emmi. Sunt puțin cam beat, nu vă supărați. O să trimit asta și după aia mă culc. Vă sărut, noapte bună. Păcat că sunteți măritată. Cred că ne-am potrivi. Emmi. Emmi. Emmi. Îmi place să scriu numele Emmi. Mai întâi, folosesc degetul mijlociu stâng, apoi de două ori indexul drept și în final degetul mijlociu drept, care urcă două rânduri. EMMI. Aș putea să scriu „Emmi“ de o mie de ori. Să-i scriu numele și s-o sărut. Dar mai bine ne ducem la culcare, Emmi.

Înainte de masă, în ziua următoare

Subject: **Hello**

Pământul către Leo, over! Ați coborât iar printre noi? Cu mult drag, a dumneavoastră, Emmi.

Peste două ore și jumătate

RE:

Încă vă mai gândiți cum să vă și, mai ales, cum să ÎMI explicați mailurile dumneavoastră nocturne? Nu e nevoie, Leo. Mi s-a părut frumos ce mi-ați scris, chiar și așa, inconștient. Foarte frumos mi s-a părut. Ar trebui să vă îmbătați mai des, că văd că vă transformați într-un tip sentimental, foarte deschis și direct, senzual și uneori de-a dreptul turbulent și pasional, într-un mod, ce-i drept, cam rudimentar. Vă stă bine cu comportamentul ăsta scăpat de sub control! Și chiar mă simt onorată că vreți să mă sărutați atât de des! Așa că scrieți-mi odată! Sunt curioasă ce părere mai aveți acum. Mai ales că știu cât vă străduiți când sunteți treaz să nu cumva să o luați razna ca Leo cel beat și să vă pierdeți mințile de tot. Sper că nu vi le-ați pierdut!

Peste trei ore

RE:

Leo????? Nu e fair să nu dați niciun semn de viață! Și e o mare plictiseală. Miroase a bărbat care nu mai recunoaște nimic din ce i-a șoptit iubitei sale în noaptea precedentă, îmbătat fiind de amor. Miroase a bărbat tipic, a bărbat mediocru și chiar plictisitor. În niciun caz nu miroase a Leo. Așa că scrieți-mi odată!!!

Peste cinci ore

Reply:

Dragă Emmi. Acum e zece seara. Vreți să veniți pe la mine? Plătesc eu taxiul. (Stau la marginea orașului.) Leo.

Peste aproape două ore

RE:

Hopaaaa! Dragă Leo, la mine s-a făcut unsprezece și patruzeci și trei de minute. Sunteți în lumea

viselor sau sunteți încă treaz? Dacă da, atunci vă întreb:

- 1) Chiar voiăți să trec pe la dumneavoastră?
- 2) Vreți să trec în continuare?
- 3) Iar sunteți „puțin beat“?
- 4) Și dacă vin, cam ce v-ați imaginat c-am face acolo?

Peste cinci minute

Reply:

Dragă Emmi,

- 1) Da. 2) Da. 3) Nu. 4) Găsim noi ceva.

Peste trei minute

RE:

Dragă Leo,

1) Aha. 2) Aha. 3) Bine. 4) Găsim noi ceva? O să găsim ce-o să vrem să găsim. Asta așa se întâmplă de obicei. Așadar, ce vreți să găsim?

Peste 50 de secunde

Reply:

Chiar nu știu, Emmi. Dar cred c-o să ne dăm seama când ne întâlnim.

Peste două minute

RE:

Și dacă n-o să găsim nimic? O să stăm ca doi idioți, o să ridicăm din umeri și-o să zicem: „Îmi pare rău, dar n-am găsit nimic“. Ce facem atunci?

Peste un minut

Reply:

Riscul ăsta trebuie să ni-l asumăm. Așa că, haideți odată! Aveți încredere în dumneavoastră! Aveți încredere în noi! Să avem încredere amândoi!

Peste 25 de minute

RE:

Dragă Leo, agitația dumneavoastră nefirească mă cam irită. Mă face să am o „vagă“ bănuială în privința întâlnirii noastre. Cred că știți foarte bine ce-o să „găsim“ atunci când ne vedem. Probabil că nu v-a trecut amețea de acum două nopți și nici „cheful de distracții“. Vreți să vă apropiați de

cineva. Vreți s-o uitați pe Marlene, respectiv, s-o faceți uitată. Și-ați citit destule cărți despre asta și ați văzut și destule filme cu scene grăitoare, „Ultimul tango la Paris“ cu Marlon Brando și din astea. Leo, îmi amintesc și eu de scena aia: EL o vede pe EA pentru ultima oară, de preferință în semiîntineric, ca să pară frumos și ce nu e frumos. Cei doi nu mai vorbesc, doar se dezbracă. Se aruncă unul asupra celuilalt de parc-ar fi niște animale înfometate, fără frontiere, fără frică de nimic, valsează ore-n șir în cadrul domestic. Și aici intervine montajul. „Tăiați!“ Următorul cadru e cu el, întins pe spate și holbându-se la tavan cu un zâmbet frivol și cu privirea lascivă, de parcă s-ar pregăti să muște și din el. Ea își odihnește capul pe pieptul lui. Pare satisfăcută, ca o vacă de prăsilă peste care a trecut o turmă de tauri. Poate că unul din ei mai scoate pe nări și fum de țigară. După care imaginea devine ștersă și filmul se termină decent. Dar ce se întâmplă după aceea? Pe mine asta mă interesează cel mai tare. Ce se întâmplă după aceea???

Leo, nu merge așa. De data aceasta, în mod excepțional, v-ați transformat în bărbatul-clișeu. Da, sigur, putem s-o înflorim și mai tare. Cu „legătura de pe ochi“, sugerată de dumneavoastră ieri, într-un acces de euforie. Nici măcar nu trebuie să ne vedem. Îmi deschideți ușa legat la ochi. Ne aruncăm unul în brațele celuilalt legați la ochi. Tot legați la ochi facem și sex. Ne luăm rămas-bun cu ochii legați. Și dimineața ne scriem din nou mailuri ipocrite, dumneavoastră despre importanța de a nu-mi înșela soțul, iar eu o dau înainte pe același stil plângăcios. Și dacă ne-am distrat, putem să repetăm povestea, complet amnezici față de viața noastră reală, complet ruși de relația noastră prin corespondență. Sex la cel mai înalt nivel al neimplicării emoționale. Fără riscuri, fără să avem ceva de pierdut. Dumneavoastră ați avea „apropierea“ pe care-o doriți, eu, relația extraconjugală, aventura de care vorbeați. Recunosc, e un gând palpitant. Dar e și o fantezie cam bărbătească, dragă Leo, dacă-mi permiteți. În orice caz, e mai bine să nu ne băgăm în așa ceva. Sau, ca să formulez și mai clar: eu una nu mă bag! (Am spus-o pe un ton foarte blând, să știți!)

Peste 15 minute

Reply:

Și dacă, de fapt, nu voiam decât să vă arăt câteva poze din copilărie? Și dacă nu voiam decât să vă invit la un pahar de whisky sau de votcă cu lămâie — să bem în cinstea noastră și a mării noastre realizări (că în sfârșit ne-am întâlnit)? Și dacă nu voiam decât să vă aud vocea? Și dacă nu voiam decât să inhalez o zecime din parfumul părului și al pielii dumneavoastră?

Peste nouă minute

RE:

Leo, Leo, Leo, uneori e ca și când dumneavoastră ați fi femeia și eu bărbatul. Dar pun pariu că-i doar un joc, e teatru la cel mai înalt nivel. Gândesc ca un bărbat tocmai pentru că încerc să vă înțeleg și să mă pun în locul dumneavoastră, descarc tot ce știu din proprie experiență despre mentalitatea bărbătească, împreună cu vocabularul aferent — lucru care vă face să MĂ catalogați drept o persoană „obsedată de sex“. Leo, tocmai v-am explicat motivele pentru care mă chemați „urgent“ la dumneavoastră în creierii nopții, iar dumneavoastră ce faceți? Întoarceți armele împotriva mea și

susțineți că-s ale mele. Leo, îngheraș naiv, romantic incurabil ce sunteți! Mai bine ați recunoaște că prin asediul virtual de ieri nu voi ați să mă convingeți să ne uităm la fotografiile dumneavoastră din copilărie. (Dar niște timbre frumoase n-aveți? Păcat, aș fi venit în clipa următoare...)

Peste trei minute

Reply:

Dragă Emmi, să nu mai folosiți niciodată „ați“ sau „faceți“ atunci când vă referiți la MINE. Subiectivismul cu care mă percep nu-mi permite să înghit acest plural globalizator și, de cele mai multe ori, rostit cu dispreț. Nu mă mai tratați ca pe un caz exemplar pentru contingentul bărbătesc. Mă scoate din sărite, pe bune!

Peste 18 minute

RE:

OK, OK, scuzeee! Se pare c-ați reușit s-o dați iar întoarsă în ceea ce privește adevăratul motiv pentru care voi ați să mă vedeți atât de urgent. Leo, nu e nimic rușinos în asta, dimpotrivă, mi se pare măgulitor! Să nu credeți că v-ați făcut de râs în fața mea doar fiindcă v-ați gândit la numărul ăla cu ochii legați, chinuit de delirul iubirii și de un impuls postalcoolic sexual. Mai ales că era vorba de mine, o Emmi cât de cât atractivă, conform martorilor oculari. Ah, și apropo: e două dimineața, n-ar fi rău să mă duc la culcare. Vă mulțumesc încă o dată pentru oferta incitantă. Vă admir pentru curajul de care-ați dat dovadă. Îmi place când sunteți spontan. Și-mi place când sunteți beat și aruncați spre mine cu pupici. Noapte bună, Leo. Uitați unul și din partea mea.

Peste cinci minute

Reply:

Eu nu vreau să fac „un număr“ cu nimeni. Noapte bună.

Peste douăsprezece minute

RE:

Ah, Leo, încă ceva. Oricum nu mai pot să dorm în noaptea asta: chiar credeți c-aș fi acceptat să-mi plătiți taxiul dacă aș fi venit la dumneavoastră?

Și-apoi: dac-aș fi venit, care dintre cele trei Emmi descrise de sora dumneavoastră ar fi trebuit să fiu? Emmi-prototipul, cea plină de viață? Emmi cea blondă, cu decolteul adânc? Sau Emmi cea timidă, Emmi-surpriza? Pentru că, să vă fie clar: în clipa în care ne întâlnim, Emmi cea din fanteziile dumneavoastră se va evapora definitiv.

Peste o zi

Subject: **Probleme cu calculatorul?**

Leo? E rândul dumneavoastră!

Peste trei zile

Subject: **Încetarea temporară a emisiei**

Dragă Emmi, vă scriu doar ca să știți că nu e ca și când nu v-aș mai scrie. Când o să-mi dau seama CE ar trebui să vă scriu, am să mă execut imediat. Momentan sunt ocupat cu adunatul componentelor schizofrenice în care m-am desfăcut zilele astea, din cauza dumneavoastră. Vă scriu de îndată ce mă asamblez la loc.

Emmi, mă bântuiți non-stop. Nu ieșiți o clipă din mintea mea. Mi-e dor de dumneavoastră. Mi-e dor de nu mai pot. Vă citesc mailurile de zeci de ori în fiecare zi. Al dumneavoastră, Leo.

Peste patru zile

Subject: **Trădare**

Salutare, domnule Leike, n-aveți niște muștrări de conștiință în privința mea? Nu simțiți nevoia să-mi mărturisiți ceva? („Mărturisiți“ cu „m“ de la „mișel“?) N-ar trebui să aflu ceva ce nu știu? În caz că e așa, să știți că știu despre ce este vorba. Am descoperit ceva oribil în mailboxul meu. Știți la ce mă refer? Dacă da, atunci vă rog să scăpați de povara asta și spuneți-mi!!! Salutări, Emmi Rothner.

Peste trei ore și jumătate

Reply:

Ce-ați pățit, Emmi? Ce-i cu mailul ăsta criptic? Sunteți pe cale de-a inventa o teorie a conspirației? Eu unul habar nu am despre ce vorbiți. Ce descoperire oribilă ați făcut? Vă rog să vorbiți mai clar! Și nu mai fiți atât de formală, doar fiindcă mă suspectați de ceva! Cu drag, Leo.

Peste 30 de minute

RE:

Stimate domnule psiholingvist, dacă mi se confirmă vreodată „bănuiala“, aflați de pe acum c-o să vă destest toată viața!!!! Mai bine spuneți-mi acum cum stau lucrurile.

Peste 25 de minute

Reply:

Nu știu ce vă face să-mi vorbiți așa, dragă Emmi, dar un lucru e clar: mi se face frică de dumneavoastră. Nu vreau să devin victima unei uri preventive și fără obiect, născută din niște bănuieli și gânduri negre. Vorbiți clar sau lăsați-mă în plata Domnului! De data asta chiar m-am enervat! Leo.

În ziua următoare

Subject: **Trădare II**

Duminica asta am ieșit cu o prietenă în oraș. I-am povestit despre dumneavoastră. „Cu ce se ocupă tipul ăsta?” m-a întrebat prietena mea. „E psiholingvist și predă la facultate”, i-am spus. Psiholingvist? Sonja s-a mirat foarte tare. „Și ce face, de fapt?” m-a întrebat. „Nu prea știu nici eu, nu discutăm despre munca noastră, doar despre noi.” După care mi-a picat fisa: mi-a zis el ceva la început despre un studiu legat de limbajul din e-mailuri, zicea că e ocupat. După care n-a mai scos niciun cuvânt despre studiul respectiv. Când i-am zis asta, privirea prietenei mele s-a întunecat brusc și mi-a spus așa: „Emmi, ai grijă! Ce te faci dacă doar te studiază, nimic mai mult?” Am avut un șoc de-a dreptul urât. Când am ajuns acasă, am căutat prin mailurile noastre vechi. Și, ia uitați-vă ce pasaj găsesc în mailul primit de la dumneavoastră în data de 20 februarie: „Apropo, eu sunt consilier în domeniul comunicațiilor și asistent universitar la Psiholingvistică. În prezent, eu și colegii mei lucrăm la un studiu referitor la influența corespondenței electronice asupra comportamentului verbal și — partea și mai interesantă — la rolul e-mailului ca mijloc de transmitere a sentimentelor. De asta am tendința să folosesc jargonul profesional, dar pe viitor promit c-am să mă abțin”.

Așadar, dragă Leo, ați înțeles acum de ce mă simt așa cum mă simt? LEO, MĂ STUDIAȚI ȘI ATÂT? MĂ TESTAȚI CA PE UN TRANSPORTOR DE EMOȚII? NU CUMVA SUNT DOAR SUBIECTUL UNEI TEZE DE DOCTORAT PLICTISITOARE SAU AL VREUNUI STUDIU LINGVISTIC ȘI MAI TÂMPIT?

Peste 40 de minute

Reply:

Cel mai bine ar fi să-l întrebați și pe Bernhard că, cine știe? Eu unul m-am săturat de insinuările dumneavoastră. La câtă povară emoțională ați pune pe transportorul ăla, sunt sigur c-ar crăpa imediat. Leo.

Peste cinci minute

RE:

Doar fiindcă apelați la contraatac, să nu vă închipuiți că îngrijorarea mea referitoare la un posibil abuz psiholingvistic a dispărut în neant. Vă rog să-mi dați un răspuns onest și clar. Îmi datorați măcar atât.

Trei zile mai târziu

Subject: **Leo!**

Dragă Leo, am avut trei zile absolut oribile. Mi-e la fel de frică — da, am avut un adevărat atac de panică — să nu fi fost doar un obiect de studiu pentru dumneavoastră, cum mi-e să nu vă fi jignit fără să fi avut un motiv întemeiat. Poate că prin acuzațiile mele pripite am distrus ceva între noi. Nici nu știu ce mi s-ar părea mai urât: să fi fost „înșelată” de dumneavoastră sau să fi distrus vlăstarul mult ocrotit al încrederii reciproce prin atacurile mele, provocate de această îndoială nechibzuită și oarbă.

Dragă Leo, vă rog să vă puneți în locul meu. Trebuie să vă mărturisesc că de mult n-am mai avut

un schimb de trăiri atât de intense cu cineva. Uneori nici eu nu înțeleg cum e posibil așa ceva, printr-un simplu schimb de mailuri. Pentru că în mailurile pe care vi le scriu pot fi Emmi cea adevărată, mai adevărată decât în orice alt context. Oamenii sunt nevoiți să facă tot timpul compromisuri cu propriile lor sentimente dacă vor să le meargă bine în „viața reală”: AICI n-am voie să exagerez! Pe ASTA trebuie s-o accept! Pe AIA ar fi bine să mă prefac că n-am văzut-o! Omul se adaptează tot timpul la mediul lui, îi protejează pe cei dragi, joacă o sută de roluri zilnic, face echilibristică pe sârmă, revine în poziția inițială, își cântărește opțiunile, tocmai ca să nu pericliteze mediul din care face parte.

Dragă Leo, cu dumneavoastră nu mă feresc să fiu spontană, așa cum sunt eu înlăuntrul meu. Nu mă gândesc ce-ar fi bine să vă împărtășesc și ce nu. Scriu așa cum îmi vine, fără să-mi bat capul cu limitele. Și, Doamne, cât bine-mi face chestia asta!!! Și asta numai datorită dumneavoastră, dragă Leo. De asta ați devenit atât de indispensabil pentru mine: pentru că mă acceptați așa cum sunt. Uneori mă disciplinați, alteori mă ignorați, iar unele lucruri le interpretați pur și simplu cu mijloace neadecvate. Dar persistența dumneavoastră, faptul că încă mai rezistați lângă mine îmi dă de înțeles că pot fi în continuare eu însămi. Și dacă-mi dați voie, o să-mi fac din nou un pic de reclamă. Sunt mult, mult mai docilă decât las să se înțeleagă din corespondența noastră. Asta înseamnă că dacă cineva o place pe Emmi care se lasă uneori în voia sorții, care nu se străduiește deloc să facă față situației, care se manifestă necenzurat cu toate nazurile ei — da, Leo, sunt o persoană geloasă, care nu are încredere în oameni, un pic nevrotică, n-am o părere tocmai bună despre sexul opus, dar nici despre cel de care aparțin — am pierdut firul... Deci, cum spuneam: dacă cineva o place totuși pe Emmi care nu se străduiește să fie drăguță, care își pune pe tavă toate slăbiciunile în mod normal reprimat — mă întreb cât de tare ar iubi-o pe cea care în viața de zi cu zi își impune tot felul de restricții tocmai pentru că știe că un om nu-și poate împărtăși toate laturile cu partenerul său, niște laturi care dau de înțeles că omul e un maldăr de dispoziții, un rezervor de îndoieli, o adunătură de contradicții.

Dar nu e vorba doar de mine. Leo, mă gândesc tot timpul la dumneavoastră. Ați ajuns să dețineți câțiva milimetri pătrați din creierul meu mare (sau din cerebelul meu, sau din hipofiză, habar n-am cu care parte a creierului se gândește o persoană la cineva ca dumneavoastră). Un lucru e clar, că v-ați pus cortul acolo și nu mai vreți să plecați. Nu știu dacă sunteți la fel ca omul care-mi scrie. Dar dacă sunteți măcar parțial așa, atunci vă consider un tip cu adevărat special. Cuvintele dumneavoastră rimează cu rândurile mele și dau naștere unui om despre care cred că e posibil să fie exact așa cum îmi imaginez. Mi-ați scris o grămadă despre „Emmi-din-fanteziile-dumneavoastră”. Eu nu cred că sunt la fel de pregătită să mă mulțumesc cu un „Leo-fantezist”, cu un Leo de care-mi place prea mult ca să-l reduc la o imagine. Pentru mine, acest Leo ar trebui să fie din carne și oase, și tot restul. Și mai ales, aș vrea să reziste neapărat la o întâlnire cu mine. Dar deocamdată n-am ajuns la stadiul ăla. Cu toate astea, simt că ne putem apropia din ce în ce mai mult de ea prin scris. Până când ne trezim, pur și simplu, că stăm unul în fața celuilalt. În picioare sau pe scaun. Sau în genunchi. Mi-e indiferent.

Leo, să ne gândim doar la mailul ăsta: la faptul că vă notați cuvânt cu cuvânt tot ce vă scriu cu scopul de-a trage niște concluzii științifice, de-a cita niște exemple referitoare la cum și prin ce se pot „transporta emoțiile” sau, și mai rău, la cum putem trezi anumite emoții în cineva, la ce trebuie să scriem ca să dăm pe spate „emoțional” pe cineva — la gândul ăsta aș putea urla de durere!!! Spuneți-mi, vă rog, că dialogul nostru n-are nimic de-a face cu lucrarea dumneavoastră. Și vă rog să mă iertați că v-am bănuț de așa ceva. Știți, eu sunt genul ăla care pleacă de la varianta cea mai proastă, tocmai ca să aibă timp să-și construiască un sistem de apărare în cazul în care varianta respectivă se

dovedește a fi adevărată.

Leo, ăsta a fost cel mai lung e-mail pe care vi l-am scris. Să nu-l ignorați, vă rog. Întoarceți-vă la mine. Nu vă strângeți cortul de lângă scoarța mea cerebrală. Am nevoie de dumneavoastră! Vă... prețuiesc foarte mult! A dumneavoastră, Emmi.

P.S.: Știu că-i supertârziu. Dar sunt sigură că mai aveți rezerve. Și că vă mai verificați mailboxul. Nu trebuie să-mi răspundeți în clipa asta. Dar poate îmi trimiteți un singur cuvânt ca să-mi dau seama c-ați primit mesajul? Un cuvîntel, se poate? Pot fi și două sau trei, dacă vă e mai ușor așa. Vă rog. Vă rog. Vă roooog.

Peste două secunde

Reply:

ABSENT DE LA BIROU. DESTINATARUL ESTE ÎN CONCEDIU ȘI ÎȘI VA VERIFICA E-MAILURILE ÎNCEPÂND DIN DATA DE 18 MAI. ÎN CAZ DE URGENȚĂ, ACESTA VA FI ANUNȚAT DE INSTITUTUL PSIHOLOGIC DIN CADRUL UNIVERSITĂȚII. ADRESA DE E-MAIL ESTE: psy-uni@gr.vnl.com.

Peste un minut

RE:

Ei, asta-i prea de tot!

Capitolul cinci

Peste opt zile

Subject: **M-am întors!**

Bună, Emmi, m-am întors. Am fost la Amsterdam. Cu Marlene. Ne-am gândit s-o mai luăm de la capăt o dată. Dar n-a durat mult nici acum. Pneumonia m-a doborât după două zile. M-am simțit umilit. Timp de cinci zile, Marlene a scuturat termometrul și mi-a zâmbit cu bunăvoință și amărăciune, ca o asistentă medicală care lucrează în domeniu de vreo 30 de ani și-și urăște slujba, dar care se străduiește să nu-și învinovățească pacienții. Amsterdamul a fost exact opusul a ceea ce mi-am închipuit. N-a fost un „nou început“, ci mai degrabă un sfârșit vechi, unul cu care m-am obișnuit deja de-a lungul anilor. De data aceasta ne-am despărțit într-un mod cât se poate de decent. Mi-a zis că pot conta oricând pe ea dacă am nevoie de ceva. Se referea la medicamentele de la farmacie. Iar eu i-am răspuns că dacă-și mai închipuie vreodată că nu poate trăi fără mine, și eu la fel, atunci nu trebuie decât să ne urcăm în avion și să zburăm la Amsterdam, unde în câteva zile o să ne convingem de opusul a ceea ce ne-am închipuit.

Apropo, și i-am povestit despre noi. A reacționat de parcă situația asta ar fi mai gravă decât pneumonia. I-am spus așa: „Am cunoscut pe net o femeie care mă interesează foarte tare“. La care ea: „Câți ani are? Și cum arată?“ Eu: „Habar n-am. Între treizeci și patruzeci. E blondă, brunetă sau roșcată. În orice caz, e măritată și fericită în căsnicia ei“. Replica: „Ești bolnav la cap!“

„Femeia asta, i-am zis, îmi dă posibilitatea să mă gândesc la altcineva și să simt ceva ce-am simțit și pentru tine. Mă tulbură, mă incită, uneori îmi vine s-o trimit cu racheta pe Lună, la fel de mult cum îmi place s-o am lângă mine, pe Pământ. Pentru că am nevoie de ea aici. E o persoană care știe să asculte. E deșteaptă. E amuzantă. Și, mai ales: e acolo când am nevoie de cineva.“ „Dacă-ți face bine să-i scrii, atunci scrie-i“, mi-a spus Marlene pregătindu-se să se culce. „Și ia-ți pastilele!“, a adăugat.

Emmi, nu știu ce să fac. Cum să scap de femeia asta? E ca o ladă frigorifică, dar când o ating, mă trec toate căldurile. Când mă plimb cu ea prin Amsterdam, mă aleg cu o pneumonie. Dar noaptea, când îmi pune mâna pe frunte, încep să mă perpelesc.

Astea fiind spuse, dragă Emmi, să trecem la punctul doi: cum spuneam, m-am întors din nou. N-am de gând să-mi strâng de bunăvoie cortul de sub scoarța dumneavoastră cerebrală. Și eu vreau să ne întâlnim. Am irosit oricum deja toate ocaziile decente, logice, convenabile și potrivite. Am refuzat să aplicăm cele mai simple reguli ale unei colaborări. Suntem prieteni vechi, ne sprijinim zi de zi, uneori ne comportăm ca o pereche de îndrăgostiți. Și cu toate astea, ne lipsește sentimentul firesc al începutului, presupus de orice întâlnire. Va trebui să-l recuperăm numaidecât! Deocamdată nu știu cum o s-o facem fără să stricăm ceva din ce ne-a legat până acum. Poate dumneavoastră aveți vreo idee...

Dar haideți să trecem la punctul trei: am început dinadins cu Marlene. Am făcut-o pentru că-ș vrea să ne povestim mai des despre viața noastră adevărată. Nu vreau să mă prefac că nu mai există nimeni pe pământul ăsta în afară de noi doi. Aș vrea să știu cum vă descurcați cu căsnicia dumneavoastră sau cu copiii, lucruri de genul ăsta. Ar fi frumos dacă mi-ați povesti și despre grijile dumneavoastră. Mă simt ușurat când aflu că nu sunt singurul care are griji. Îmi face bine să mă implic. Sunt onorat dacă mă considerați confidentul dumneavoastră.

Și, în sfârșit, punctul patru: vă rog, nu mă mai urâți niciodată preventiv! Nu suport chestia asta. Am renunțat încă de la începutul lui martie la munca mea de colaborator în cadrul studiului referitor la influența mailurilor asupra comportamentului lingvistic și importanța lor în transmiterea sentimentelor. Pe post de motiv oficial am invocat lipsa de timp. Mi s-a părut că, într-adevăr, subiectul a devenit cam „personal“, prea personal ca să-l mai pot aborda cu mijloace științifice. V-ați lămurit acum, dragă Emmi? O zi frumoasă, al dumneavoastră, Leo.

(P.S.: Pe de o parte, „mesajul meu automat“ a fost pedeapsa perfectă pentru mailurile dumneavoastră agresive și bănuitoare. Pe de altă parte, mi s-a făcut milă de dumneavoastră. Mi-ați scris o scrisoare extraordinar de frumoasă, de deschisă, de sinceră și de elaborată. Vă sunt recunoscător pentru fiecare cuvânt! Aveți undă verde din nou pentru câteva obrăznicii.)

Peste 45 de minute

RE:

Ați renunțat la studiu din cauza noastră? Leo, ce frumos, pentru asta vă iubesc! (Din fericire, habar n-aveți pe ce ton v-am spus replica asta.) Și acum îmi cer scuze, dar trebuie să plec la dentist cu Jonas. Din păcate, încă nu-i complet sedat. Asta ca să vă dați seama cum mă descurc cu copiii. Pe curând, Emmi.

Peste șase ore

RE:

Gata, Leo, am terminat. Acum stau în camera mea, Bernhard mai are ceva de lucru, Fiona doarme la o prietenă, Jonas doarme (cu doi dinți mai puțin), Wurlitzer înfulecă hrană pentru câini (e mai ieftină și lui Wurlitzer nu-i pasă, atâta timp cât e multă). După cum știți, hamsteri n-avem, deși sunt sigură că motanului i-ar plăcea să ronțăie la așa ceva. Piesele de mobilier mă privesc iscoditor, de parc-ar vrea să-mi reproșeze ceva. Au mirosit trădarea din aer. Iar acum mă amenință: Să nu cumva să-i spui cât am costat, ce culoare avem și ce design! Pianul îmi zice: Să nu cumva să-i povestești că Bernhard a fost profesorul tău de pian! Sau despre cum v-ați sărutat pentru prima oară, despre cum v-ați așezat și v-ați iubit pe mine! Biblioteca se întreabă: Dar cine mai e și Leo ăsta? Și ce caută aici? De ce petreci atâtea ore cu el? De ce nu te mai interesează cărțile de la mine? De ce-ai devenit brusc atât de îngândurată? Iar CD player-ul îmi spune: Poate că la un moment dat nu mai vrei să asculți Rahmaninov — știi bine că pe tine și pe Bernhard vă leagă și muzica — și c-o să asculți muzica pe care o ascultă și Leo ăsta, Sugar Babes sau mai știu eu ce alte maimuțe! Rastelul pentru vinuri e singurul care se împotrivește: Eu n-am nimic cu Leo al tău. Noi trei avem o relație armonioasă. În schimb, patul începe să gesticuleze amenințător: Emmi, să nu cumva să visezi că dormi altundeva, dacă te-ai culcat aici! Să nu te prind aici cu Leo al tău! Te-am avertizat, așa să știi!

Leo, eu nu pot să fac asta. Nu pot să împărtășesc lumea asta cu dumneavoastră. N-aveți cum să faceți parte din ea. E o lume mult prea compactă. E o fortăreață. Nu poate fi cucerită, nu tolerează niciun intrus, nu-și deschide porțile în fața străinilor. Leo, noi doi trebuie să rămânem „afară“, e singura noastră șansă. Altfel sunt sigură c-am să vă pierd. Ați vrut să știți cum „mă descurc“ cu

căsnicia. Mă descurc perfect, Leo, vorbesc serios! La fel și Bernhard. Mă adoră. Iar eu îl prețuiesc și am grijă de el. Ne respectăm reciproc. Nu l-aș înșela niciodată. N-aș putea să-l abandonez. Nu vrem să ne rănim unul pe celălalt. Ne ajutăm reciproc, ne încurajăm. Contăm unul pe celălalt. Ne leagă gusturile comune în materie de muzică sau teatru. Avem o grămadă de prieteni comuni. Pe Fiona, fiica mea de 16 ani, o consider un fel de soră mai mică. Iar pentru Jonas chiar am devenit o mămică, cu acte-n regulă. Mama lui a murit când el avea doar trei ani.

Leo, nu mă obligați să răsfoiesc aici albumul de familie. Haideți să facem așa: să vă povestesc despre „acasă“ doar când am chef, când mă apasă ceva, când vreau să cer și părerea unui prieten foarte, foarte apropiat. Dar dumneavoastră puteți să-mi scrieți oricând despre viața dumneavoastră privată, fără să mă scutiți nici de detaliile picante. (Dar fără detalii erotice, vă rog, că nu tolerez!)

Așa, și acum mă duc la culcare — o să dorm și eu liniștită, în sfârșit. Leo, mă bucur că v-ați întors!!! Am nevoie de dumneavoastră! Simt că trebuie să mă mișc și să mă „percep“ și-n afara lumii mele private. Leo, dumneavoastră sunteți lumea mea din afară! Și mâine o să discutăm și despre Marlene. Pentru subiectul ăsta trebuie să am capul limpede. Noapte bună, dragul meu! Vă sărut de noapte bună!

În ziua următoare

Subject: **Marlene**

Bună dimineața, Leo. Dacă nu se poate nici cu ea, nici fără ea, aveți o singură soluție: încercați cu altcineva! Leo, trebuie să vă găsiți o altă femeie. Trebuie să vă îndrăgostiți din nou. Abia atunci o să aflați ce v-a lipsit. Apropierea nu înseamnă întreruperea distanței, ci depășirea ei. Suspansul nu e lipsa perfecțiunii, ci țintirea constantă a ei și menținerea acestei stări. Leo, n-are rost s-o mai lungim! Vă trebuie o femeie, să știți! Sigur, e o naivitate să vă cer s-o uitați pe Marlene. Dar faceți-o totuși și de data asta, pe bune! Vă sugerez următorul lucru: în loc să vă gândiți la ea, încercați să vă gândiți la mine în mod conștient! Puteți să vă imaginați tot ce vă trece prin cap atunci când vă gândiți la Marlene. (Iar se uită mobilierul la mine.) Adică, vreau să spun c-ar trebui să-l considerați un stadiu de trecere care va lua sfârșit când vă găsiți o femeie. Ce fel de femeie v-ar plăcea? Cum ar trebui să arate? Haideți, spuneți-mi odată! Poate vă găsesc una pe plac.

Pe bune, acum: o femeie care vă zice că „dacă-ți face bine să-i scrii, atunci scrie-i“ e la o sută de mii de kilometri de ce înțeleg eu prin iubire. Marlene nu-l iubește pe Leo. Leo n-o iubește pe Marlene. Ambii neiubitori își imaginează că sunt îndrăgostiți nebunește unul de celălalt tocmai pentru că le e dor de sentimentul acesta, de nevoia de-a iubi. N-am cum să vă explic mai inteligent. Gata, trebuie să mă apuc de lucru. Pe curând. Emmi, Alternativa Virtuală.

Peste patru ore

Reply:

Dragă Emmi din lumea exterioară, îmi face mare plăcere să citesc mailurile primite de la dumneavoastră. Sunt foarte recunoscător pentru tot ce-mi scrieți. Transmiteți-i mobilierului dumneavoastră că-i admir poziția și spiritul de echipă de care a dat dovadă. N-o să fiu un intrus în casa Rothner, o s-o confisc doar pe monitor pe Emmi! Să lăudați din partea mea rastelul cu vinuri:

poate o punem de un *happening* nocturn în curând. (Promit să nu i-o iau înainte cu băutul.)

Dar cel mai drăguț mi se pare că v-ați gândit să mă cuplați. Ce fel de femei îmi plac? Femeile care arată așa cum scrieți dumneavoastră. Femeile care îmi dau speranța că la un moment dat o să pătrund și-n lumea lor interioară, nu doar în cea exterioară. Pe scurt, femeile care nu sunt neapărat „măritate și fericite în căsnicia lor“, care nu sunt captive în fortăreața familiei sau păzite de piesele de mobilier din casă. Dar până când nu întâlnesc un astfel de exemplar, voi accepta cu bucurie propunerea de-a mă gândi în mod conștient la dumneavoastră înainte de a-mi aminti de Marlene. N-o să reușesc tot timpul, dar dacă mă răsfățați în continuare cu astfel de mailuri, sunt convins c-o să mă apropii cu pași repezi de acest scop.

Vă doresc o seară plăcută. Azi mă întâlnesc cu sora mea, Adrienne. O să se bucure c-am reușit să mă despart din nou de Marlene. Și o să se bucure și fiindcă am păstrat legătura cu dumneavoastră. I-am arătat doar câteva rânduri din mailurile dumneavoastră. Știe și ce părere am despre relația noastră și le cunoaște pe cele trei candidate „Emmi“. Vă place, indiferent care ați fi. Are aceleași gusturi bune ca fratele ei.

În ziua următoare

Subject: **Mia!**

Salutare, Leo, am găsit-o, era pierdută-n noapte. Cum pe cine?! Pe Mia, normal! Ea e aleasa dumneavoastră! Leo și Mia — mamă, ce bine sună! Ciuliți urechile, dragă Leo: Mia are 34 de ani, e superfrumoasă, e profesoară de sport, picioare lungi, corp perfect, niciun gram de grăsime în plus, ten măsliniu, păr negru. Singurul dezavantaj: e vegetariană, dar dacă-i spuneți că „ăla-i tofu“, o să mănânce și carne. E foarte educată, e deșteaptă foc, e întreprinzătoare, are o fire veselă și-i tot timpul bine dispusă. Pe scurt, e o femeie de vis. Și, mai ales: e *single*! Vreți să vă fac cunoștință cu ea?

Peste o oră și jumătate

Reply:

Emmi, Emmi, Emmi! Știu prea bine cum stă treaba cu „Miele“ astea cu picioare lungi. Am avut ocazia să cunosc câte una în fiecare săptămână, și-i „mulțumesc“ soră-mii pentru asta! Am văzut un catalog întreg cu fotomodele à la „Mia“, 0 % grăsime, una mai frumoasă și cu picioare mai lungi decât cealaltă. Și toate erau *single*. Dar știți de ce, dragă Emmi? Pentru că le plăcea să fie *single*! Și fiindcă deocamdată vor să rămână așa.

În afară de asta: să știți că nu vreau să vă tai elanul, dragă Emmi-din-lumea-exterioară, însă în clipa de față chiar nu am chef să fac cunoștință cu nicio Mia-de-vis. Sunt perfect mulțumit cu viața mea așa cum e acum. Oricum, vă mulțumesc că v-ați străduit!

Și încă ceva: salutări călduroase din partea surorii mele. Mi-a zis să nu cumva să fac greșeala de a mă întâlni cu dumneavoastră. Mai exact, a zis că: „O întâlnire ar însemna sfârșitul relației voastre. Și relația asta îți face al naibii de bine!“ O zi frumoasă, Leo.

Peste două ore

RE:

OK, Leo, putem să mai așteptăm cu întâlnirea noastră. Oricum, m-am obișnuit deja cu gândul ăsta. La urmă o să faceți din mine o persoană răbdătoare! Mă bucur foarte tare că sora dumneavoastră are o părere atât de bună despre noi. Dar de ce e atât de convinsă că o întâlnire ar pune punct „relației“ noastre? Se referă la mine sau la dumneavoastră? Cine crede c-ar pune punct?

Și încă ceva, Leo: în e-mailul de ieri ați vorbit din nou despre statutul meu de „femeie măritată și fericită“. De ce-ați pus „măritată“ și „fericită“ între ghilimele? E ca și când ați fi vrut să le folosiți ca pe niște figuri de stil, pe un ton vag ironic. Știți la ce mă refer?

Dar haideți să ne întoarcem la Mia. Se pare că ați interpretat greșit spusele mele. Mia nu e o frumusețe din aia din reclamele sau din revistele pentru femei. E o femeie de nota zece. Și nu e *single* pentru c-așa a vrut ea. E o chestie complet accidentală. E un caz tipic pentru relațiile acelea din tinerețe care o iau pe făgașul greșit. Femeia a cunoscut un tip la nouăsprezece ani, un Adonis de afară, o bombă de testosteron, un *sex-machine* adevărat. Pe dinăuntru, în schimb, era gol, mai ales în zona creierului. Au urmat doi ani destul de dubioși, cu așteptări și speranțe care s-au năruit atunci când omul a deschis, în sfârșit, gura. Magia a dispărut. Și prietena mea s-a trezit, la 21 de ani, cu un nou ambalaj, la fel de frumos, și s-a gândit: ei, hai, că de data asta n-are cum să mai fie atât de gol. Dar n-a fost așa, și a urmat și cea de-a treia încercare. După care, bineînțeles, și-a construit un tipar de comportament: își închipuie că are nevoie de același gen de bărbat, tocmai ca să corecteze „prima greșală“. Dar, de fapt, erorile noi o leagă și mai tare de genul respectiv.

În cazul ei, toți tipii arătau la fel și niciunul n-a eradicat greșelile premergătorului său. Ba dimpotrivă: fiecare s-a străduit să demonstreze că-i la fel de gol pe dinăuntru precum cel de dinainte. Și din cauza asta, de doi ani, Mia pare obosită și fără chef când vine vorba de cunoștințe noi. Nu mai face niciun pas către vreun bărbat. Mi-a și zis, nu demult: „Dacă cunoști cumva pe cineva drăguț, să mi-l prezinți și mie. Dar nu vreau să fac eforturi disperate. Vreau ca lucrurile să decurgă de la sine. Dacă nu decurg de la sine, n-o să mai decurgă deloc“. Așa e Mia. Leo, vă asigur c-o să vă dea pe spate.

Peste o oră și jumătate

Reply:

Dragă Emmi, haideți mai întâi să vă răspund la prima întrebare:

1) Soră-mea n-a precizat care din noi ar pune capăt „relației“ noastre (pot să-l pun între ghilimele?) după o întâlnire față-n față. Spune doar că dialogurile noastre în scris nu se pot suprapune peste cele reale, ceea ce ar duce inevitabil la o ruptură. 2) Ce spirit de observație! Ghilimelele de la „măritată și cu o căsnicie fericită“ nu le-am folosit în mod conștient. O fi o comandă automată din Word... Acum, serios: e exprimarea dumneavoastră — și v-am citat pentru că „măritată și cu o căsnicie fericită“ mi se pare o constatare subiectivă. Mă îndoiesc, de pildă, că o „căsnicie fericită“ înseamnă același lucru pentru mine ca pentru dumneavoastră și soțul dumneavoastră. Dar asta nu prea contează, cred. Ironic n-am fost, în niciun caz, așa că pe viitor o să renunț la ghilimele.

Și acum, haideți să discutăm despre prietena dumneavoastră: dacă o întâlniți, să-i spuneți că ați cunoscut un bărbat care are (a avut) nevoie de o singură femeie ca să NU corecteze NICIODATĂ acea

„primă greșeală“. Un bărbat la fel de obosit și de lipsit de inițiativă când vine vorba de cunoștințe noi. Unul care nu mai face niciun pas către o femeie, care nu vrea să facă eforturi disperate, un tip căruia îi place ca lucrurile să curgă de la sine, că dacă nu, atunci n-o să mai curgă deloc. Spuneți-i: „Așa e Leo, Mia!“ Dar nu-i spuneți: „O să te dea pe spate“. Pentru că asta ar presupune să ne privim măcar o dată în ochi. Lucru care momentan presupune „prea mult efort“ pentru Mia și Leo.

(Ca să nu vă mai zic că mă simt un pic lezat c-ați renunțat așa de repede în favoarea prietenei dumneavoastră de suflet. Mi-e dor de gelozia dumneavoastră!)

Peste 40 de minute

RE:

Of, Leo, cu sau fără gelozie, eu n-am cum să vă „posed“ în afara mailboxului meu. În plus, dac-o să-i „aparțineți“ prietenei mele de suflet, o să-mi aparțineți și mie puțin. (Chiar ați crezut c-o să vă cuplez fără să am un gând ascuns?) Și oricum, Mia cunoaște o grămadă de lucruri despre dumneavoastră. Vreți să știți ce părere are despre dumneavoastră? (Da, vă și văd cum îmi spuneți: „Nu, mersi, nu vreau să știu“. Dar eu tot o să vă spun.) Mi-a zis așa: „Vezi, Emmi, exact așa un tip aș vrea să am și eu. Un tip care preferă să primească un e-mail de la mine, în loc de sex. Sigur, toți bărbații vor sex. Dar adevărații bărbați cu clasă sunt tocmai cei care preferă să le scriu!“

Peste cinci minute

Reply:

Emmi, iar ați ajuns la sex!

Peste trei minute

RE:

Mersi, am observat. Iar m-am afundat în lumea bărbaților.

Peste opt minute

Reply:

Uneori mi se pare că vă afundați acolo tocmai pentru a vorbi fără rețineri despre sex.

Peste șase minute

RE:

Dragă Leo, nu mai faceți pe evlaviosul! Ați uitat de e-mailul acela impregnat cu vin, despre legături pe ochi și tulburări hormonale postalcoolice din cea de-a doua zi? Nu sunteți predicatorul de pe munte care se ridică deasupra „păcatelor“, fără libido, cum pretindeți! Așadar, să vă aranjez sau nu o întâlnire?

Peste trei minute

Reply:

Doar n-ați vorbit serios!

Peste un minut

RE:

Bineînțeles c-am vorbit serios! Și sunt convinsă că nu trebuie să „depuneți niciun efort“, nici dumneavoastră și nici Mia, ca să vă placă instantaneu unul de celălalt. Aveți încredere în simțul meu. Chiar mă pricep la oameni.

Peste șapte minute

Reply:

Vă mulțumesc, dar refuz. Mi se pare un pic pervers să fac cunoștință cu Mia în loc de Emmi. Noapte bună! AL DUMNEAVOASTRĂ (încă), Leo.

Peste opt minute

RE:

Păi nu ziceați că pe mine nu vreți să mă cunoașteți personal?! Noapte bună și din partea mea. A DUMNEAVOASTRĂ, într-un anume sens (încă și pentru totdeauna), Emmi.

Peste 50 de secunde

RE:

Ah, și încă ceva: mai vorbim noi despre ghilimelele alea, apropo de subiectul „căsnicieii fericite“!!! Puteți s-o luați ca pe-o amenințare dacă vreți. Vise plăcute, dragul meu. Emmi.

În seara următoare

Subject:???

Să înțeleg că azi nu mi se mai cuvine niciun mail? Sunteți supărat pe mine? Din cauza Miei? Noapte bună, Emmi.

În dimineața următoare

Subject: **Mia**

Bună dimineața, Emmi, m-am mai gândit. Am reconsiderat oferta dumneavoastră. Dacă reușiți să aranjați întâlnirea și dacă mai vrea și prietena dumneavoastră, eu chiar aș vrea s-o cunosc! Salutări,

Leo.

Peste 15 minute

RE:

Leeeeeeeeeeoooo? Vă bateți joc de mine?

Peste 30 de minute

Reply:

Nu, deloc. Am vorbit cât se poate de serios. Aș vrea să mă întâlnesc cu Mia la o cafea. Fiți drăguță, Emmi, și preluați rolul de coordonator. Sâmbătă sau duminică după-masă mi-ar conveni perfect. Aș prefera o cafenea din centru, dacă se poate. Poate fi cafeneaua Huber sau Europa, Paris... mi-e indiferent.

Peste 40 de minute

RE:

Leo, sunteți prea ciudat. Ce-i cu întoarcerea asta bruscă de 180 de grade? Sigur nu râdeți pe seama mea? Chiar vreți s-o întreb pe Mia? Dar să nu cumva să vă răzgândeți! Mia nu e genul de femeie cu care să te joci.

Peste trei ore

Reply:

Și nici eu nu sunt genul de bărbat care să se joace cu femeile pe care nu le cunoaște: cel puțin, nu jocuri din astea. Pur și simplu, m-am răzgândit. Și ce? De ce să nu mă întâlnesc cu o femeie care mi-a fost recomandată cu atâta căldură? O oră de conversație n-a omorât pe nimeni. Da, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mi se pare mai drăguț aranjamentul, dragă Emmi. O seară frumoasă. Leo.

Peste zece minute

RE:

Leo, n-o să mai zic nimic! O sun pe Mia și-o să vă transmit răspunsul ei cât de curând.

Peste un minut și jumătate

Reply:

Despre ce nu mai ziceți nimic?

Peste 20 de minute

RE:

Dragă Leo, bănuiesc că acum credeți c-o să bat în retragere. Pentru că, de fapt, sunteți convins că n-am vrut să vă fac cunoștință cu o prietenă — atractivă, chiar! — de-a mea. Credeți că „Mia“ a fost un pretext ca să atrag atenția, să par interesantă în fața dumneavoastră, nu-i așa? Dragă Leo, vă înșelați! O s-o sun acum pe Mia și dacă e de acord, ar fi bine să vă întâlniți cu ea — în caz contrar, o să mă supăr rău de tot pe dumneavoastră! Între timp, cu mult drag, Emmi.

Peste 18 minute

Reply:

Dar Mia n-o să fie de acord. Pentru că Mia n-o să înțeleagă de ce ar trebui să se întâlnească cu un străin, un prieten de-al prietenei ei, un prieten cu care nici măcar prietena ei nu s-a întâlnit până acum. Mia o să se întrebe, și pe bună dreptate, de ce ar trebui să se întâlnească tocmai cu tipul ăsta. Mia o să aibă impresia că-i un șoarece de laborator. Dar sunt deschis față de alte variante. Noapte bună, salutați rastelul cu vinuri din partea mea! Putem să mai bem un pahar în sănătatea noastră după ce am rezolvat „cazul Mia“, hmmm, ce ziceți?

În ziua următoare

Subject: **Mia**

Salutare, Leo, cum vă mai merge? E foarte cald azi. Nici nu știu ce să mai dau jos de pe mine. Dumneavoastră purtați din când în când pantaloni scurți și sandale? Preferați tricourile simple sau tricourile cu nasturi la gât? Sau cămășile călcate, fără nicio cută? Câți nasturi descheiați? Purtați jeanși sau pantaloni la dungă? Sau — (gogâlt!) — bermude? Cât de înșorit trebuie să fie afară ca să vă puneți ochelarii de soare? Aveți păr pe antebraț? Dar pe piept? Gata, gata, am terminat.

Dar ce-am vrut să vă zic, de fapt: am sunat-o pe Mia. În principiu, n-are nimic împotrivă. Vrea să vă întâlniți la o cafea, când doriți, în cursul zilei. „De ce nu“, a zis. Dar trebuie s-o sunați. (Lucru pe care, desigur, n-o să-l faceți.) Mia e convinsă că nu vreți s-o vedeți și că, de fapt, participă la o acțiune pe cont propriu a prietenei sale, dornică s-o cupleze cu cineva. În plus, vrea să știe cum arătați. I-am zis așa: „Nu cred că-i urât. Eu am văzut-o doar pe soră-sa...“ Hm, e cam obositor cu toate detaliile astea. Probabil că n-o să iasă oricum nimic. Să treceți cu bine de canicula asta! A dumneavoastră, Emmi.

Peste două ore și jumătate

Reply:

Dragă Emmi, referitor la întrebarea dumneavoastră: da, mă simt destul de bine. Aveți dreptate, e groaznic de cald! Când îmi scrieți că: „Nici nu știu ce să mai dau jos de pe mine“, e clar că vreți să-mi imaginez cum arată când Emmi nu mai știe ce să mai dea jos de pe ea. Ați câștigat, Emmi, mi-am imaginat cum arată!

Pantaloni scurți port doar la ștrand. (Dar noi n-avem așa ceva, pare-mi-se.) Sandale: nu prea, dar

dacă vrei, pot să-mi cumpăr o pereche pentru prima noastră întâlnire. Tricou sau cămașă? Ambele, deseori unul peste celălalt. Nasturi descheiați? Depinde de vremea de afară. Momentan am toți nasturii descheiați, dar nu mă vede nimeni. Pantaloni? Mai degrabă jeanși, nu prea port pantaloni la dungă. Bermude? Cel târziu la prima noastră întâlnire, Emmi, asta dacă o să aibă loc vara (în următorii ani)! Ochelari de soare? Când e soare. Păr? Pe cap, bărbie, tâmple, brațe, picioare, piept... În mai multe locuri.

Ah, și-n ceea ce-o privește pe Mia: rog număr de telefon! Ore fierbinți cât mai frumoase! Al dumneavoastră, Leo.

Peste 45 de secunde

RE:

Ce? Chiar vrei s-o sunați? Tot mai credeți că blufez, nu-i așa? Mă rog, poftiți și numărul ei: 0773/8636271. Mia Lechberger. Gata, sunteți mulțumit?

Peste o oră și jumătate

Reply:

Mersi, Emmi. Nu-mi vine să cred c-o zi de sfârșit de mai poate fi atât de caldă... Azi plec la Budapesta, trebuie să particip la o conferință de două zile. Vă scriu de îndată ce mă întorc. Numai bine, dragă Emmi. Cu drag, Leo.

Peste două zile

No subject

Salut, Leo, v-ați întors deja? Ia ghiciți cine m-a sunat azi? Și ghiciți ce mi-a zis? „M-a sunat prietenul tău, cel cu e-mailurile. Am fost atât de șocată că era să-i închid telefonul în nas. Dar mi s-a părut așa de drăguț! Foarte politicos, prietenos, un pic timid, șarmant... Blablabla, băluțe, băluțe...” „Și ce voce plăcută! Și ce dicție frumoasă!...” Leo, Leo, se pare c-ați impresionat la toate capitolele. Trebuie să recunosc: n-aș fi crezut c-o sunați pe Mia. Distracție plăcută mâine! Apropo, Mia m-a întrebat dacă vreau să vin și eu. I-am zis: „LUI sigur n-o să-i convină. Pentru el sunt mai degrabă o făptură din asta din basme, o femeie cu trei fețe pe care n-o cunoaște — ce crezi, c-o să vrea să se mulțumească cu una?” Salutări, Emmi.

Peste trei ore

Reply:

Salut, Emmi, m-am întors, e drept — dar, din păcate, sunt foarte stresat în continuare. Prietena dumneavoastră Mia pare foarte drăguță, din câte am dedus la telefon. Vă mai scriu. Leo. (P.S.: Nu trebuie să veniți, dragă Emmi. Presupun că Mia o să vă povestească oricum toate detaliile întâlnirii noastre, la cald.)

Peste douăsprezece minute

RE:

Leo, în ultimul timp mi se pare că sunteți cam răutăcios. Nici nu știu ce să mai cred. În fine, mult succes! Ne vedem! (Într-o viață următoare.)

Capitolul șase

Peste trei zile

No subject

Salut, Leo, e totul OK? Salutări, cu drag, Emmi.

Peste 15 minute

Reply:

Salut, Emmi, da, e OK, foarte OK. Dumneavoastră? Ce mai faceți? Leo.

Peste opt minute

RE:

Da, sunt bine, mulțumesc. Singurul lucru care mă deranjează e canicula asta. E normal să fie așa de cald? E abia sfârșitul lui mai. 35 de grade în mai — așa era și mai demult? Nu era! Și-n rest? E totul în regulă?

Peste 20 de minute

Reply:

Da, mulțumesc, Emmi, deocamdată totul e-n regulă. Aveți dreptate: 35 de grade erau pe la sfârșitul lui iulie, la începutul lui august, două, trei zile pe an, nu mai mult. Sau, hai, patru, cinci zile, cel mult. Dar nu și-n mai, niciodată în mai! Nu-i a bună cu încălzirea asta globală. E clar că nu-i un blabla fantezist al cercetătorilor din domeniul protecției mediului. Cred că va trebui să ne obișnuim cu veri din ce în ce mai călduroase.

Peste trei minute

RE:

Da, Leo, diferențele de temperatură or să fie din ce în ce mai mari. Și cum vă petreceți zilele și nopțile astea fierbinți?

Peste 14 minute

Reply:

Și or să fie din ce în ce mai multe furtuni. Și alunecări de teren, avalanșe, inundații. Și perioade lungi de secetă. Încă nu putem să estimăm cu precizie urmările economice și ecologice ale schimbărilor climaterice.

Peste cinci minute

RE:

Ananas de Hawaii în Alpi. Obligativitatea de a folosi lanțuri de iarnă în Apulia. Plantații de orez pe Insulele Feroe.

Chioșcuri care vând antigel în Damasc. Colonii de cămile în Murmansk. Cluburi de yachting în Sahara.

Peste 18 minute

Reply:

Și în curând o să facem ochiuri prăjite pe stâncile încinse din ținuturile muntoase ale Scoției³, în timp ce puii care cresc în aer liber vor fi direct pui grill, și o să facă ouă fierte tari și iarna.

Peste două minute

RE:

Gata, Leo, nu mai vreau. Mă dau bătută, ați câștigat: cum a fost? Și, vă rog din inimă, nu mă întrebați „cum a fost ce?“ Haideți să facem puțină economie de pixeli, OK?

Peste 13 minute

Reply:

Vă referiți la întâlnirea de duminică dintre mine și Mia? A fost drăguț! Chiar foarte drăguț. Vă mulțumesc pentru interes.

Peste un minut

RE:

Ce înseamnă „întâlnirea de duminică“? A existat cumva și-o „întâlnire de luni“?

Peste opt minute

Reply:

Da, Emmi, în mod ciudat, chiar ne-am întâlnit și aseară. Am fost la un restaurant italian. Ați fost vreodată la „La Spezia“ de pe Kenienstraße? Care are curtea aceea interioară intimă, retrasă? E locul ideal pe canicula asta. Dar, mai ales: e un loc liniștit, cu muzică decentă și bună și vinuri grozave din Piemont. Chiar vă recomand să mergeți odată.

Peste 50 de secunde

RE:

Și a funcționat?

Peste 18 minute

Reply:

„A funcționat?“ Iar vocabularul ăsta tehnic! Cel mai bine ar fi s-o întrebați pe Mia. E totuși cea mai bună prietenă a dumneavoastră. Așa zice și ea: că e prietena dumneavoastră cea mai bună. Emmi, din păcate, azi nu mai pot să stau, dar ne scriem mâine, OK? Noapte bună. Sper că nu e prea sufocant la dumneavoastră în dormitor.

Peste trei minute

RE:

Dar nu-i chiar așa de târziu, Leo. Aveți planuri pentru seara asta? Iar vă întâlniți cu Mia? Dacă da, puteți să-i transmiteți să mă sune? Nu răspunde la telefon. O noapte fierbinte frumoasă, să vă distrați. Emmi.

Și încă un sfat: să discutați neapărat cu Mia despre „încălzirea globală“. La cât de amuzant ați prezentat problema, sunt sigură c-o să-i facă plăcere.

Peste două minute

Reply:

Cu Mia mă întâlnesc din nou mâine. Azi sunt pur și simplu K.O. și vreau să mă culc mai devreme. Noapte bună, am tras obloanele. Leo.

Peste 30 de secunde

RE:

Noapte bună.

Peste trei zile

No subject

Salut, Emmi, v-ați uitat pe geam? Cam tenebros, nu vi se pare? Mie ploile cu grindină mi se par c-aduc cu sfârșitul lumii. Voalul ăla ocru-pal, peste care se suprapune o perdea cenușie, urmat de pârâitul asurzitor al pietricelelor din gheață... Cum se cheamă filmul ăla în care plouă cu broaște — cu broaște sau cu găini? Știți cumva? Cu drag, Leo.

Peste o oră și jumătate

RE:

Animal Farm. Împăratul broaștelor. Kentucky Fried Chicken. Leo, mailurile astea cu animații

despre natură, pline de „emoție“, mă scot din minți! Mai ales după trei zile de pauză, în care nu mi-ați scris nimic. Pentru asta ar fi bine să vă căutați un alt destinatar. De asta i-am fost credincioasă mailbox-ului dumneavoastră, de asta am petrecut aici 'nșpe ore, luni și săptămâni, ca acum să începem să discutăm despre ploii torențiale sau voaluri galbene de pe cer? Dacă vreți să-mi povestiți ceva despre dumneavoastră, atunci vă rog s-o faceți. Dacă vreți să aflați ceva despre mine, întrebați-mă. Dar scutiți-mă, vă rog, de comentariile despre vreme. Sau atât de tare v-a sucit mințile Mia, că nu mai vedeți altceva în afară de ploaie și grindină?

Și-aș mai avea câteva întrebări, dacă tot am început discuția: i-ați spus cumva să nu-mi povestească nimic despre rendez-vous-ul cu dumneavoastră? Ce-i cu cenzura asta adolescentină și cu secretomania asta prostescă? Ce-i cu jocul ăsta copilăresc? Mi-a pierit tot chef să mai vorbesc cu dumneavoastră, Leo, sincer vă zic. O zi bună, Emmi.

Peste două ore

Reply:

Dragă Emmi, pe Mia o cunosc abia de-o săptămână. Ne-am întâlnit de patru ori. Ne-am plăcut din prima. Ne înțelegem de minune, din mai multe puncte de vedere. Dar e prea devreme ca să estimăm în ce direcție o s-o luăm. Și e la fel de devreme ca să „facem publică“ treaba asta. Înțelegeți la ce mă refer? Mia și eu trebuie să ne dăm seama mai întâi ce simțim unul față de celălalt: cât de mult are legătură asta cu contextul în care ne-am cunoscut? Câte dintre sentimentele noastre supraviețuiesc primei impresii? Și câte ar putea să dăinuie mai mult? Sunt întrebări la care nu putem să răspundem decât pe rând, fiecare pentru sine. De aceea, vă rog să aveți răbdare. O să vă povestesc ce s-a întâmplat, într-o fază mai avansată. Și-n ceea ce-o privește pe Mia, probabil că se simte la fel tocmai fiindcă-i cea mai bună prietenă a dumneavoastră. Dați-ne un răgaz, dragă Emmi. Sper că mă înțelegeți. Cu drag, Leo.

Peste zece minute

RE:

Dragă Leo, (nici acum) nu mă puteți vedea sau auzi, de aceea o să vă mărturisesc următoarele — și o s-o spun pe un ton cât se poate de calm și de relaxat, încet, chibzuit, deloc iritat, scrâșnit sau agresiv, nu, nu, o să fiu cât se poate de pașnică și de contemplativă când o să rostesc următoarele: Leo, n-am mai citit niciodată un mail atât de tâmpit cum e cel pe care mi l-ați trimis adineauri. Pa și pusi!

Peste 15 minute

Reply:

Îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră, Emmi. Atunci cred că ar fi mai bine să fac o pauză și să nu vă mai scriu. Când simțiți că sunteți pregătită să reluați contactul cu purtătorul de cuvânt al „lumii dumneavoastră exterioare“, scrieți-mi numaidecât. Cu mult drag, Leo.

Peste cinci zile

Subject: **Mi-e dor de...**

Salut, Leo, cum vă merge cu „dezvoltatul direcțiilor“? V-ați mai clarificat sentimentele față de Mia, și invers? Știți ce „va supraviețui primei impresii“ și ce „va dăinui“ peste timp? Ați „răspuns“ la întrebările alea problematice?

Of, mi-e dor de vechiul Leo, de cel care vorbea și simțea totul spontan! Mi-e așa de dor de el!!! O zi frumoasă, Emmi.

(P.S.: Presupun că sunteți la curent în ceea ce privește relația mea cu Mia. Văzând că nu mai știe ce să-mi zică, am rugat-o să considere tabu subiectul „Leo Leike“.)

Peste trei ore

Reply:

Dragă Emmi, ultima dumneavoastră replică e mult „benignizată“ și eufemizată. Dacă am înțeles corect de la prietena dumneavoastră, cu câteva zile în urmă i-ați spus așa la telefon: „Ori îmi povestești tot ce s-a întâmplat între tine și Leo — ori nu-mi mai povestești nimic. Dacă e varianta doi, atunci îți recomand să luăm, după atâția ani de prietenie, o pauză binemeritată de câteva luni“.

Emmi, ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? Nu vă înțeleg. DUMNEAVOASTRĂ ați fost cea care mi-a făcut cunoștință cu Mia. DUMNEAVOASTRĂ ați vrut s-o cunosc neapărat. DUMNEAVOASTRĂ ați văzut în noi perechea ideală. De ce ați devenit așa de cinică și de răutăcioasă? Erați cumva prea sigură de extensia vieții dumneavoastră interioare, de proprietatea dumneavoastră extrafamilială — adică de Leo? Vă enervează c-o să vă pierdeți proprietatea virtuală în favoarea prietenei dumneavoastră de suflet?

Emmi, luni întregi n-am avut pe nimeni aproape în afară de dumneavoastră. Și am fost (și sunt) foarte bucuros că încercările noastre de a ne întâlni și „personal“ s-au dus toate pe apa sâmbetei. Nu-mi pasă cum arătați și nu vreau să vă văd, atâta timp cât pot să vă văd așa cum vreau. Din fericire, nu trebuie să aflu că în realitate sunteți altfel decât „eroina mea, Emmi, din romanul compus din mailuri“. Acolo sunteți perfectă, sunteți cea mai frumoasă din lume, nimeni nu se poate compara cu dumneavoastră.

Dar Emmi, noi nu putem evolua mai mult de atât. Tot restul se petrece în afara monitoarelor, iar Mia e cea mai bună dovadă pentru asta. O să fiu sincer: la început mi s-a părut absolut oribil c-ați vrut să mă cuplați cu ea. Primul contact cu ea a fost mai mult o reacție de sfidare la adresa dumneavoastră, Emmi. Dar nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama care-i diferența între dumneavoastră și ea. Dumneavoastră, Emmi, nu îndrăzniți să descrieți nici măcar pianul din casă, motivând că n-are ce căuta în lumea mea. Dar la jumătate de metru de mine, Mia se apleacă peste masa minusculă și înfășoară Spaghetti al Pesto pe linguriță. Când își întoarce capul într-o parte, simt curentul stârnit de gestul ei. Pot s-o văd, s-o aud, s-o simt și s-o miros în același timp. Mia e materie, Emmi e fantezie. Fiecare are avantajele și dezavantajele ei. Vă doresc o seară frumoasă, al dumneavoastră, Leo.

Peste 30 de minute

RE:

Pianul meu e negru, pătrășos și e fabricat aproape în întregime din lemn. Mai sus există o parte proeminentă, care iese în afară cumva orizontal. Dacă ridic placa neagră, rotunjită, se văd și clapele, albe și negre. Frumos ar fi să știu pe dinafară câte clape sunt, dar din păcate trebuie să le număr. Pot să vă dau cifra exactă mai târziu, dragă Leo? În orice caz, clapele albe sunt mai mari decât clapele negre, și sunt mai multe. Când apăs o clapă, se aude un sunet. Nu se știe exact de unde vine. Nici n-ai cum să stai la pândă să-l vezi în timp ce cântă. Dar sunetul e mult mai important. Când aleg o clapă din stânga, sunetul e mai degrabă adânc și jos. Cu cât mă duc mai spre dreapta, cu atât e mai înalt. Dacă apăs și clapele negre în mod repetat, obțin o melodie simplă, ca în cântecele chinezești, un fel de cântec de leagăn din Orientul Îndepărtat. Dacă vreți să aflați mai multe detalii despre clapele albe și despre ce se mai poate face cu ele, anunțați-mă neapărat. Cred însă că v-am spus tot ce era mai interesant despre pianul meu. Da, am îndrăznit să-l descriu! Cu loialitate, a dumneavoastră, Emmi.

Peste cinci minute

Reply:

Frumos, Emmi, foarte frumos. Acum cred că știu cum stă treaba cu pianul dumneavoastră. Da, aproape că-l și văd. Și dumneavoastră, Emmi, stați în fața lui și numărați clapele. Mulțumesc pentru expunere! Noapte bună.

Peste o oră

RE:

Salut, Leo, sunt tot eu. Nu mi-e somn, din cauza asta. În principiu, nu știu ce să vă spun. Sunt doar foarte tristă. M-am gândit că Mia o să ne apropie și fizic. Dar se pare că ne face să ne îndepărtăm din ce în ce mai mult. Și normal că n-am voie să mă supăr pentru că eu am fost deșteapta care-a venit cu ideea asta. Și trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră: chiar voiam să vă fac cunoștință cu ea, dar nu voiam să vă cuplez. Pentru mine n-ați fost niciodată (și nu sunteți nici acum) „perechea ideală“. Într-adevăr, am fost prea sigură pe mine. M-am gândit că vă cunosc foarte bine. Nu m-am gândit c-o să vă îndrăgostiți de ea. Mia e o femeie atractivă, nu încapă îndoială. Dar e cumva opusul meu. Opusul meu perfect. E o tipă obsedată de mișcare, puternică, vânoasă și flexibilă. E sută la sută fibră, are mușchi și la subsuori. Din cauza toracelui nu îi mai vezi nici sânii. Și pielea ei expusă la soare e o operă de artă unsă cu ulei de cocos. Mia e întruchiparea ideii de fitness. Pentru ea, sexul e un prilej de a-și antrena mușchii fesieri și abdominali, întrerupt doar pentru pauze de respirație. E femeia potrivită pentru surfing, pentru dieta disociată, pentru maratonul orașului, organizat în New York. Dar nu e nicidecum femeia lângă care l-aș vedea pe Leo — cel puțin, așa l-am cunoscut până acum. Am avut o părere cu totul falsă despre dumneavoastră. Cineva care râvnește la Mia mă respinge implicit. Înțelegeți de ce sunt atât de deprimată?

Peste zece minute

Reply:

Cine v-a zis că râvnesc la Mia? Sau că ea ar râvni la mine?

Peste zece minute

RE:

Hopaaa, cum adică: păi, dumneavoastră! Dumneavoastră ziceți! Dumneavoastră o spuneți, într-un mod cât se poate de oribil. Mai urât decât în mailul ăla dezgustător despre „trebuie-să-ne-clarificăm-sentimentele“ nu cred că se poate spune. „Ne înțelegem de minune, din mai multe puncte de vedere.“
Îmmmmmmmmh — n-aș fi crezut așa ceva despre dumneavoastră în ruptul capului, dragă Leo!

Peste cinci minute

Reply:

Dar să știți că-i adevărat: eu și Mia ne înțelegem perfect, din mai multe puncte de vedere. Chiar n-am mințit. De pildă, ne înțelegem perfect în privința părerilor, opiniilor și a aprecierii persoanei dumneavoastră, dragă Emmi Rothner!

Peste trei minute

RE:

Să nu-mi spuneți că nu v-ați culcat cu ea până acum.

Peste patru minute

Reply:

Emmi, iar vă simțiți ca un bărbat, nu-i așa? Nu schimbați subiectul. E absolut irelevant dacă m-am culcat sau nu cu ea.

Peste 55 de secunde

RE:

Irelevant? Nu și pentru mine! Cineva care se culcă cu Mia nu se mai culcă cu mine, nici măcar sufletește. Și chiar țin la chestia asta.

Peste două minute

Reply:

Nu mai reduceți relația noastră la incidentul acela, când ne-am culcat unul cu celălalt în capul meu.

Peste 50 de secunde

RE:

V-ați culcat cu mine în capul dumneavoastră? Pe asta n-am mai auzit-o până acum, e o premieră. Dar nu sună rău deloc!

Peste un minut

Reply:

Apropo de culcat. De data asta, concret: noapte bună, Emmi. E două dimineața.

Peste 30 de secunde

RE:

Da, superb. Ca în vremurile bune! Noapte bună. Emmi.

În dimineața următoare

Subiect: **Nicio vorbuliță despre sex**

Bună dimineața, Leo. Ce fel de păreri ați împărtășit dumneavoastră cu Mia? Ce i-ați povestit despre mine? Ați aflat care dintre cele trei Emmi mărimea 37 sunt? Măcar sunt cea despre care sora dumneavoastră a zis: „De ea o să te îndrăgostești cu siguranță“?

Peste o oră și jumătate

Reply:

N-o să vă vină să credeți, Emmi, dar nu v-am privit „din afară“, ci mai mult dinăuntru. Prietena dumneavoastră a știut încă de la început că nu vreau să știu cum arătați. Mi-a și zis: „Habar n-aveți ce pierdeți!“ (Chiar că e o prietenă bună.) Mia era sigură că nu vreți să mă cuplați cu ea. Am știut încă de la început ce rol are fiecare. Am stat față-n față vreo zece minute — și-am devenit aliați în materie de Emmi Rothner.

Peste douăsprezece minute

RE:

După care v-ați îndrăgostit unul de altul, de dragul meu.

Peste un minut

Reply:

De unde și până unde?

Peste opt minute

RE:

Leo Leike, citez: „Mia se apleacă peste masa minusculă și înfășoară Spaghetti al Pesto pe linguriță“. (Suspin.) „Când își întoarce capul într-o parte, simt curentul stârnit de gestul ei.“ (Suspin.) „Pot s-o văd, s-o aud, s-o simt și s-o miros în același timp.“ (Suspin.) „Mia e materie.“ (Plâng în hohote.) Știți ceva, Leo? Când vine vorba de Marlene, vă iert, orice-ar fi. Ea e de „dinaintea erei noastre“ și are drepturi mai vechi. Dar curenții ăștia de aer stârniți de Mia mă irită de-a dreptul. Vreau și eu să-mi întorc capul într-o parte și să stârnesc curenți pe care să-i simțiți, Leo, meștere! (OK, OK, am retras apelativul „meștere“.) Ce au în plus curenții de aer făcuți de Mia față de curenții mei? Credeți-mă că mă pricep să stârnesc curenți de aer superbi de fiecare dată când întorc capul.

Peste 20 de minute

Reply:

Să știți c-am discutat și despre căsnicia dumneavoastră, dragă Emmi.

Peste trei minute

RE:

Ah, da? Iar ne-am întors la subiectul dumneavoastră preferat? Și Mia ce-a avut de zis? V-a mărturisit că nu-l poate suferi pe soțul meu?

Peste 15 minute

Reply:

Nu, nu mi-a spus nimic de genul ăsta. A avut numai vorbe de laudă la adresa lui. A zis că mariajul dumneavoastră e exemplar. A zis că e înspăimântător, dar se pare că vă potriviți perfect. A mai spus că de când s-a aliat cu Bernhard, Emmi nu mai are niciun punct slab, nicio slăbiciune. Pur și simplu, s-a dezvățat să se mai compromită. Când apare undeva cu Bernhard și cu cei doi copii, ai impresia că a sosit familia perfectă. Toți zâmbesc, toți sunt prietenoși, toți sunt fericiți. E armonia deplină între dumneavoastră și soțul dumneavoastră, chiar și fără cuvinte. Da, până și frații stau unul lângă celălalt, îmbrățișați. Idila perfectă, ce să mai! Prietenii vizitați de familia Rothner se duc și fac terapie de cuplu după ce pleacă ei. Cel puțin asta crede Mia. Dintr-odată, omul are impresia că a dat cu bâta-n baltă. Că n-a făcut nimic bine și că-i un ratat. Pentru că-și dă seama că partenerul său nu-l mai sprijină — sau nu-l mai suportă deloc, în cel mai rău caz. (Sau ambele.) Sau are copii care se terorizează reciproc. Sau toate trei la un loc. Sau nu are nimic — și e singur. Ca Mia, zice Mia. Și asta i se pare un lucru deprimant doar uneori, când se compară cu Emmi.

Peste 18 minute

RE:

Da, știu ce părere are Mia despre mine, despre căsnicia mea și despre viața mea de familie. Nu-l suferă pe Bernhard, are impresia că i-a furat ceva: pe mine, prietena ei de suflet. Da, la dracu, suferă că nu-mi mai merge atât de rău ca ei. Nu atât de rău încât să mă duc să plâng în brațele ei. Prietenia noastră a devenit unilaterală: mai demult ne legau subiecte comune, nemulțumiri și dușmani comuni — ca de pildă bărbații și defectele lor. În privința asta aveam ce povesti. Dacă voiam, chiar tomuri întregi. De când a apărut Bernhard, lucrurile s-au schimbat. N-aș putea să zic ceva rău despre el nici dac-aș vrea. N-are rost să mă agit pentru fiecare prostioară, doar așa, din spirit de solidaritate față de Mia. Pur și simplu, ne aflăm în situații diferite. Asta-i problema cu Mia și cu mine.

Peste cinci minute

Reply:

În afară de un lucru care nu se încadrează în tabloul idilic al familiei Rothner, Mia zice că nu-i trece prin cap nimic anormal. În orice caz, nu știe cum să-și explice chestia respectivă. Deși a discutat de mai multe ori cu dumneavoastră despre ea.

Peste 50 de secunde

RE:

Despre ce?

Peste 40 de secunde

Reply:

Despre mine.

Peste 30 de secunde

RE:

Despre dumneavoastră?

Peste 15 minute

Da, despre mine, despre noi, dragă Emmi. Mia nu înțelege de ce-mi scrieți, cum îmi scrieți, ce-mi scrieți, cât de des și așa mai departe. Nu înțelege de ce țineți atât de mult la relația cu mine. Mi-a zis așa: „Lui Emmi nu-i lipsește nimic, absolut nimic. Când are probleme, știe că poate să discute cu mine sau cu vreo altă prietenă. Când vrea să-și gâdile orgoliul, e de ajuns să se plimbe o dată pe trotuar. Dac-ar vrea să flirteze, ar putea să taie bilete și să-i strige pe tipi după bonul de ordine. Pentru asta n-are nevoie de un partener de corespondență pe termen lung, care să-i consume energia și o grămadă de timp liber. Da, deci Mia habar nu are de ce aveți nevoie de mine, la ce vă folosește

corespondența noastră.

Peste două minute

RE:

Nici dumneavoastră nu știți, dragă Leo?

Peste nouă minute

Reply:

Ba da, cred că știu, și-o să vă cred pe cuvânt. Am încercat să-i explic Miei că pentru Emmi eu sunt un fel de „refugiu extern“, un loc în care să uite puțin de grijile cotidiene legate de familie. O persoană care o place și o prețuiește pentru ceea ce e, fără ca ea să fie prezentă. Nu-i nevoie decât să scrie și atât. Dar pentru Mia genul ăsta de explicații nu sunt deloc convingătoare. Spune că „Emmi n-are nevoie să uite de griji“. Pentru asta n-ar face oricum niciun efort propriu-zis. Când depune un efort, „vrea“ tot timpul ceva în schimb. Și când vrea ceva, nu vrea doar „mult“. Când vrea ceva, Emmi vrea totul.

Peste trei minute

RE:

Poate că Mia nu mă cunoaște prea bine, dragă Leo. Ce fel de „tot“ aș putea să vreau eu de la dumneavoastră? Nici măcar un Spaghetti al Pesto n-am mâncat împreună, să zicem. Și nici capul nu l-am întors într-o parte ca să provoc un curent de aer pe care să-l simțiți. Din punctul ăsta de vedere, prietena mea Mia m-a depășit. Nici nu vreau să aud de „totul“ ăla prin care s-a apropiat de dumneavoastră — oricum, mai mult decât mine.

Peste un minut

Reply:

Mă bucur că de data asta nu vreți să știți nimic.

Peste 50 de secunde

RE:

Deci cât de tare s-a apropiat de „totul“ din dumneavoastră?

Peste două minute

Reply:

Depinde ce înseamnă „totul“ ăsta pentru fiecare dintre noi.

Peste 55 de secunde

RE:

Vedeți, dragă Leo, asta sunt răspunsurile alea renumite pentru care merită să depun acel „efort“. I-ați putea transmite chestia asta prietenei mele. Când vă mai întâlniți cu ea? Azi?

Peste trei minute

Reply:

Nu, azi m-au invitat la masă niște colegi. Și ar cam fi cazul să încep să mă pregătesc. Vă doresc o seară frumoasă, Emmi.

Peste 45 de secunde

RE:

Și n-o luați și pe Mia? Hm, se pare că nu sunteți chiar atât de apropiați.

Peste un minut

Reply:

Nu, Emmi, atât de apropiați nu suntem, dacă asta vă liniștește.

Peste 40 de secunde

RE:

Da, tocmai că mă liniștește!

Peste 50 de secunde

Reply:

Emmi. Emmi. Emmi.

În ziua următoare

Subject: **Mia**

'Neața, Leo, mâine mă întâlnesc cu Mia! Salutări, Emmi.

Peste zece minute

Reply:

Salut, Emmi, foarte frumos, mă bucur pentru dumneavoastră și pentru Mia. Salutări și de la mine,

Leo.

Peste 50 de secunde

RE:

Atât? Alte comentarii n-aveți?

Peste 20 de minute

Reply:

Dar ce v-ați închipuit, Emmi? După părerea dumneavoastră ar trebui să intru în panică? Emmi, nu e ședință cu părinții, n-am chiulit de la ore, Mia nu e profesoara mea, iar dumneavoastră, Emmi, nu sunteți mama mea. Așa că n-am de ce să mă feresc.

Peste trei minute

RE:

Leo, în cazul în care — mă rog, știți la ce mă refer — aș prefera să aflu de la dumneavoastră azi, și nu de la Mia, mâine... Deci, îmi spuneți sau nu-mi spuneți?

Peste patru minute

Reply:

Dacă m-am culcat cu ea? Poate că nu vrea să știți, în cazul în care e așa.

Peste un minut și jumătate

RE:

DUMNEAVOASTRĂ sunteți cel care nu vrea să se afle. Dar ce ghinion pe capul dumneavoastră! Pentru c-am aflat deja! Doar cineva care s-a culcat cu Mia poate fi atât de circumspect.

Peste 13 minute

Reply:

Și asta ar fi o catastrofă pentru dumneavoastră? Asta ar tulbura definitiv „lumea dumneavoastră exterioară”? Sau e schema veche din copilărie: dacă eu nu pot să am ceva, nici prietena mea să nu aibă?

Peste patru minute

RE:

Leo, sunteți prea imatur în ceea ce privește subiectul în cauză. Mai bine o lăsăm baltă. Să aveți o

zi frumoasă. Să ne citim cu bine, Emmi.

Peste zece minute

Reply:

Nu sunteți într-o formă prea bună, draga mea. Da, să ne citim cu bine, neapărat.

În ziua următoare

Subject: **Mia**

Salut, Leo, m-am întâlnit cu Mia!

Peste 30 de secunde

Reply:

Știu, Emmi, m-ați anunțat în avans.

Peste două minute

RE:

Nu vreți să știți cum a fost?

Peste patru minute

Reply:

Bună întrebare. Am de ales între două variante de răspuns: fie 1) Mia o să-mi povestească oricum, fie 2) o să-mi povestiți dumneavoastră oricum. Aleg varianta nr. 2.

Peste un minut

RE:

Greșit! Întrebați-o pe Mia cum a fost. O după-amiază plăcută!

Peste șapte minute

Reply:

Noapte bună, Emmi, nu mă așteptam la rezultate atât de slabe din partea dumneavoastră.

În ziua următoare

Subject: **Emmi?**

Draga mea parteneră de corespondență, vă simțiți cumva jignită? V-a povestit cumva Mia ceva ce n-ați fi vrut să auziți?

Peste două ore și jumătate

RE:

Leo, știți foarte bine ce mi-a povestit Mia. Și știți și ce NU mi-a povestit. „Da, e foarte drăguț. Da, ne înțelegem bine. Da, ne vedem destul de des. Da, uneori ne cam întindem (zâmbete cu subînțeles, chicoteli). Da, chiar că-i un tip OK (rânjit). Da, e genul de tip (suspine) cu care mi-aș putea imagina (privire înțețoșată)... Dar, Emmi, nu contează dacă facem sau nu sex... Of, Emmi, de ce trebuie să discuți tot timpul despre sex?“ Și așa mai departe.

Dragă Leo, asta nu e Mia pe care o cunosc. Mia pe care o cunosc ar vorbi ore-n șir despre sex! Mia descrie fiecare mușchi folosit și fiecare organ implicat, fie și numai ca spectator (sau ca ascultător). Mia reușește să facă tabele cu consumul de calorii în șapte etape medicale, în timpul unui singur orgasm de cinci secunde, tabele care ar putea sta la baza unui referat. Așa e Mia pe care o cunosc! Și știți cum NU e Mia deloc? „Of, Emmi, de ce trebuie să discuți tot timpul despre sex?“ Asta e 0% Mia și 100% Leo Leike. Leo, ce i-ați făcut Mieii? Și de ce? Ca să mă scoateți din sărite?

Peste 13 minute

Reply:

Dar nu v-a întrebat de ce vă interesează dacă am făcut sau nu sex? Nu v-a spus că nici ea nu vă întreabă când faceți sex cu Bernhard al dumneavoastră? (OK, retrag chestia cu „Bernhard al dumneavoastră“.) Nu v-a întrebat ce vreți de la mine, de fapt? V-a întrebat, nu-i așa? Și ce i-ați răspuns, Emmi?

Peste 50 de secunde

RE:

E-mailuri, asta vreau de la dumneavoastră! (Dar nu din astea.)

Peste un minut și jumătate

Reply:

Uneori n-ai cum să le alegi.

Peste trei minute

RE:

Nu vreau să le alegeți. Vreau să fie frumoase din start. Mai demult mi-ați trimis atâtea mailuri frumoase. Dar de când vă culcați cu Mia, nu faceți altceva decât să evitați subiectul cu tot felul de bla-

bla-uri. Bine, e și vina mea, n-ar fi trebuit să vă combin. A fost o mișcare greșită din partea mea.

Peste opt minute

Reply:

Dragă Emmi, vă promit c-o să primiți un e-mail frumos de la mine, cu sau fără Mia. Dar azi nu mai am timp. Avem bilete la teatru. (Nu, nu mă duc cu Mia. Mă duc cu soră-mea și cu niște prieteni.)

O seară frumoasă. Leo. Și salutați pianul din partea mea.

Peste cinci ore

RE:

V-ați întors de la teatru? Azi nu pot să dorm. V-am mai povestit despre vântul de nord? Când stau cu fereastra deschisă nu suport vântul de nord. Ar fi frumos dacă mi-ați scrie câteva cuvinte. Scrieți doar atât: „Atunci închideți fereastra“. La care eu v-aș răspunde: „Nu pot să dorm cu fereastra închisă“.

Peste cinci minute

Reply:

Dormiți cu capul spre geam?

Peste 50 de secunde

RE:

LEO!!!! Da, dorm cu capul spre geam, într-o poziție ușor înclinată.

Peste 45 de secunde

Reply:

Și dacă vă întoarceți cu 180 de grade și dormiți cu picioarele spre geam, într-o poziție înclinată?

Peste 50 de secunde

RE:

N-am cum, mi-ar lipsi noptiera și lampa de citit.

Peste un minut

Reply:

N-aveți nevoie de lampă de citit ca să dormiți.

Peste 30 de secunde

RE:

Nu, dar am nevoie de ea pentru citit.

Peste un minut

Reply:

Atunci citiți cât vreți și apoi întoarceți-vă cu picioarele spre geam.

Peste 40 de secunde

RE:

Dacă mă întorc, mă trezesc iar și trebuie să citesc ca să adorm. Și atunci îmi lipsește cutiuța cu lampa de citit.

Peste 30 de secunde

Reply:

M-am prins! Mutați-o pe cealaltă parte a patului.

Peste 35 de secunde

RE:

Nu merge, cablul de la lampă e prea scurt.

Peste 40 de secunde

Reply:

Păcat, am eu un prelungitor.

Peste 25 de secunde

RE:

Trimiteți-mi-l prin mail!

Peste 45 de secunde

Reply:

OK, îl trimit atașat, ca document.

Peste 50 de secunde

RE:

Mersi, l-am primit. E un prelungitor super, nu se mai termină! Gata, îl bag în priză chiar acum.

Peste 40 de secunde

Reply:

Aveți grijă să nu vă împiedicați de el pe întuneric.

Peste 35 de secunde

RE:

Ah, ce bine o să dorm! Și asta doar datorită dumneavoastră și prelungitorului!

Peste un minut

Reply:

Acum n-are decât să bată cât o vrea vântul ăla de nord.

Peste 45 de secunde

RE:

Leo, îmi place foarte, foarte tare de dumneavoastră! Sunteți extrem de eficient împotriva vântului de nord!

Peste 30 de secunde

Reply:

Și mie-mi place de dumneavoastră, Emmi. Noapte bună.

Peste 25 de secunde

RE:

Noapte bună. Vise plăcute.

În seara următoare

No subject

Bună seara, Emmi. Azi ați așteptat să vă scriu eu primul, nu-i așa?

Peste cinci minute

RE:

Leo, aștept aproape în fiecare zi să-mi scrieți dumneavoastră primul, dar de cele mai multe ori, degeaba. De data asta însă am rezistat. Sunteți bine?

Peste trei minute

Reply:

Da, sunt bine. Tocmai am vorbit cu Mia. Am hotărât de comun acord să vă povestim tot ce s-a întâmplat între noi, dacă vă mai interesează.

Peste opt minute

RE:

N-o să știu dacă mă mai interesează decât după ce am aflat. Pe de altă parte, deja mi-ați dat destule indicii cât să nu fiu sigură c-o să mă mai intereseze subiectul. Dacă e o poveste de dragoste cu o femeie gravidă, călătorie la Veneția și data nunții stabilită, mai bine mă scutiți. Mai ales că azi m-am mai certat cu un client. Și colac peste pupăză, tre' să-mi vină și ciclul.

Peste patru minute

Reply:

Nu, nu e o poveste de dragoste. Nici n-a fost vreodată. Și mă mir că v-ați îndoit vreodată de asta. Mai demult erați mai sigură pe teritoriul dumneavoastră. „Teritoriul dumneavoastră“, da, despre asta vreau să vorbesc. Vreți să intru în detalii?

Peste șase minute

RE:

Leo, nu e fair! N-am fost niciodată sigură pe teritoriul meu. De fapt, n-a existat niciun „teritoriu“. Doar că nu m-am gândit destul de bine la ce s-ar putea întâmpla dacă vă fac cunoștință cu prietena mea. Eram curioasă ce-o să zică — și ce ziceți și dumneavoastră, dragă Leo. Atât și nimic mai mult. Și când mi-am dat seama ce ziceți — sau, mai bine zis, ce NU ziceți, am simțit că nu-mi convine deloc ce-mi ziceți, respectiv NU-mi ziceți. Atât dumneavoastră, cât și Mia. Dar povestiți-mi mai departe liniștit. Pentru că cea mai importantă afirmație am identificat-o deja de mult. (E prima dumneavoastră replică.) Așa că nu se mai poate întâmpla nimic.

Peste o oră și jumătate

Reply:

În după-amiaza aceea de duminică, atunci când ne-am văzut pentru prima oară în cafenea, eu și

Mia știam deja de ce ne aflăm acolo — ne aflam acolo pentru dumneavoastră, în niciun caz pentru noi. N-aveam nicio șansă să ne apropiem sau să ne îndrăgostim. Eram opusul a ceea ce ne doream unul de la celălalt. Ne simțeam ca niște marionete sau piese de șah manipulate de dumneavoastră, Emmi. Doar că nu înțelegeam „jocul“ în care intraserăm. Și nu-l înțelegem nici acum. Emmi, sunteți conștientă că Mia vă prețuește, vă admiră și că, da, vă și invidiază. Trebuia să-mi stimuleze și mai mult curiozitatea față de dumneavoastră? Dacă da, de ce? Ca să aflu cât de perfectă și de idilică e viața familiei Rothner? La ce bun? Ce legătură are asta cu mailurile noastre? E deranjată de vântul de nord care suflă prin geamul crăpat și nu vă lasă să dormiți?

Cât despre Mia, nici ea nu mai știe cum să se poarte cu dumneavoastră. Dar un lucru i-a fost clar de la început: că pentru ea sunt tabu. Că am o tăbliță agățată de gât, inscripționată cu: „Proprietate privată, Emmi Rothner. Nu atingeți!“ Mia s-a simțit redusă la rolul spionului. Spionul care urma să vă dea detalii despre mine, despre cum sunt eu, omul din carne și oase, cel pe care nu-l știți. Și toate acestea ca să vă faceți, în sfârșit, o imagine completă despre mine.

Așadar, Emmi, aflați de la mine că nici eu, nici Mia nu eram pregătiți să ne jucăm rolurile. Eram decizi să vă stricăm planurile. Da, am vrut să vă sfidăm și, chiar dacă nu ne-am îndrăgostit unul de altul, asta nu ne-a oprit să nu facem sex. Ne-am simțit bine, ne-am distrat și nu ne-am simțit deloc vinovați. Nu ne-a bătut inima mai tare, n-am simțit Marea Dorință și nici cine știe ce pasionali n-am fost. Ne-a fost de ajuns sentimentul că am făcut-o dinadins ca să vă încurcăm socotelile. A fost cel mai simplu și mai onest lucru de pe lume. Chiar eram supărați pe dumneavoastră! Așa că ne-am gândit să creăm propriul nostru joc în cadrul joculețului inițiat de dumneavoastră. Lucru care n-avea cum să funcționeze mai mult de o noapte. De obicei, oamenii se pot culca pe termen lung doar „unul cu celălalt“, nu și „împotriva“ unei „terțe persoane“, implicată în demersul lor. Și era clar că între mine și Mia n-o să se înfiripe nimic. Dar am continuat să ne întâlnim pentru că ne făcea plăcere să pălăvrăgim despre tot felul de lucruri, ne plăceam (și ne placem și acum) și ne convenea că prin această relație vă țineam la distanță. Ca o mică pedeapsă pentru aroganța dumneavoastră.

Cam asta ar fi toată povestea. Sunt curios să aflu dacă ați înțeles ceva din ea — și dacă o puteți digera fără să vă facă rău, draga mea parteneră de corespondență. Între timp, s-a întunecat. E lună plină, după cum văd. Și vântul de nord s-a domolit. Puteți să dormiți din nou cu capul spre geam. Noapte bună!

Peste două zile

No subject

Dragă Emmi, când ești suspendat în aer așa cum sunt eu (pentru că m-ați suspendat dumneavoastră), te simți destul de penibil. Tocmai de aceea, vă rog frumos și politicos să-mi răspundeți. Dați-mă de pământ dacă vreți, dar nu mă lăsați suspendat în aer. Cu deosebit respect, Leo.

În ziua următoare

Subject: **Digestie**

Salut, Leo, Jonas și-a dislocat umărul la volei. Am stat două nopți la spital. Asta așa, ca exemplu pentru viața de familie idilică.

Iar acum, despre digestie: am încercat să diger mailul dumneavoastră de mai multe ori, dar, din păcate, am simțit că-mi vine înapoi pe gât. Între timp însă s-a transformat într-un terci fără gust. Mă întrebați dac-ar trebui s-o chestionați pe Mia în legătură cu viața de familie idilică? Dragă Leo, din punctul ăsta de vedere ați greșit amândoi. Viața mea familială decurge bine, dar nu e nicidecum perfectă. „Viața familială“ ca atare n-are nimic de-a face cu perfecțiunea, ci mai degrabă cu rezistența, răbdarea și umerii dislocați ai copiilor. Ar trebui să fac o excepție și să-mi reneg experiența acumulată de-a lungul anilor, experiență pe care — îmi pare rău s-o spun — dumneavoastră sau Mia n-o aveți? „Viață de familie idilică“ e un oximoron, sunt termeni opuși care se exclud reciproc: e ori „viață de familie“, ori „idilă“.

Așa, și încă ceva în legătură cu acel „joc în joc“. Să înțeleg că v-ați culcat cu Mia pentru că amândoi erați supărați pe mine? N-am mai auzit de mult ceva atât de infantil. Leo, Leo! Pentru asta o să vă scad câteva puncte.

[3](#) Numite Scottish Highlands. (N.t.)

Capitolul șapte

Peste două zile

Subject: **Curățenie generală**

Salutare, Emmi. Cum vă mai merge? Mie nu-mi merge deloc bine, așa că nu mă laud. Nu prea sunt mândru de mine. N-ar fi trebuit să fac cunoștință cu Mia. Ar fi trebuit să știu că asta o să mă lege și mai mult de dumneavoastră, într-un mod cu totul absurd. V-am reproșat că tocmai ăsta era și scopul dumneavoastră. O să retrag pe jumătate acuzația. Cred că, de fapt, ăsta era scopul nostru, al amândurora. Doar că până acum n-am avut curajul să recunoaștem. Mia a funcționat ca un liant pentru noi. Dumneavoastră ați legat-o de mine. Iar eu v-am plătit cu aceeași monedă. N-a fost fair față de dumneavoastră. Interesul crescând al Miei față de mine reprezintă, de fapt, interesul ei crescând față de dumneavoastră. Cred că dumneavoastră ar trebui să faceți primul pas și s-o abordați pe Mia. Iar eu ar trebui să fac câțiva pași înapoi. Și n-ar strica să fac și-o curățenie generală. Vă doresc o zi frumoasă în continuare. Leo.

Peste o oră

RE:

Și ce aruncați la gunoi după curățenie? Pe mine?

Peste opt minute

Reply:

Mereu am crezut că e-mailurile sunt destul de curate și inofensive. Dar cred că, încet-încet, ar trebui să trag frâna de mână și-n privința asta.

Peste patru minute

RE:

Leo, Ezitantul, se simte iar în elementul său. „Cred.“ „Ar trebui.“ „Încet-încet.“ „Să trag frâna.“ Vă face plăcere să-mi arătați retragerea dumneavoastră timidă, anunțată cu jumătate de gură? Vă rog din suflet, Leo: trageți frâna aia odată, dar trageți-o naibii cum se cuvine!!! Și nu mă torturați cu: „Cred, ar trebui, încet-încet...“ La un moment dat, chestia asta ajunge să te scoată din sărite!

Peste trei minute

Reply:

OK, o să trag frâna.

Peste 40 de secunde

RE:

În sfârșit!

Peste 35 de secunde

Reply:

Gata, am tras-o.

Peste 25 de secunde

RE:

Și ce urmează?

Peste două minute

Reply:

Încă nu știu. Aștept scoaterea din funcțiune.

Peste 25 de secunde

RE:

Gata, ați fost scos din funcțiune. Noapte bună!

Peste două zile

No subject

Salut, Emmi, cum a rămas? Nu ne mai scriem deloc?

Peste șapte ore

RE:

Se pare că nu.

În ziua următoare

No subject

E un sentiment plăcut să nu primești e-mailuri chiar tot timpul.

Peste două ore și jumătate

Reply:

Da, ne-am putea obișnui ușor cu binele.

Peste patru ore

RE:

Abia acum ne dăm seama cât de stresant a fost.

Peste cinci ore și jumătate

Reply:

Stres. 100% stres.

În ziua următoare

No subject

Și Mia cum se mai simte?

Peste două ore

Reply:

Habar n-am, nu mai ieșim împreună.

Peste opt ore

RE:

Aha, așa deci. Păcat.

Peste trei minute

Reply:

Da, păcat.

În ziua următoare

No subject

Doamne, ce bine mă distrez cu dumneavoastră!

Peste nouă ore

Reply:

Mersi, v-aș putea face același compliment.

În ziua următoare

No subject

Și cum se mai simte Marlene? V-ați mai întors la ea pentru o ultimă oară?

Peste trei ore

Reply:

Nu, deocamdată nu, dar sper s-o fac. Și ce mai face familia dumneavoastră? Cum mai e cu genunchiul lui Jonas?

Peste două ore

RE:

Umărul.

Peste cinci minute

Reply:

Da, așa este, îmi cer scuze. Cum mai e cu umărul?

Peste trei ore și jumătate

RE:

Nu se vede. L-au pus în ghips.

Peste o jumătate de oră

Reply:

Ah, am înțeles. Da, normal.

Peste două zile

No subject

E destul de trist, Emmi, că nu mai avem ce să spunem.

Peste zece minute

RE:

Poate că n-am avut niciodată.

Peste opt minute

Reply:

Și cu toate astea am vorbit destul de mult.

Peste 20 de minute

RE:

Am vorbit fără să deschidem gura. Cuvinte goale, nimic mai mult.

Peste cinci minute

Reply:

O fi adevărat, că prea păreți convinsă.

Peste douăsprezece minute

RE:

Ce bine c-ați tras frâna aia.

Peste trei minute

Dumneavoastră ați anunțat scoaterea din funcțiune, dragă Emmi!

Peste opt minute

RE:

Și dumneavoastră îmi amintiți de ea în fiecare zi.

Peste cinci ore

Reply:

Vreți s-o lăsăm baltă de tot?

Peste trei minute

RE:

Păi, am făcut-o deja.

Peste 50 de secunde

Reply:

Vă pricepeți să descurajați omul.

Peste două minute

RE:

Am avut un profesor bun, Leo. Noapte bună.

Peste trei minute

Reply:

Noapte bună.

Peste două minute

RE:

Noapte bună.

Peste un minut

Reply:

Noapte bună.

Peste 50 de secunde

RE:

Noapte bună.

Peste 40 de secunde

Reply:

Noapte bună.

Peste 20 de secunde

RE:

Noapte bună.

Peste două minute

Reply:

E trei dimineața. Mai bate vântul de nord? Noapte bună.

Peste 15 minute

RE:

E trei și șaptesprezece minute. Vântul de vest, dar el mă lasă rece. Noapte bună.

În dimineața următoare

Subject: **Bună dimineața**

Bună dimineața, Leo.

Peste trei minute

Reply:

Bună dimineața, Emmi.

Peste 20 de minute

RE:

În seara asta zbor spre Portugalia: vacanță la mare cu copiii. Leo, vă mai găsesc aici când mă întorc? Când zic „aici“, mă refer la..., la ce mă refer, de fapt? Mă refer la „aici“, pur și simplu. Oricum știți la ce mă refer. Mi-e frică să nu vă pierd. Din partea mea, puteți să trageți și frâna. Puteți să fiți scos din funcțiune. Puteți să-mi adresați cuvinte goale. Dar adresați-mi neapărat cuvinte goale! Prefer asta decât să nu-mi adresați nimic!

Peste 18 minute

Reply:

Dragă Emmi, să știți că n-o să stau să vă aștept. Dar o să fiu aici când vă întoarceți. Pentru dumneavoastră sunt tot timpul aici, chiar și scos din uz. O să vedem cum ne simțim după cele paisprezece zile de „pauză“. Poate c-o să ne facă bine. Cred că în ultimul timp ne-am pregătit cam mult pentru ea. Cu drag, Leo.

Peste două ore

RE:

Și încă ceva, înainte să-mi iau zborul. Leo, vă rog să fiți sincer! V-ați pierdut interesul față de mine?

Peste cinci minute

Reply:

Sincer, sincer?

Peste opt minute

Da, sincer, sincer. Și repede, vă rog frumos! Trebuie să fug cu Jonas la medic. Azi îi scoate ghipsul.

Peste 50 de secunde

Reply:

Când văd că am un e-mail nou de la dumneavoastră, inima începe să-mi bată mai repede. E la fel de adevărat azi ca și acum șapte luni.

Peste 40 de secunde

RE:

În ciuda cuvintelor goale, rostite cu jumătate de gură? Ce frumos!!!! Mi-ați salvat concediul! Adieu.

Peste 45 de secunde

Reply:

Adieu.

Peste opt zile

No subject

Salut, Leo, sunt într-un internet café din Porto. Vă scriu repede și pe scurt ca să nu vă stea inima în loc din cauza „bătutului prea repede“. Noi suntem bine: cel mic s-a stricat la burtă de când am venit și soră-sa s-a îndrăgostit de profesorul de surf portughez. Au mai rămas doar șase zile! Abia aștept să ne întâlnim! (P.S.: Să nu începeți iar cu Marlene!)

Peste șase zile

Subject: **Salut!**

Iată-mă din nou acasă, dragă Leo. Cum vi s-a părut „pauza“? Ce mai e nou? Mi-a fost dor de dumneavoastră! Nu mi-ați scris. De ce? Mi-e frică de primul mail pe care o să mi-l scrieți. Dar mi-e și mai frică să nu mă lăsați să aștept. Întrebare: ce facem pe viitor?

Peste 15 minute

Reply:

Emmi, nu trebuie să vă fie frică de primul meu mail. Iată-l aici, e cât se poate de inofensiv:

1) Nu am — niciun fel de noutate.

2) Pauza a fost — lungă.

3) Nu v-am scris pentru că — am fost în pauză.

4) Și mie mi-a fost dor de — dumneavoastră! (Probabil mai tare decât v-a fost dumneavoastră de mine. Măcar dumneavoastră ați fost ocupată să vă apărați fiica de șaisprezece ani de profesorul de surf portughez. Cum s-a terminat povestea?)

5) Ce facem pe viitor? Există fix trei variante: Ne scriem ca până acum. O lăsăm baltă. Ne întâlnim.

Peste două minute

RE:

Referitor la 4) Fiona o să emigreze în Portugalia și o să se mărite cu profesorul de surf. Acum s-a întors cu noi doar ca să-și mai ia câteva lucruri. Cel puțin așa crede ea.

Referitor la 5) Votiez cu — varianta trei!

Peste trei minute

Reply:

Azi noapte v-am visat intens, Emmi.

Peste două minute

RE:

Pe bune? Mi s-a întâmplat și mie. Să vă visez, adică, la asta mă refer. Dar ce vreți să spuneți cu „intens“? Visul a fost intens, sau cum? Sau ați avut un vis erotic?

Peste 35 de secunde

Reply:

Da, supererotic!

Peste 45 de secunde

RE:

Serios? Nu prea vă stă în fire.

Peste un minut

Reply:

Și pe mine m-a mirat.

Peste 30 de secunde

RE:

Și??? Detalii, vă rog! Ce făceam? Cum arătam? Cum arăta fața mea?

Peste un minut

Reply:

Despre față nu-mi amintesc mare lucru.

Peste un minut și jumătate

RE:

Așa, deci, Leo, m-am lămurit ce poamă sunteți! Probabil că eram Emmi cea blondă din cafenea, cea cu sânii mari. La mine ați sondat terenul.

Peste 50 de secunde

Reply:

Ce tot aveți cu sânii mari? Aveți o problemă cu ei?

Peste două minute

RE:

Asta admir la dumneavoastră, dragă Leo. Nu vreți să știți dacă am sânii mari. Vreți să știți dacă am o problemă cu sânii mari. E așa de „netipic bărbătesc“ că îmi vine să zic c-aveți sindromul-problemei-cu-sânii-mari.

Peste trei minute

Reply:

Emmi, n-aveți decât să mă considerați complet asexuat, dar să știți că nu mă interesează niciun sân — fie el mare, mic, gras, slab, lat, plat, rotund, oval, poligonal sau dreptunghiular —, niciunul pe care nu-l pot asocia unei fețe umane. Se pare că-mi lipsește talentul acesta de-a mă concentra pe volumul sânilor femeilor.

Peste un minut

RE:

Ha, vă contraziceți! Cu trei mailuri în urmă îmi povesteți despre un vis în care ați văzut tot ce-i place să vadă unui bărbat, mai puțin fața mea. Să nu-mi ziceți că sâni nu erau pe-acolo.

Peste 55 de secunde

Reply:

N-am visat nici sâni, nici fețe, n-am visat niciun membru care să fi aparținut corpului dumneavoastră. Eu doar am simțit.

Peste un minut și jumătate

RE:

Dacă n-ați văzut nimic, de unde știți că eu sunt cea pe care ați sărit?

Peste un minut

Reply:

Pentru că pe lumea asta există o singură persoană care se exprimă așa cum vă exprimați dumneavoastră, și anume: dumneavoastră!

Peste două minute și jumătate

RE:

Să înțeleg c-am și discutat în timp ce-ați sărit pe mine orbește?

Peste 50 de secunde

Reply:

Nu am sărit pe dumneavoastră orbește, v-am simțit.

E o diferență uriașă. Și da, am și discutat (printre altele).

Peste 35 de secunde

RE:

Supererotic!

Peste un minut și jumătate

Reply:

Despre asta habar n-aveți, dragă Emmi. Știm cu toții că-n privința asta încercați să vă puneți în pielea bărbaților „dumneavoastră“.

Peste două minute

RE:

Aici stau „bărbații mei“, și aici stă — the one and only Leo, fanul sânilor mari. Pentru azi, mă despart de dumneavoastră cu diferențierea asta nobilă. Mai am câte ceva de rezolvat. Vă scriu mâine. Pe curând, Emmi.

În ziua următoare

Subject: **Întâlnirea**

Deci, Leo, ne mai întâlnim sau nu? Eu am tot timpul din lume. Bernhard a plecat la munte cu copiii. Sunt singură.

Peste cinci ore și jumătate

RE:

Hei, Leo, v-a pierit piuitul?

Peste cinci minute

Reply:

Nu, Emmi. Doar că mă gândesc.

Peste zece minute

RE:

Asta n-are cum să prevestească ceva bun. Știu foarte bine la ce vă gândiți. Leo, vă rog, haideți să ne întâlnim! Haideți să nu irosim și ultima ocazie. Ce vi se pare atât de riscant? Ce aveți de pierdut?

Peste două minute

Reply:

- 1) Pe dumneavoastră.
- 2) Pe mine.
- 3) Pe noi.

Peste 17 minute

RE:

Leo, se pare că aveți fobie de contactele omenești. O să ne întâlnim, o să ne placă unul de altul și o să discutăm, așa cum am discutat și până acum, doar că de data asta o să stăm față-n față. După o oră nici n-o să ne mai putem închipui cum ar fi fost să nu ne vedem niciodată. O să ne așezăm la o masă mică, într-un restaurant italian. O să mâncăm Spaghetti al Pesto în fața dumneavoastră. (Poate fi și Vongole?) Și o să întorc capul într-o parte, astfel încât să stârnesc un curent de aer pe care să-l simțiți și dumneavoastră, dragă Leo. În sfârșit, un curent de aer adevărat, fizic, liberator, antivirtual!!!

Peste o oră și jumătate

Reply:

Emmi, dumneavoastră nu sunteți Mia. De la Mia nu mă așteptam la nimic — și nici ea de la mine. Mia și cu mine am început cu începutul, ca majoritatea oamenilor care se întâlnesc pentru prima oară. La noi n-a fost așa, Emmi. Noi am început de la mijlocul pistei și de acolo nu mai e altă cale decât cea de întoarcere. Ne îndreptăm spre marea deziluzie. N-avem cum să trăim așa cum ne scriem. N-avem cum să înlocuim imaginile pe care le zugrăvim unul pentru celălalt. Mi s-ar părea dezamăgitor să fiți mai prejos decât acea Emmi pe care o cunosc. Și sunt sigură că așa va fi! Și pe dumneavoastră o să vă deprime dacă o să fiu mai prejos decât Leo, cel pe care-l cunoașteți. Sunt sigur c-așa va fi! O să ne despărțim după prima (și unica) noastră întâlnire ca doi oameni stricați la stomac, dezgustați de ce-au mâncat, cu toate că se pregătiseră pentru asta de mult, au fiert și au prăjit la ea cu o foame de lup. Și după aceea? Nimic. După aceea o să urmeze sfârșitul. Punctul terminus. Să ne prefacem poate că nu s-a întâmplat nimic? Emmi, am rămâne cu imaginea demitologizată, dezvelită, lipsită de vrajă și dezamăgitoare a celuilalt — pentru totdeauna. N-o să mai știm ce să ne scriem. N-o să mai știm ce rost mai are să ne scriem. Și la un moment dat, mai târziu, o să ne întâlnim într-o cafenea sau în metrou și o să ne prefacem că nu ne-am recunoscut sau o să ne uităm unul prin celălalt și o să ne întoarcem cu spatele. O să ne fie jenă văzând ce-a mai rămas din „noi“. Nimic. O să fim doi străini cu un pseudotrecut, care s-au lăsat înșelați de acest trecut luni întregi cu o nonșalanță lipsită de discernământ.

Peste trei minute

RE:

Și zilnic dispar sute de specii.

Peste un minut

Reply:

Asta ce vrea să însemne?

Peste 55 de secunde

RE:

Leo, vă smiorcăiți, vă smiorcăiți, vă smiorcăiți, vă smiorcăiți, vă smiorcăiți. Vedeți totul în negru, în negru, în negru, în negru.

Peste 25 de secunde

Reply:

În negru.

Peste 40 de secunde

RE:

???

Peste un minut și jumătate

Reply:

Văd totul în negru. (Pe cea de-a cincea ați uitat-o. Ați scris „vă smiorcăiți“ de cinci ori, așa că mă așteptam să scrieți tot de cinci ori și „în negru“. Sau patru de „vă smiorcăiți“ și patru „în negru“. Dar atunci ar fi în plus un „vă smiorcăiți“.)

Peste două minute

RE:

Bine observat, bine lucrat. Tipic pentru Leo, un pic compulsiv, la modul bolnăvicios, dar iubitor, atent și corect. Ce mi-ar plăcea să vă văd și ochii, ochii dumneavoastră adevărați! Noapte bună. Să mă visați! Și uitați-vă măcar o dată la mine!

Peste trei minute

Reply:

Noapte bună, Emmi. Îmi pare rău că sunt cum sunt, cum sunt, cum sunt.

Peste două zile

Subject: **Întâlnire „light“**

O după-amiază plăcută, Emmi. Mai sunteți supărată (și acum) sau vreți să bem un pahar, două de vin în noaptea asta? Al dumneavoastră, nerăbdător, Leo.

Peste o oră și jumătate

RE:

Salut, Leo, diseară mă întâlnesc cu Mia „pe bune“. Am hotărât să ieșim „ca pe vremuri“ și să dăm iama în ultimele baruri care mai sunt deschise la ora aia. Ceea ce înseamnă c-o să mă întind cu siguranță până pe la cinci dimineața.

Peste 16 minute

Reply:

Prea bine! Da, merită să profitați de lipsa familiei. Salutați-o pe Mia din partea mea. S-aveți o seară frumoasă.

Peste opt minute

RE:

Ăsta face parte dintre puținele mailuri în legătură cu care nu sunt curioasă cum arătați în timp ce le scrieți. (Apropo: aveți o imagine destul de simplistă despre familie sau, mă rog, despre familia mea. Ca să ies în oraș până la cinci dimineața nu trebuie să aștept să plece ei de acasă. Pot s-o fac de câte ori am chef.)

Peste trei minute

Reply:

Și puteți să vă întâlniți și cu mine ori de câte ori vreți? Indiferent dacă Bernhard pleacă cu copiii la munte o săptămână sau dacă se odihnește în camera de alături (și-și poate face apariția oricând în camera dumneavoastră)?

Peste 20 de minute

RE:

LEO, ÎN SFÂRȘIT, M-AM PRINS!!! Puteați să mă scutiți de tonul tenebros de alaltăieri când îmi zugrăveați în cenușiu și negru tabloul primei noastre întâlniri. Pentru că nu asta e, de fapt, problema dumneavoastră. Problema dumneavoastră se numește Bernhard. Nu vă împăcați deloc bine cu gândul că sunteți pe locul doi. Nu vreți să ne întâlnim pentru că, pur teoretic, n-aveți cum să „puneți mâna“ pe mine, indiferent dacă vreți sau nu. Pe când pe internet sunt doar a dumneavoastră, și-n forma asta vă descurcați perfect, putând să mă țineți la distanță sau nu, după caz. Am sau n-am dreptate?

Peste 45 de minute

Reply:

Emmi, n-ați răspuns la întrebare. (Ați vrea să) vă întâlniți cu mine și dacă soțul dumneavoastră se

află în camera de alături? Și (o întrebare suplimentară): ce i-ați spune? Poate: „Știi, scumpule, diseară am întâlnire cu un bărbat cu care corespundez de un an, îi scriu de mai multe ori pe zi, de la „bună dimineața“ până la „noapte bună“. De cele mai multe ori el e prima persoană căruia îi spun ceva despre mine când mă trezesc. Și de cele mai multe ori, el e ultimul căruia îi povestesc ceva înainte de culcare. Și noaptea, când nu pot să dorm din cauza vântului de nord, nu mă duc la tine, dragul meu. Nu, prefer să-i scriu tipului ăstuia. Și el îmi răspunde. Pentru că, în capul meu, tipul ăsta-i ca un dispozitiv de protecție împotriva vântului de nord. Despre ce ne scriem? Ah, păi, doar despre lucruri intime, despre noi, despre cum ar fi dac-am fi împreună, despre cum ar fi dacă n-ai fi tu, tu, scumpule, și copiii. Da, și cum spuneam, diseară mă întâlnesc cu el...

Peste cinci minute

RE:

Eu nu-i spun niciodată „scumpule“ soțului meu.

Peste 50 de secunde

Reply:

Oh, scuze, Emmi, îi spuneți pe nume, desigur. Sună mai respectuos.

Peste patru minute

RE:

Leo, nu vă supărați, dar aveți o părere foarte proastă despre o căsnicie funcțională. Știți ce i-aș zice lui Bernhard dac-aș vrea să mă întâlnesc cu dumneavoastră? I-aș zice: „Bernhard, în seara asta ies cu un prieten. S-ar putea să mă întorc târziu“. Și știți ce mi-ar răspunde? „Distracție plăcută, să vă povestiți cât mai multe!“ Și știți de ce ar spune asta?

Peste un minut

Reply:

Pentru că nu-i pasă ce faceți?

Peste 40 de secunde

RE:

Pentru că are încredere în mine!

Peste un minut

Reply:

Încredere că ce?

Peste 50 de secunde

RE:

Că n-o să fac nimic ce ar putea periclita relația noastră, nici acum și nici pe viitor.

Peste nouă minute

Reply:

Ah, mda, e adevărat. Am uitat că este vorba despre neglijabila dumneavoastră „lume exterioară“. Lumea interioară rămâne neatinsă, normal. Emmi, să presupunem că vă îndrăgostiți de mine și eu de dumneavoastră, să presupunem că vom avea o relație amoroasă, o aventură sentimentală, o legătură de dragoste... numiți-o cum vreți. Nici atunci n-o să faceți nimic ce ar putea să pericliteze relația dumneavoastră cu el, acum sau pe viitor?

Peste douăsprezece minute

RE:

Leo, ați pornit de la o prezumție falsă: eu n-o să mă îndrăgostesc de dumneavoastră!!! N-o să avem nicio relație amoroasă, nicio legătură, numiți-o cum vreți! Va fi o întâlnire, atâta tot. O să ne întâlnim ca doi prieteni vechi care nu s-au mai văzut de mult. Cu o mică diferență, și anume: că noi nu ne-am văzut deloc. În loc de: „Leo, arăți la fel de bine!“, o să zic: „Leo! Deci așa arăți!“ Cam asta ar fi toată schema.

Peste opt minute

Reply:

Vreți să spuneți că v-ați mulțumi și cu o variantă unilaterală, respectiv dacă m-aș îndrăgosti doar EU de DUMNEAVOASTRĂ. După care v-aș scrie o viață întreagă mailuri pătimașe, înflăcărate și romantice. Și într-o fază mai avansată, aș trece la poezii, v-aș compune cântece, poate chiar musicaluri și opere, animate de o iubire neîmplinită. Și atunci v-ați putea felicita, pe dumneavoastră sau pe Bernhard, sau pe amândoi: „Vezi, până la urmă, tot tu ai ieșit în câștig“.

Peste 40 de secunde

RE:

Se pare că Marlene v-a cam spălat creierul!

Peste patru minute și jumătate

Reply:

Nu schimbați subiectul, Emmi. De data asta, Marlene n-are niciun amestec. E pur și simplu o problemă care ne privește doar pe noi doi sau, mai bine zis: doar pe noi trei. Pentru că și soțul dumneavoastră are un rol periferic, cu oricâtă înverșunare v-ați apăra împotriva ideii. Și nu mi se pare deloc întâmplător faptul că vreți să ne întâlnim chiar acum, când soțul dumneavoastră e departe, la munte.

Peste două minute

RE:

Nu, nu e deloc întâmplător. Pur și simplu, am mai mult timp liber la dispoziție săptămâna asta. Timp pe care îmi place să-l petrec cu oamenii la care țin. Cu prieteni sau cu oameni care mi-ar putea deveni prieteni. Apropo de timp: e aproape opt. Trebuie să plec, sigur Mia mă așteaptă deja. O seară frumoasă, Leo.

Peste cinci ore

RE: Leo?

Salut, Leo, mai sunteți cumva treaz? Mai beți cu mine un pahar cu vin? Leo, Leo, Leo. Nu prea mă simt bine. Emmi.

Peste treisprezece minute

Reply:

Da, sunt încă treaz. Mai bine zis, sunt din nou treaz. Asta pentru că am activat semnalul de avertizare „Emmi“. Am dat la maximum semnalul care mă avertizează ori de câte ori primesc un mail nou și am pus laptopul lângă pernă. Așa că m-am trezit imediat.

Emmi, eram sigur c-o să-mi mai scrieți în noaptea asta! Cât e ceasul, de fapt? Ah, e abia trecut de doișpe. N-ați rezistat prea mult lângă Mia! (Nu mai beau vin. M-am spălat pe dinți. Și vinul combinat cu pasta de dinți e ca supa de tăiței pe post de cafea la micul dejun.)

Peste două minute

RE:

Leo, ce mă buuuuuuuuuuuuuucur că-mi scrieți!!! De unde știați c-o să vă mai scriu?

Peste șapte minute

Reply:

1) Pentru că vă place să petreceți timpul cu oameni la care țineți, „cu prieteni sau cu oameni care v-ar putea deveni prieteni“.

2) Pentru că ați rămas singură acasă.

- 3) Pentru că vă simțiți singură.
- 4) Pentru că bate vântul de nord.

Peste două minute

RE:

Mulțumesc, Leo, că nu v-ați supărat pe mine. Ieri v-am trimis niște mailuri extrem de reci. Pentru mine nu sunteți doar un prieten. Sunteți mult mai mult de atât. Pentru mine sunteți... Sunteți. Sunteți. Sunteți cel care răspunde la întrebările mele nerostite: da, mă simt singură și de asta vă scriu!

Peste 40 de secunde

Reply:

Și cum a fost cu Mia?

Peste două minute și jumătate

RE:

Oribil! Nu-i place cum vorbesc despre Bernhard. Nu-i place cum vorbesc despre căsnicia mea. Nu-i place cum vorbesc despre familia mea. Nu-i place cum vorbesc despre mailurile mele. Nu-i place cum vorbesc despre... despre Leo al meu. Nu-i place cum vorbesc. Nu-i place că vorbesc. Nu-i place de mine.

Peste un minut

Reply:

Și de ce vorbiți cu ea despre lucrurile astea? Nu era vorba că faceți turul barurilor, ca pe vremuri?

Peste trei minute

RE:

Vremurile alea s-au dus și n-ai cum să le mai recuperezi. „Vremurile alea“ n-au cum să fie „vremurile astea“, așa cum le spune și numele. Dacă încercați să le reînviați, o să păreți la fel de demodat și de anacronic precum cei care tânjesc după ele. Nimeni n-ar trebui să plângă după vremurile vechi. Și vreți să vă mai spun ceva? Abia așteptam să mă car. Acasă — la Leo.

Peste 50 de secunde

Reply:

Mă bucur că între timp am devenit „acasă“ pentru dumneavoastră!

Peste două minute

RE:

Leo, sincer acum, ce părere aveți despre mine și Bernhard, după ce ați vorbit cu Mia? Vă rog, fiți sincer!

Peste patru minute

Reply:

Pffffff — chiar credeți că-i o întrebare potrivită pentru ora unu și jumătate noaptea? Și: nu voiți să mă excludeți din „viața dumneavoastră interioară”? Dar, mă rog, haideți totuși să vă răspund: cred că aveți o căsnicie funcțională.

Peste 45 de secunde

RE:

„Funcțională“ e un termen peiorativ? E ceva rău? De ce-mi dau de înțeles toți oamenii la care țin că o căsnicie „funcțională“ e o căsnicie ratată?

Peste șase minute

Reply:

Emmi, nu e deloc un termen peiorativ. Ceva ce funcționează n-are cum să fie rău, nu credeți? Rău e ceva ce nu mai funcționează. Atunci ar trebui să ne întrebăm: oare de ce nu mai funcționează așa de bine? Sau: ar putea oare să funcționeze mai bine? Dar, Emmi, eu nu cred că sunt persoana potrivită pentru această discuție. Și nici Mia nu cred că e. Bernhard, da, Bernhard ar fi cel mai potrivit. Așa cred.

Peste 13 minute

Reply:

Hei, Emmi, ați adormit deja?

Peste 35 de secunde

RE:

Leo, mi-ar plăcea să vă aud.

Peste 25 de secunde

Reply:

Ce-ați zis?

Peste 40 de secunde

RE:

Mi-ar plăcea să vă aud!

Peste trei minute

Reply:

Serios? Pe bune? Și cum v-ați imaginat? Să vă fac o casetă demo și s-o trimit prin curier? V-ajunge o probă de microfon, „douășunu, douășdoi, douăștrei“? Sau vreți să vă cânt un cântecel? (Nu sună deloc rău când mai nimeresc câte o notă și nu falsez.) M-ați putea acompania la pian...

Peste 55 de secunde

RE:

Acum! LEO, MI-AR PLĂCEA SĂ VĂ AUD ACUM! Vă rog să-mi îndepliniți dorința. Sunați-mă. 83 17 433. Lăsați un mesaj pe robotul telefonic. Vă rog, vă roooog! Doar câteva cuvinte.

Peste un minut

Reply:

Și mie mi-ar plăcea să aud cum roștiți frazele pe care le scrieți în mailuri cu majuscule. Urlați? Strigați pe o voce stridentă? Scrâșniți din dinți?

Peste două minute

RE:

OK, Leo, vă propun următoarele: mă sunați acum și-mi citiți ceva dintr-un e-mail. De pildă: „Da, pe bune? Și cum v-ați imaginat? Să fac o casetă demo și s-o trimit prin curier? V-ajunge o probă de microfon...“ Și așa mai departe. Și după aceea vă sun eu și vă zic: „Acum! LEO, MI-AR PLĂCEA SĂ VĂ AUD ACUM! Vă rog să-mi îndepliniți...“ Și așa mai departe.

Peste trei minute

Reply:

Contraofertă: sunt de acord, dar haideți să amânăm pentru mâine. Mai întâi trebuie să-mi recapăt vocea. În plus, sunt obosit ca un câine. Sesiunea robotul — mâine-seară, pe la 9. Însotită de un pahar cu vin. Ce ziceți?

Peste un minut

RE:

OK. Noapte bună, Leo, să vă odihniți. Mulțumesc că sunteți alături de mine. Mulțumesc că m-ați ajutat să mă ridic. Mulțumesc că existați. Mulțumesc!

Peste 45 de secunde

Reply:

Iar acum o să arunc laptopul din pat! Noapte bună.

În seara următoare

Subject: **Vocile noastre**

Salut, Emmi, o facem pe bune?

Peste trei minute

RE:

Da, normal, deja am emoții.

Peste două minute

Reply:

Și dacă n-o să vă placă vocea mea? Dacă o să vă șochez? Dacă o să ziceți: „Ăsta așa a vorbit cu mine tot timpul?“ (Sănătate! Beau vin de casă francezesc.)

Peste un minut și jumătate

RE:

Se poate și invers. Dacă n-o să vă placă vocea mea? Dacă o să vă cadă unghiile degetelor de la picioare când mă auziți? Dacă n-o să mai vreți să vorbiți cu mine după aceea? (Gin gin! Eu beau whisky, dacă-i permis. Sunt prea agitată pentru vin.)

Peste două minute

Reply:

Haideți să folosim ultimele două mailuri. Sunteți de acord?

Peste trei minute

RE:

Dar sunt niște mailuri dificile, compuse doar din întrebări. Întrebările sunt greu de intonat atunci când le rostești pentru prima oară. Mai ales pentru femei. Femeile sunt destul de dezavantajate la întrebări pentru că la sfârșit trebuie să urce, așa că au vocea și mai subțire decât de obicei. Și dacă mai sunt și emoționate, o să scoată doar sunete glotale. Înțelegeți ce vreau să zic? Sunetele glotale sună penibil.

Peste un minut

Reply:

EMMI, ÎNCEPEM CHIAR ACUM! Eu sunt primul. Dumneavoastră sunați după cinci minute. După ce am terminat, ne scriem. Și ABIA DUPĂ ACEEA ascultăm și caseta. Ați înțeles?

Peste 30 de secunde

RE:

Stooooop!!! Nu mi-ați dat numărul dumneavoastră de telefon!

Peste 35 de secunde

Reply:

Oh, pardon. 45 20 737. Gata, încep chiar acum.

Peste nouă minute

Reply:

Am terminat. E rândul dumneavoastră!

Peste șapte minute

RE:

Gata! Cine ascultă primul?

Peste 50 de secunde

Reply:

Amândoi, simultan.

Peste 40 de secunde

RE:

OK, și după aceea ne scriem.

Peste 14 minute

RE:

Leo, de ce nu-mi scrieți? Dacă nu vă place vocea mea, spuneți-mi adevărul, în față (în mailbox). Sunt de părere c-am fost dezavantajată clar în privința e-mailurilor. Și zgomotul acela de fond din vocea mea nu-i de la mine, e de la whisky. Dacă nu-mi scrieți imediat, o să golesc toată sticla! Dumneavoastră îmi plătiți spitalizarea dacă fac intoxicație cu alcool!

Peste două minute

Reply:

Nu am cuvinte, Emmi. Vreau să spun că sunt uimit. Mi-am imaginat cu totul altceva. Spuneți-mi: vorbiți așa tot timpul? Sau v-ați modificat vocea ca să mă păcăliți?

Peste 45 de secunde

RE:

Păi, cum vorbesc?

Peste un minut

Reply:

Suprerotic! Ca moderatoarea unei emisiuni „roz“ despre sex.

Peste șapte minute

RE:

Pot trăi cu asta, nu sună rău! Dar nici cu dumneavoastră nu mi-e rușine. Păreți mult mai îndrăzneți ca în scris. Aveți o voce din aia răgușită, ca de fumător. Pasajul meu preferat e ăla cu: „Ăsta așa a vorbit cu mine tot timpul?“ Mai ales cuvintele „ăsta“ și „vorbit“. La „ăsta“ îmi place ă-ul, ă-ul ăla e senzational. Nu e nici „ă“, nici „e“, nu e nici măcar un sunet. E mai degrabă un murmur, un curent de aer exalat, e ca și când ați fuma un joint și ați scoate fumul printre dinți. Din păcate, nu-i o literă pe care s-o folosim prea des, nu credeți? Dar dumneavoastră ar trebui s-o folosiți cât puteți de des! Iar la „vorbit“, „vorb“ ăla e rostit pe un ton deosebit de calm, de-a dreptul sexy, ca o provocare, o invitație la... nu contează la ce, important e că-i o provocare pe care-ți vine s-o accepți. Așa cum l-ați rostit dumneavoastră, ar putea fi și numele unei noi pastile pentru tratarea impotenței. „Vorb“ în loc de Viagra, cu o mostră acustică de Leo Leike. Nu sună deloc rău.

Peste patru minute

Reply:

Pe mine cel mai tare mă dă pe spate felul în care ați pronunțat „degetele“. În viața mea n-am auzit un „degetele“ mai moale, mai întunecat și mai clar. Și nici nu v-aș fi crezut vreodată în stare de așa ceva. Fără scârțâituri, gălgâieli sau croncănituri. Un „degetele“ cu adevărat frumos, dulce, elegant, mătăsos și neted. La fel de nobil sună și „whisky“. Acel „wh!“ — ca o coardă întinsă, vibrândă... Și „ky“ e cheia... hmmm... cheia dormitorului dumneavoastră. (Mi s-a terminat și vinul roșu, ați observat?)

Peste un minut

RE:

Leo, beți liniștit! Nu vă opriți! Îmi place foarte tare când sunteți băut. În combinație cu vocea dumneavoastră, mai că mă face să...

Peste 20 de minute

RE:

Leo, unde sunteți?

Peste zece minute

Reply:

O clipă. Tocmai desfăceam sticla următoare. Vinul ăsta de casă franțuzesc e tare bun, Emmi! Noi nu bem destul vin de casă franțuzesc. Nu bem nici destul de des, nici destul, cantitativ. Dac-am bea mai des și mai mult vin de casă franțuzesc, am fi mult mai fericiți și am dormi mai bine. Aveți o voce erotică, Emmi. Îmi place vocea dumneavoastră. Și Marlene avea o voce erotică, dar altfel. Marlene e mult mai rece decât dumneavoastră, Emmi. Vocea lui Marlene e gravă, dar rece. Vocea lui Emmi e gravă și caldă. Și spune: „whisky“. Whisky. Whisky. Haideti să mai dăm noroc o dată! Eu beau vin roșu franțuzesc. Emmi, o să vă recitesc toate mailurile, și-o să sune cu totul altfel. Până acum le-am citit cu o voce complet falsă. Le-am citit cu vocea lui Marlene. Pentru mine, Emmi era Marlene, Marlene cea de la început, când totul era încă frumos și plin de posibilități. Pe vremea când nu exista nimic în afară de iubire. Și totul era posibil. Vă simțiți bine, Emmi?

Peste cinci minute

RE:

Oh, nuuu! Leo, chiar trebuie să beți așa de repede? Nu puteți să rezistați un pic mai mult? În cazul în care ați dat cu capul de tastatură, vă doresc noapte bună, dragul meu. Cu dumneavoastră totul e fantastic. Fantastic, dar uneori — și tocmai atunci când lucrurile devin în sfârșit palpitate — prea scurt (limitat de alcool). Eh, asta e, măcar mă pot întoarce la robotul telefonic. Înainte să mă culc, o să-mi mai aplic câteva „ăsta așa a vorbit cu mine tot timpul?“, à la Leo Leike. E cel mai bun remediu

împotriva vântului de nord.

Peste douăsprezece minute

Reply:

Emmi, nu vă duceți încă la culcare! Eu mă simt bine, n-am nimic. Emmi, veniți pe la mine! Haideți să mai bem un pahar. Șoptiți-mi „whisky, whisky, whisky“ în ureche. Spuneți „degetele“. Arătați-mi-le. Și eu o să spun: „Aha, deci astea sunt degetele faimoase de la piciorul faimos, mărimea 37“. Vă promit că n-o să vă pun decât mâna pe umăr. O să vă îmbrățișez, atâta tot. O să vă sărut o singură dată. De câteva ori. N-o să se întâmple nimic. Emmi, trebuie să știu cum miroșiți. Parcă aud și acum vocea dumneavoastră, mai am nevoie doar să-mi imprim în memorie și mirosul. Vorbesc serios, Emmi: veniți până la mine. Plătesc eu taxiul. De fapt, nu, nu vreți asta. În fine, nu contează, l-o plăti cineva. Hochleitnergasse nr. 17, etajul 15. Veniți până aici! Sau vin eu la dumneavoastră? Vin dacă vreți! Ca să vă miros o sigură dată, atâta tot. Și să vă sărut. Fără sex. Din păcate, sunteți măritată! Fără sex, promit. Bernhard, promit! Vreau doar să vă miros pielea, dragă Emmi. Nici nu vreau să știu cum arătați. Nu aprindem lumina. Stăm pe întuneric. Doar câteva pupicuri, Emmi. E așa de rău? Asta înseamnă infidelitate? Dar ce înseamnă, de fapt, „infidelitate“? Un e-mail? Vocea cuiva? Mirosul? Un sărut? Aș vrea să fiu lângă dumneavoastră acum. Aș vrea să vă îmbrățișez. Să petrec o noapte, una singură, cu Emmi. O să închid ochii. Trebuie doar s-o miros, s-o sărut și s-o simt, foarte aproape. Râd de fericire. Asta e infidelitate, Emmi?

Peste cinci minute

RE:

„Ăsta așa a vorbit cu mine tot timpul?“ Noapte bună, Leo. E foarte frumos cu dumneavoastră. Amețitor de frumos. E demential!!! M-aș putea obișnui cu asta. M-am obișnuit deja.

Capitolul opt

În dimineața următoare

No subject

Bună dimineața, Leo. Am o veste proastă: trebuie să plec în Tirolul de Sud. Bernhard a ajuns la spital. Un colaps din cauza caniculei sau ceva de genul ăsta, zic medicii. Trebuie să mă duc să-i iau pe copii. Mă doare capul. (Prea mult whisky!) Vă mulțumesc pentru noaptea frumoasă. Nici eu nu știu ce înseamnă „infidelitate“. Știu doar că am nevoie de dumneavoastră, Leo, și am nevoie urgent. Așa cum și familia mea are nevoie de mine. Am plecat. Vă scriu mâine. Sper că vă simțiți bine după atâta vin franțuzesc...

În ziua următoare

Subject: **Totul e OK**

N-am niciun mail de la Leo? Voiam doar să vă zic că ne-am întors. A venit și Bernhard. A fost o insuficiență circulatorie, dar între timp l-au pus pe picioare. Scrieți-mi, Leo, vă rog!!!

Peste două ore

Subject: **În atenția dlui Leike**

Stimate domnule Leike, fac un efort deosebit ca să vă scriu. Recunosc că mi-e jenă și, pe măsură ce scriu, mă pierd și mai mult. Sunt Bernhard Rothner și nu cred că e nevoie să mă prezint mai pe îndelete. Domnule Leike, vă adresez o mare rugămintă. Veți fi uimit sau poate chiar șocat. Vă garantez însă că în încheiere vă voi da și explicațiile cuvenite. Nu mă pricep la scris, din păcate nu mă pricep deloc. Voi încerca totuși să folosesc acest mijloc de comunicare, neobișnuit pentru mine, pentru a vă vorbi despre toate problemele care mă preocupă de câteva luni, probleme care au reușit să-mi dea viața peste cap, s-o perturbe pe cea a familiei mele și, da, chiar și pe cea a soției mele. După atâția ani de căsnicie armonioasă, pot să-mi dau seama de asta cu certitudine.

Iată care ar fi rugămintea mea: domnule Leike, întâlniți-vă, vă rog, cu soția mea! Faceți-o, vă implor, vreau să se termine odată chinul ăsta! Suntem oameni maturi, nu vă impun nimic, știți asta. Nu pot decât să vă rog stăruitor: întâlniți-vă cu ea! Sufăr în tăcere din cauza inferiorității și a slăbiciunii mele de caracter. Ce credeți, că nu mă simt umilit în timp ce vă scriu? Dumneavoastră, în schimb, nu trebuie să lăsați garda jos. Nu aveți ce să vă reproșați. Și nu, nici măcar eu nu vă pot reproșa ceva. N-ai cum să-i reproșezi ceva unei fantome. Dumneavoastră, domnule Leike, nu sunteți palpabil, nu sunteți real, sunteți o fantezie din capul soției mele, o iluzie a fericirii eterne și a sentimentelor trăite din plin, un delir îndepărtat, o utopie a iubirii, construit din litere. Față de o iluzie n-am nicio putere, pot doar să aștept până când soarta se va îndura de mine și vă va transforma într-un om din carne și oase, într-un bărbat palpabil, cu puncte forte și puncte slabe, cu suprafețe de contact. Iar puterea asta supraomenească va dispărea doar în clipa în care soția mea vă va vedea așa cum mă vede pe mine: ca pe o ființă vulnerabilă, o creație imperfectă, un exemplar slab al rasei umane. Abia după aceea pot să vă desfid. Abia atunci pot lupta pentru inima Emmei.

„Leo, nu mă obligați să răsfoiesc aici albumul de familie“, v-a scris la un moment dat soția mea.

Acum mă simt eu obligat în locul ei. Când ne-am cunoscut, Emma avea 23 de ani și eu eram profesor de pian la Conservator. Eram cu paisprezece ani mai în vârstă decât ea, căsătorit, tată a doi copii fermecători. Un accident de mașină a transformat familia mea într-un maldăr de fiare contorsionate, cel mic, de trei ani, suferise traume, cea mare fusese accidentată grav. Nici eu n-am scăpat. M-am ales cu leziuni permanente, iar Johanna, mama copiilor mei și nevasta mea, a murit. Dacă n-aș fi avut pianul, aș fi murit de durere. Dar muzica înseamnă viață și, atâta timp cât răsună ea, n-are cum să piară nimic definitiv. Când ești muzician și cânti, ai senzația că-ți retrăiești amintirile ca pe niște întâmplări directe, nemediate. Așa mi-am revenit. Și mai existau studenții și studentele mele, exista distragerea atenției, datoria și sentimentul că totul are sens. Da, și dintr-odată a existat și — Emma. Femeia aceasta tânără, plină de viață, efervescentă, dezinhibată și extrem de frumoasă a început să adune fiarele contorsionate din proprie inițiativă, fără a avea așteptări și fără a aștepta promisiuni. Am impresia că astfel de oameni ieșiți din comun se nasc tocmai pentru a combate tristețea lumii. Și sunt foarte puțini. Nu știu ce-am făcut s-o merit: dar, dintr-odată, m-am trezit cu ea lângă mine. Copiii au îndrăgit-o, iar eu m-am îndrăgostit de ea până peste urechi.

Și ea? Da, domnule Leike, sunt sigur că acum ați vrea să mă întrebați: „Bine, și cu Emma cum rămâne?“ Oare ea, studenta de 23 de ani s-a îndrăgostit la fel de tare de acest Cavaler al Tristei Figuri⁴ de aproape patruzeci de ani, ținut în viață doar de clapele și sunetele pianului? E o întrebare la care nu pot să vă răspund, și nu pot să-mi răspund nici mie. Cât de mult a contat admirația față de talentul meu (pe vremea aceea eram un pianist renumit)? În ce măsură a fost doar compasiune, dorința de-a participa, de-a ajuta, bun-simț și empatie în vremurile alea grele? Cât de mult îi aminteam de tatăl ei, care o părăsise la o vârstă fragedă? Cât de tare se atașase de frumoasa Fiona și de micuțul Jonas? În ce măsură a fost doar o euforie din partea mea, oglindită, reflectată în comportamentul ei, cât de mult aprecia iubirea mea necondiționată față de ea, și nu pe mine? Cât de mult era doar sentimentul siguranței și convingerea că n-o voi dezamăgi niciodată din cauza unei alte femei, sentimentul de ocrotire de-o viață întreagă, devotamentul etern din partea mea, de care era atât de sigură? Vă rog să mă credeți, domnule Leike, că n-aș fi îndrăznit să mă apropiu de ea dacă n-aș fi simțit că mă iubește la fel de mult cum o iubesc eu. Era clar că era atrasă de copii, că-și dorea să facă parte din lumea noastră, și a devenit parte din ea, o parte formatoare, decisivă, însuși sufletul ei. După doi ani de relație, ne-am căsătorit. Sunt opt ani de atunci. (Îmi cer scuze, am stricat jocul dumneavoastră secret, am dezvăluit unul dintre cele o mie de mistere: „Emmi“ pe care o cunoașteți dumneavoastră are 34 de ani.) N-a trecut o zi să nu mă minunez că frumusețea asta tânără și plină de viață e în continuare lângă mine. Și-n fiecare zi am așteptat temător „scindarea“, apariția unui bărbat mai tânăr, unul dintre pretendenții și admiratorii ei. Mă așteptam ca Emma să spună într-o zi: „Bernhard, m-am îndrăgostit de altcineva. Ce facem?“ Am fost scutit de această traumă, dar în locul ei a apărut una și mai cumplită: dumneavoastră, domnule Leike, „lumea exterioară“ mută și calmă. Iluzii de dragoste prin e-mail, sentimente furtunoase, dor crescând, pasiune nesatisfăcută, toate îndreptate spre același țel măreț, un țel doar aparent real, un țel suprem amânat tot timpul, întâlnirea întâlnirilor, care n-o să aibă loc niciodată, pentru că ar distruge iluzia fericirii „extraterestre“, împlinirea deplină, fără un punct final, fără o dată a expirării, care se poate trăi doar în imaginație. În fața a așa ceva sunt neputincios.

Domnule Leike, de când „ați apărut“ dumneavoastră, Emma e complet schimbată. E prezentă doar fizic și e distantă față de mine. Stă ore-n șir în camera ei și se holbează la monitor, la cosmosul viselor

și dorințelor ei. Trăiește în „lumea ei exterioară“, trăiește cu dumneavoastră. Când zâmbește cu privirea pierdută, nu-mi zâmbește mie. Cu chiu, cu vai a reușit să ascundă „absența“ ei în fața copiilor. Văd cât de greu îi e să petreacă mai mult timp cu mine. Știți cât de mult mă doare? Am încercat să tratez cu toleranță faza aceasta. Nu concep ca Emma să se simtă prizonieră lângă mine. N-am știut niciodată ce e gelozia. Dar dintr-odată, n-am mai știut pe unde s-o apuc. Nu exista nimeni, nu vedeam nicio persoană reală, nicio problemă concretă, niciun corp străin — până când am descoperit sursa tuturor schimbărilor. Am spionat în camera Emmei. Îmi venea să intru în pământ de rușine văzând la ce nivel m-am coborât. Și până la urmă, într-o cutie ascunsă, am găsit un dosar gros, plin cu pagini tipărite: corespondența ei electronică cu un anume Leo Leike, adunată și printată frumos, pagină cu pagină, mail cu mail. Am copiat paginile cu mâini tremurânde și am reușit să le ascund de mine timp de câteva săptămâni. Concediul în Portugalia a fost oribil. Cel mic s-a îmbolnăvit, cea mare s-a îndrăgostit pentru totdeauna de un instructor. Două săptămâni, eu și soția mea n-am vorbit aproape deloc, încercând să ne prefacem în tot acest timp că totul e-n regulă, la fel cum a fost și până acum, așa cum trebuia să fie, așa cum ne-am obișnuit. Dar după aceea n-am mai rezistat. Când am plecat la munte, am luat cu mine și dosarul — și l-am citit pagină cu pagină, într-o singură noapte, doborât de un acces de masochism și de autocompătimire. Credeți-mă că n-am mai suferit un chin atât de cumplit de când mi-a murit prima soție. Când am terminat de lecturat, n-am mai fost în stare să mă ridic din pat. Fiică-mea i-a anunțat pe salvamontiști. M-au transportat la spital, de unde m-a preluat soția mea, alaltăieri. Acum știți și dumneavoastră ce s-a întâmplat.

Domnule Leike, vă rog, întâlniți-vă cu Emma! Am ajuns la limita penibilă a autoumilirii: da, întâlniți-vă cu ea, petreceți o noapte cu ea, faceți și sex dacă vreți! Știu c-o să vreți. Vă „permit“. Vă dau o cartă special concepută pentru dumneavoastră, vă eliberez de orice obligație și vă promit că n-o s-o percep ca pe-o infidelitate. Intuiesc că Emma nu vrea să se apropie de dumneavoastră doar sufletește. Ea caută apropierea intimă, corporală, vrea să „știe“ cum e, e convinsă că are nevoie de asta, tânjește după asta. În asta constă fiorul, noutatea, schimbarea pe care eu nu i-o pot oferi. Emma a fost curtată și admirată de mulți bărbați, dar până acum n-am observat să fi fost atrasă de vreunul. Dar apoi am citit mailurile pe care vi le-a scris. Și dintr-odată mi-am dat seama cât de puternică poate fi dorința ei atunci când e stârnită de bărbatul „potrivit“. Dumneavoastră, domnule Leike, sunteți alesul ei. Și aproape că îmi doresc să vă culcați cu ea. O SINGURĂ DATĂ (o să aleg majusculile, ca soția mea când vrea să vă transmită ceva important). O SINGURĂ DATĂ. DOAR O DATĂ! Faceți din asta scopul pasiunii dumneavoastră, născută din scris. Fixați-vă o dată limită. Încoronați corespondența dumneavoastră — și încheiați-o după acest eveniment. Dați-mi înapoi soția, extraterestru, imaterial cum sunteți! Lăsați-o să plece. Aduceți-o din nou cu picioarele pe pământ! Nu curmați existența familiei noastre. N-o faceți de dragul meu și nici de dragul copiilor mei. Faceți-o de dragul ei, de dragul Emmei. Vă implor!

Voi pune punct tânguierilor mele penibile și umilitoare, pentru ambele părți, voi încheia apelul meu îngrozitor la clemență. O singură rugămintă aș mai avea, domnule Leike. Nu mă dați de gol. Nu mă băgați în povestea dumneavoastră și a Emmei. Am abuzat de încrederea ei, am umblat pe la spatele ei, i-am citit corespondența privată, intimă. M-am căit mult pentru asta. N-aș putea s-o mai privesc în ochi dacă ar afla c-am spionat-o. Nici ea nu m-ar putea privi în ochi dac-ar afla ce-am citit. M-ar urî și pe mine, s-ar urî și pe sine, în egală măsură. Vă rog, domnule Leike, scutiți-ne de chinul ăsta. Nu-i spuneți că v-am scris. Vă mai rog o dată!

Și acum o să vă expediez această scrisoare oribilă, cea mai oribilă pe care-am scris-o vreodată. Cu deosebit respect, Bernhard Rothner.

Peste patru ore

Reply:

Stimate domnule Rothner! Am primit e-mailul dumneavoastră. Nu știu ce să zic și cum să reacționez. Sunt uluit. În niciun caz nu v-ați umilit doar pe dumneavoastră, ne-ați umilit pe toți trei. Trebuie să mă gândesc. O să mă retrag pentru ceva timp. Nu pot să vă promit nimic, absolut nimic. Cu stimă, Leo Leike.

În ziua următoare

Subject: **Leo???**

Leo, unde ați dispărut? Să știți că vă aud non-stop. Și tot timpul cu aceleași cuvinte. „Asta așa a vorbit cu mine tot timpul?“ Între timp știu foarte bine cum vorbește tipul în cauză. Doar că de câteva zile nu mai vorbește deloc. Până la urmă ați băut prea mult vin francezesc? Mai știți că m-ați invitat la Hochleitnergasse nr. 17, etajul 15. „Să vă miros o singură dată“, așa mi-ați scris. Nici nu știți cât de aproape am fost să mă duc. Numai la dumneavoastră îmi stă gândul. De ce nu-mi scrieți? E cazul să-mi fac griji?

În ziua următoare

Subject: **Leo?????????**

Leo, ce s-a întâmplat? Scrieți-mi, vă rog!

Peste o jumătate de oră

Subject: **Dlui Rothner**

Stimate domnule Rothner, haideți să cădem la o înțelegere. Dumneavoastră îmi promiteți ceva, iar eu vă fac o contrafavoare. Respectiv: vă promit că nu-i spun nimic soției dumneavoastră despre acel mail și nici despre motivul pentru care mi l-ați trimis, în cazul în care-mi promiteți că **NU O SĂ MAI CITIȚI NICI MĂCAR UN MAIL** scris de soția dumneavoastră sau de mine. Am încredere că n-o să încălcați această promisiune, odată ce-ați făcut-o. La fel cum și dumneavoastră puteți fi sigur că nici eu nu-mi încalc cuvântul. Dacă sunteți de acord, scrieți-mi doar atât: da. În caz contrar, o să spăl rufele în public, așa cum ați făcut-o și dumneavoastră față de mine. Cu stimă, Leo Leike.

Peste două ore

RE:

Da, domnule Leike, vă promit că nu mai citesc niciun e-mail care nu mi-e adresat. Și-așa am citit

prea multe lucruri interzise. Dar permiteți-mi să vă întreb din nou: o să vă întâlniți cu soția mea?

Peste zece minute

Reply:

Domnule Rothner, nu pot să vă răspund. Și nici dacă aș putea, n-aș face-o. După părerea mea, ați comis o greșeală fatală scriindu-mi, lucru care indică o fisură grosolană și, cred eu, veche în căsnicia dumneavoastră. Ați greșit adresa, să știți. Tot ce mi-ați povestit mie ar fi trebuit să-i povestiți soției dumneavoastră, și asta nu acum, ci chiar la început. Vă sfătuiesc s-o faceți cât de curând! Recuperați timpul pierdut! Între timp, vă rog să nu-mi mai trimiteți niciun mail. Cred c-ați spus tot ce-ați avut de spus. Și-așa mi s-a părut prea mult. Cu salutări cordiale, Leo Leike.

Peste 15 minute

Reply:

Salut, Emmi, tocmai m-am întors dintr-o deplasare în interes de serviciu la Köln. Îmi pare rău, dar n-am avut timp nici să respir, darămite să scriu. Sper că între timp familia dumneavoastră se simte mai bine. O să profit de vremea frumoasă și o să plec câteva zile, undeva spre sud, unde să nu mă găsească nimeni. Cred că am nevoie de asta, în ultimul timp mă simt destul de epuizat. Când mă întorc, vă scriu. Vă doresc s-aveți niște zile de vară minunate — și, pe cât posibil, fără umeri dislocați. Cu mult, mult drag, Leo.

Peste cinci minute

RE:

Cum o cheamă?

Peste zece minute

Reply:

Despre cine vorbiți?

Peste patru minute

RE:

Leo! Vă rog să nu-mi insultați inteligența și intuiția în ceea ce privește subiectul Leo. Când aberați despre deplasări în interes de serviciu turbulente și vremea frumoasă de care trebuie să profitați neapărat, când vă plângeți de oboseală și mă anunțați că n-o să fiți disponibil, atunci eu n-am ce altă concluzie să trag decât că ați întâlnit pe CINEVA. Cum o cheamă? Nu cumva Marlene?

Peste opt minute

Reply:

Nu, Emmi, vă înșelați. Nu există nicio Marlene și nicio altă femeie. Simt nevoia să mă retrag, atâta tot. Lunile și săptămânile astea m-au dat peste cap. Vreau să scap de toate.

Peste un minut

RE:

Vreți să scăpați de mine?

Peste cinci minute

Reply:

Vreau să scap de mine! Vă scriu peste câteva zile. Vă promit!

Peste trei zile

Subject: **Mi-e dor de Leo!**

Salut, Leo, eu sunt. Știu că nu sunteți acolo și că tocmai încercați să scăpați de dumneavoastră. Dar cum se face asta, de fapt? Aș vrea să știu și eu. Am nevoie să scap de mine urgent. În loc s-o fac, pierd vremea cu propria mea persoană, și asta mă face praf. Leo, trebuie să vă mărturisesc ceva. De fapt, nu sunt obligată, și nici nu-i bine c-o fac, dar, pur și simplu, nu mă simt împăcată altfel. Leo, momentan nu sunt deloc fericită. Și știți de ce? (Nici nu vreți să știți, probabil, dar, îmi pare rău, n-aveți încotro.) Nu sunt fericită — fără dumneavoastră. Ca să fiu fericită, am nevoie de mailurile marca Leo. Din păcate, mailurile astea lipsesc, așa că n-am cum să fiu fericită. Și de când v-am auzit vorbind, îmi lipsesc de zece ori mai mult.

Am petrecut seara de ieri și câteva ore din noapte cu Mia. A fost prima întâlnire reușită după mai mulți ani. Și știți de ce? (Foarte urât din partea mea, știu, dar trebuie să fiți atent.) A fost reușită pentru că, în sfârșit, eram nefericită. Mia zice că eram la fel ca înainte, doar că de data asta am recunoscut chestia asta, atât față de mine, cât și față de ea. Și mi-a mulțumit c-am făcut-o. Sună cam tristeanu, nu-i așa?

Mia susține că m-am îndrăgostit de dumneavoastră, într-un mod oarecum ieșit din comun, adică prin scris. Și zice că nu pot să trăiesc fără dumneavoastră sau, în orice caz că n-o să fiu fericită. Și mai spune că mă înțelege. Nu e cumplit? Pentru că, în paralel, simt că-l iubesc și pe soțul meu. Sincer. Eu l-am ales pe el, pe el și pe copiii lui, pe el și pe copiii mei. Am vrut să am exact familia asta, nu o alta. Și nu mi-am schimbat părerea nici acum. A fost o situație tragică, o să vă povestesc cândva, cu prima ocazie. (Ați observat că vă povestesc de bunăvoie despre familia mea...) Bernhard nu m-a dezamăgit și nu m-ar dezamăgi niciodată. Niciodată! Îmi dă libertate, îmi îndeplinește toate dorințele. E un bărbat atât de civilizată, altruist, calm și plăcut! Normal că la un moment dat se instaurează rutina. Activitățile sunt cam aceleași, surprizele lipsesc. Ne cunoaștem perfect, nu mai avem secrete. „Poate că-ți lipsesc surprizele. Poate te-ai îndrăgostit de un secret imposibil de dezlegat“, spune Mia. „Și ce să fac?“ am întrebat-o. „N-am cum să-l transform acum pe Bernhard într-un secret imposibil de

dezlegat.“ Leo, ce ziceți, pot să-l transform pe Bernhard într-un secret imposibil de dezlegat? Pot să fac din opt ani de conviețuire un secret palpitant?

Ah, Leo, Leo, Leo. Momentan totul mi se pare greu. N-am chef de nimic. N-am energie deloc. N-am motivație. Nu-l am — pe singurul și unicul Leo. Nu știu ce-o să se întâmple acum. Și nici nu vreau să știu. Mi-e indiferent. Important e să-mi scrieți cât mai repede. Grăbiți-vă, vă rog, cu scăpatul-de-sine. Vreau să bem din nou împreună. Vreau să fiu sărutată din nou de dumneavoastră. (Asta sună corect?) N-am nevoie de săruturi adevărate. Am nevoie de cel care simte că în anumite situații vrea să mă sărute neapărat, și atunci nu se poate abține și-mi scrie. Am nevoie de Leo. Sunt atât de singură cu sticla asta de whisky. Am băut foarte mult whisky. V-ați dat seama? Oare cum ar fi viața alături de dumneavoastră? Până când o să vreți să mă sărutați neapărat? Câteva săptămâni, luni, ani sau pentru totdeauna? Știu că n-am voie să gândesc așa. Doar am o căsnicie fericită. Dar eu nu mă simt deloc așa. Asta e o contradicție în termeni. Așa cred. Dumneavoastră sunteți contradicția în termeni, dragă Leo. Mulțumesc că m-ați ascultat. Încă un pahar și gata. Noapte bună, Leo. Îmi lipsiți atât de mult.

V-aș săruta și așa, pe întuneric. Da, sunt sigură c-aș face-o. Chiar acum.

Peste două zile

Subject: **Nimic, niciun rând**

Treizeci de grade și niciun rând de la cel-care-vrea-să-scape-de-sine. Știu că mailul meu de alaltăieri a încălcat aproape toate limitele. V-am dezvăluit prea multe? Leo, credeți-mă, whisky-ul a vorbit, nu eu! De fapt, whisky-ul și cu mine. Eu, cea din cele mai ascunse cotloane ale sufletului meu. Și whisky-ul care m-a făcut să vorbesc. Cu dor și nerăbdare, Emmi.

În ziua următoare

No subject

Vânt de sud — și tot nu-mi găsesc locul, mă fâțâi de colo-colo în pat. O literă dacă aș primi de la dumneavoastră, aș adormi instantaneu. Noapte bună, dragul meu care-vrea-să-scape-de-sine.

Peste două zile

Subject: **Ultimul meu mail**

Ăsta-i ultimul meu mail fără răspuns! Leo, e de-a dreptul brutal ceea ce faceți! Vă rog să încetați, pentru că doare îngrozitor. Orice e permis, în afară de tăcere.

În ziua următoare

Subject: **Mail-răspuns**

Dragă Emmi, mi-au trebuit doar câteva ore ca să iau o hotărâre care-mi va schimba viața pentru totdeauna. Dar am avut nevoie de nouă zile ca să vă împărtășesc consecințele acestei hotărâri. Emmi, peste câteva săptămâni o să mă mut la Boston pentru cel puțin doi ani. O să fiu conducătorul unui grup de cercetători de la universitate. Jobul mi se pare atractiv atât din punct de vedere financiar, cât și din

punct de vedere profesional. Situația în care mă aflu acum îmi permite să fiu mai spontan. Nu prea mă mai leagă nimic de locul ăsta, nu simt c-ar trebui să renunț la ceva. Se pare că, la un moment dat, familia noastră e condamnată să schimbe continentele. O să-mi lipsească prietenii apropiați. O să-mi lipsească soră-mea, Adrienne. Și o să-mi lipsească Emmi. Da, ea o să-mi lipsească în mod special.

Și-am mai luat o decizie. Ea sună atât de dur, încât îmi tremură mâinile când i-o transmit prin scris, chiar acum, după semnul de punctuație: am decis să închei definitiv corespondența noastră electronică. Emmi, trebuie să vă scot din sistem. Nu pot să mă gândesc la dumneavoastră mereu, de dimineața până seara, până la sfârșitul vieții. Asta-i o chestie bolnăvicioasă. Sunteți „a altuia“, aveți familie, aveți obligații, provocări, responsabilități. Țineți foarte mult la lumea asta, e lumea în care vă simțiți fericită, cum de altfel mi-ați și dat de înțeles de foarte multe ori. (Un cocktail din whisky, aleanuri și altele vă pot deprima atât de tare încât să-mi scrieți mailuri lungi, cum e cel pe care mi l-ați trimis acum câteva zile. Dar mailurile astea se evaporă imediat. Sau cel târziu în ziua următoare.) Sunt convinsă că soțul dumneavoastră vă iubește, așa cum ar trebui să iubești o femeie după atâția ani de conviețuire. Ceea ce vă lipsește e doar o mică aventură în afara căsniciei, un pic de cosmetizare în ceea ce privește viața dumneavoastră sentimentală cotidiană, oarecum mai neîngrijită. Pe asta se bazează și afecțiunea dumneavoastră față de mine. Pe asta se bazează toată relația asta prin corespondență. Și am senzația că în loc să vă ajute, relația asta vă zăpăcește și mai mult.

Și acum, să vă povestesc despre mine: Emmi, am 36 de ani (acum ați aflat și asta). N-am de gând să-mi petrec viața cu o femeie care nu e liberă și care-i a mea doar prin e-mail. Boston e ocazia perfectă s-o iau de la început. Brusc simt nevoia să cunosc din nou o femeie într-un mod cu totul plictisitor și conservator: mai întâi s-o văd, apoi să-i aud vocea, apoi s-o miros și abia după aceea s-o sărut, eventual. Și puțin mai târziu, dacă se ivește ocazia, să-i scriu și un e-mail. Calea inversă pe care am luat-o noi a fost extrem de palpitantă, dar n-a dus și n-o să ducă nicăieri. Trebuie să scap de blocajul ăsta din cap. Luni întregi m-am uitat după femei frumoase, gândindu-mă că una dintre ele ar putea fi Emmi. Dar niciuna nu putea să se compare cu cea adevărată, niciuna nu putea concura cu ea, pentru că eu o izolasem deja, o țineam departe de ochii publicului, doar pentru mine, cel din fața calculatorului. De acolo o luam când terminam cu serviciul. Acolo mă aștepta, după sau în loc de micul dejun. De acolo îmi spunea noapte bună după o seară lungă, petrecută în compania mea. S-a întâmplat de multe ori să zăbovească la mine până în zori, în cameră sau în pat, strecurându-se pe furiș sub plapuma mea. Dar până la urmă a rămas de neatins, indiferent la ce nivel de intimitate am fi ajuns. Imaginea ei era atât de fragilă și de casabilă, încât n-ar fi rezistat la privirea mea în timp real, fără să se fisureze și să se spargă. Această Emmi construită artificial mi s-a părut atât de delicată, încât s-ar fi destrămat cu siguranță dac-aș fi pus mâna pe ea. Din punct de vedere fizic, nu era decât aerul dintre taste, pe care le foloseam ca să-i transmit ceva în fiecare zi. Dac-aș fi suflat mai tare, ar fi dispărut imediat. Da, Emmi, pentru mine asta a fost tot: o să-mi șterg mailboxul, o să suflu în tastatură și o să închid monitorul. O să-mi iau rămas-bun de la dumneavoastră. Al dumneavoastră, Leo.

În ziua următoare

Subject: Așa vă luați dumneavoastră rămas-bun?

Ăsta a fost ultimul dumneavoastră mail? Nu se poate așa ceva! O să-mi pierd încrederea în ultimul mail. Leo, alooo! Nu mă aștept la perle umoristice dacă vreți să vă cărați din peisaj. Dar ce-i cu farsa asta tragică și amară? Ce fel de rămas-bun e ăsta? Cam ce față să-mi imaginez că aveți în timp ce tastați rândurile acelea melodramatice? Bine, OK, admit că am cam sărit calul în ultimul timp. M-am lăsat purtată de val fără să mă gândesc. Prezența mea (care nu cred că apăsa nici cât o muscă) putea părea uneori cam grea, cât un sac cu beton. Și asta pentru că, în tot acest timp, am cărat peste tot bagajul acesta uriaș al corespondenței noastre electronice. M-am îndrăgostit puțin de Mister Anonim, e adevărat. Niciunul din noi n-a putut să și-l scoată din cap pe celălalt, cu asta nu ne-am rămas datori niciunul. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne transformăm în niște Tristan și Isolda virtuali.

Dacă trebuie să plecați la Boston, e OK, plecați la Boston. Dacă vreți să întrerupeți contactul cu mine, întrerupeți-l liniștit. Dar nu-l întrerupeți ÎN FELUL ĂSTA!!! Asta e sub nivelul dumneavoastră, atât emoțional, cât și din punctul de vedere al formulării în scris. Și nici eu nu merit să fiu tratată așa. Auzi — cică suflă în tastatură. Leeeo, ce Dumnezeu? Ce kitschos! Îmi vine să zic: „Ăsta așa a vorbit cu mine tot timpul?”

Vă rog să-mi dovediți că nu ăsta a fost ultimul dumneavoastră mail. Iar la sfârșit îmi doresc ceva pozitiv, ceva surprinzător, un deznodământ consistent, poate și-o poantă bună. Spuneți-mi, de pildă, ceva de genul: „Și la final, vă propun să ne întâlnim!” Măcar așa ne-am despărți și noi într-un mod mai amuzant. (Așa, și acum mă duc să bocesc, dacă-mi permiteți.)

Peste cinci ore

Reply:

Dragă Emmi, și la final, vă propun să ne întâlnim!

Peste cinci minute

RE:

Nu vorbiți serios.

Peste un minut

Reply:

Ba da, Emmi. Știți că n-aș glumi cu așa ceva.

Peste două minute

RE:

Și ce să cred eu acum, Leo? Ce-i asta, o toană? V-am dat idei? Ați schimbat tonul din melodramatic, cum v-am zis, în realist-satiric?

Peste trei minute

Reply:

Nu, Emmi, nu sunt toane, e o intenție îndelung rumegată. Doar că mi-ați luat-o înainte, atâta tot. Deci, încă o dată: Emmi, mi-ar face plăcere să pun punctul pe i printr-o întâlnire cu dumneavoastră. Va fi o singură întâlnire, înainte de-a mă muta la Boston.

Peste 50 de secunde

RE:

O singură întâlnire? Și la ce vă așteptați?

Peste trei minute

Reply:

La conștiință împăcată. Ușurare. Relaxare. Claritate. Prietenie. La dezlegarea unei enigme îndelung dezbătute sau, dimpotrivă, de nedescris, a unei personalități imaginare. Dărâmarea blocajelor. La sentimentul plăcut de după. La cea mai bună rețetă împotriva vântului de nord. La o încheiere demnă a unei faze palpitate din viață. La răspunsul simplu pentru o mie de întrebări complicate și fără răspuns. Sau, cum ați spus chiar dumneavoastră: „Măcar așa ne-am despărți și noi într-un mod mai amuzant“.

Peste cinci minute

RE:

S-ar putea să nu fie deloc amuzant.

Peste 45 de secunde

Reply:

Asta depinde doar de noi doi.

Peste două minute

RE:

De noi doi? Momentan sunteți singur pe front, dragă Leo. Deocamdată n-am fost de acord să mă întâlnesc cu dumneavoastră „pentru ultima oară“ și sinceră să fiu, nici nu mă simt capabilă. Deocamdată aș vrea să aflu mai multe despre bizareria asta cu „The-first-date-must-be-the-last-date“. Unde vreți să ne vedem?

Peste 55 de secunde

Reply:

Unde vreți dumneavoastră, dragă Emmi.

Peste 45 de secunde

RE:

Și ce facem?

Peste 40 de secunde

Reply:

Facem ce vrem.

Peste 35 de secunde

RE:

Și ce vrem?

Peste 30 de secunde

Reply:

O să vedem atunci.

Peste trei minute

RE:

Cred că prefer să primesc mailuri din Boston. Măcar așa n-ar trebui să ne pândim unul pe altul, să vedem cine ce vrea. Eu, una, știi încă de pe acum ce vreau: vreau mailuri din Boston.

Peste un minut

Reply:

Emmi, n-o să vă mai scriu niciun mail din Boston. Vreau să termin cu povestea asta, sincer. Sunt convins c-o să ne facă bine. Amândurora.

Peste 50 de secunde

RE:

Și cât mai aveți de gând să-mi scrieți?

Peste două minute

Reply:

Până când ne întâlnim. Asta dacă nu refuzați să vă întâlniți cu mine. În cazul ăsta, aş putea să pun punct chiar și-acum.

Peste un minut

RE:

Ăsta-i șantaj, meștere Leo! În plus, nu prea vă pricepeți la formulări finuțe. Citiți puțin ultimul mail pe care mi l-ați trimis. Nu sunt sigură că-mi arde de întâlniri cu un tip care se exprimă așa. Noapte bună.

În dimineața următoare

No subject

Bună dimineața, Leo. SIGUR NU mă întâlnesc cu dumneavoastră în cafeneaua Huber!

Peste o oră

Reply:

Nici nu trebuie să ne întâlnim acolo. Dar ce aveți cu locul ăla?

Peste un minut

RE:

Acolo oamenii se întâlnesc cu colegii de serviciu sau cu diverse cunoștințe ocazionale.

Peste două minute

Reply:

Păi, nici că se putea să ne fi cunoscut mai „ocazional“.

Peste 50 de secunde

RE:

Asta e atitudinea prin care ați întreținut relația asta? Și tot așa vreți s-o distrugeți? Atunci mai bine o lăsăm baltă cu întâlnirea ocazională, după care urmează să ne dizolvăm amândoi în eter.

În ziua următoare

No subject

Leo, ce se întâmplă cu dumneavoastră? De ce-mi scrieți în stilul ăsta grosolan și distructiv? De ce ne denigrați în halul ăsta? Vă străduiți din răspuțeri să fiți insensibil și răutăcios? Vreți să mă faceți să-mi doresc sfârșitul „poveștii noastre“?

Peste două ore și jumătate

Reply:

Îmi pare rău, Emmi, dar tocmai mă chinui din răspuțeri să-mi șterg din minte „povestea noastră“. V-am explicat deja de ce țin neapărat la asta. Știu că mailurile mele sunt extrem de nesărate de când cu „Boston“. Nu-mi place să scriu așa, dar mă forțez s-o fac. Nu mai vreau să investesc în „povestea noastră“. Nu vreau să mai pun înc-o lopată peste, înainte de-a o dărâma. Vreau să ne întâlnim o singură dată. Atâta vreau. Cred c-o să ne facă bine la amândoi.

Peste două minute

RE:

Și ce-o să se întâmple dacă după întâlnirea asta o să vrem să ne vedem din nou?

Peste patru minute

Reply:

Exclus, din partea mea. Cu alte cuvinte: varianta asta am exclus-o deja. Vreau să ne întâlnim o dată ca să încheiem în mod civilizată „povestea noastră“, înainte să plec în America.

Peste 15 minute

RE:

Ce înseamnă pentru dumneavoastră s-o „încheiem în mod civilizată“? Sau, altfel spus: ce părere vreți să am despre dumneavoastră după întâlnire:

- 1) Destul de drăguț, dar nu-i nici pe departe la fel de palpitant ca în scris. Acum pot să-l șterg din analele și dosarele vieții mele cu conștiința împăcată.
- 2) Din cauza plicticosului ăstuia am trăit eu „pe lângă“ atâta timp?
- 3) Un bărbat numai bun pentru a-ți înșela soțul. Păcat că se mută pe celălalt mal al oceanului.
- 4) Un tip minunat! Ce noapte antrenantă! Chiar a meritat să corespundez cu el atâta timp! Gata, am rezolvat-o și pe asta. Acum pot să mă întorc la sendvișurile lui Jonas.
- 5) Căcat. ăsta era tipul la care am visat. Pentru el aș fi renunțat imediat la Bernhard și la familie. Păcat că a dispărut pe undeva prin America, o țară din care nu se pot trimite e-mailuri. Dar eu o să-l aștept! O să aprind o lumânare în fiecare zi pentru el. Și între timp, o să-l includ în rugăciunile mele, împreună cu copiii, până când se întoarce în toată splendoarea și măreția lui...

Peste trei minute

Reply:

Emmi, o să-mi lipsească sarcasmul dumneavoastră!

Peste două minute

RE:

Puteți să vă luați o doză bună înainte de a pleca la Boston, dragă Leo. Am rezervorul plin. Deci: care dintre tipii de mai sus ați vrea să fiți la despărțirea noastră oficială?

Peste cinci minute

Reply:

N-aș vrea să fiu niciunul. O să fiu eu însumi. O să mă vedeți așa cum sunt. Sau, mă rog, așa cum credeți că sunt. Sau așa cum ați vrea să credeți că sunt.

Peste un minut

RE:

O să vreau să vă mai văd?

Peste 45 de secunde

Reply:

Nu.

Peste 35 de secunde

RE:

De ce nu?

Peste 30 de secunde

Reply:

Pentru că-i o variantă imposibilă.

Peste un minut

RE:

Orice e posibil.

Peste 45 de secunde

Reply:

Nu și asta. Varianta asta a fost exclusă de la început.

Peste 55 de secunde

RE:

Uneori se întâmplă să avem parte de lucruri care la început ni s-au părut imposibile. Și de multe ori, puse într-o lumină nouă, nici nu par atât de groaznice și de imposibile ca înainte.

Peste două minute

Reply:

Emmi, îmi pare rău. Dar chiar nu există posibilitatea de-a ne mai întâlni. O să vă convingeți și singură.

Peste un minut

RE:

Și de ce-aș vrea să mă conving? De ce-aș vrea să mă întâlnesc cu dumneavoastră când știu că după aceea n-o să ne mai întâlnim?

Peste două minute

Subject: **Domnului Leike**

Stimate domnule Leike, am avut niște zile foarte proaste. Dacă nu terminați cu povestea asta, căsnicia mea o să se ducă pe apa sâmbetei. Nu cred că vreți asta. Întâlniți-vă, vă rog, cu soția mea și nu-i mai scrieți. (Vă jur că nu știu ce vă scrieți și nici nu mai vreau să știu. Vreau doar să încetați.) Cu salutări cordiale, Bernhard Rothner.

Peste trei minute

Reply:

Emmi, cred că dumneavoastră ar trebui să știți cel mai bine de ce vreți să ne vedem (dacă vreți). Eu vă spun doar atât: că vreau să mă întâlnesc cu dumneavoastră! V-am și zis de ce, ba încă destul de detaliat. Vă doresc o seară plăcută. Cu drag, Leo.

Peste un minut

RE:

Leo Cub de Gheață Leike. „Asta așa a vorbit cu mine tot timpul...” Destul de trist, dacă e să ne

gândim.

[4](#) Trimitere la *Don Quijote* al lui Cervantes. (N.t.)

Capitolul nouă

Peste trei zile

Subject: **Întrebări suplimentare**

Salut, Leo, să înțeleg că din proprie inițiativă nu-mi mai scrieți. Îmi mai răspundeți la mailuri? Cât timp? Când plecați la Boston? Cu prietenie, Emmi.

Peste nouă ore

Reply:

Noapte bună, Emmi, din păcate la mine e dezastru. Sunt ocupat până peste cap cu pregătirile pentru mutarea în America. Zbor pe 16 iulie, deci de mâine în două săptămâni. Vă mai spun încă o dată: ar fi frumos dacă ne-am vedea până atunci. Dacă nu sunteți sigură că vreți, faceți-o pentru mine, vă rog. Îmi doresc foarte tare să ne vedem! Mi-ați face o bucurie imensă dacă ați accepta. Știu că după aceea m-aș simți mai bine. Și știu că și dumneavoastră o să vă fie mai bine după ce ne întâlnim.

Peste douăsprezece minute

RE:

Leo, nu înțelegeți? Mie după întâlnirea asta nu-mi poate fi mai bine — mai ales dacă mă gândesc și la faptul că e o întâlnire „de rămas-bun“ — decât dacă se adevărește că sunteți altfel decât cel din scrisorile dumneavoastră (nu iau în considerare cele câteva mailuri înțepate din ultimul timp). Deci dacă sunteți „altfel“, atunci întâlnirea o să fie o mare dezamăgire și mie o să-mi meargă bine doar fiindcă a fost, Slavă Cerului, ultima întâlnire. Ce vreți să spuneți? Că dacă sunteți sigur c-o să-mi meargă bine după întâlnire, de fapt, îmi transmiteți indirect că întâlnirea o să mă dezamăgească și pe mine? Așa că vă întreb pentru a doua oară: de ce-aș vrea să fiu implicată într-o întâlnire dezamăgitoare?

Peste opt minute

Reply:

Nu cred că întâlnirea asta trebuie să fie neapărat dezamăgitoare ca să vă simțiți mai bine — decât azi, să zicem.

Peste un minut

RE:

Decât azi? De unde știți cum mă simt azi?

Peste 50 de secunde

Reply:

Azi nu vă simțiți bine, Emmi.

Peste 30 de secunde

RE:

Dar dumneavoastră?

Peste 35 de secunde

Reply:

Nici eu nu mă simt bine.

Peste 25 de secunde

RE:

Dumneavoastră de ce nu vă simțiți bine?

Peste 45 de secunde

Reply:

Din același motiv ca și dumneavoastră.

Peste 50 de secunde

RE:

Dar e vina dumneavoastră, Leo. Nimeni nu vă obligă să dispăreți din viața mea.

Peste 40 de secunde

Reply:

Ba da!

Peste 40 de secunde

RE:

Cine?

Peste opt minute

RE:

Cine?

În dimineața următoare

Subject: **Eu**

Eu! Eu mă oblig. Eu și rațiunea.

Peste o oră și jumătate

RE:

Și cine vrea să se întâlnească cu mine? Tot dumneavoastră și rațiunea? Sau dumneavoastră și iraționalitatea? Doar iraționalitatea, și atât? Sau (varianta cea mai proastă): doar rațiunea?

Peste 20 de minute

Reply:

Eu, rațiunea, sentimentele, mâinile, picioarele, ochii, nasul, urechile, gura, totul. Toată ființa mea vrea să se întâlnească cu dumneavoastră, Emmi.

Peste trei minute

RE:

Și gura?

Peste 15 minute

Reply:

Da, sigur, ca să discute.

Peste 50 de secunde

RE:

Aha, am înțeles.

Peste două zile

Subject: **OK**

Salut, Leo, din partea mea, haideți să riscăm și să ne întâlnim. Până la urmă, ce-mi pasă? Când ați avea timp săptămâna asta?

Peste o jumătate de oră

Reply:

Pot să mă adaptez la programul dumneavoastră. Miercuri, joi, vineri?

Peste un minut

RE:

Mâine.

Peste trei minute

Reply:

Mâine? În regulă, mâine să fie. Înainte de masă, la amiază, după-masă, seara?

Peste un minut

RE:

Seara. Și unde?

Peste zece minute

Reply:

Într-o cafenea care vă place. Într-un restaurant care vă place. Într-un muzeu care vă place. Sau putem să ne plimbăm într-un loc care vă place. Putem sta pe o bancă dintr-un parc care vă place. Sau pe marginea unui zid care vă place. Într-un loc care vă place, indiferent unde ar fi el.

Peste 50 de secunde

RE:

Acasă la dumneavoastră.

Peste opt minute

Reply:

De ce?

Peste 40 de secunde

RE:

De ce nu?

Peste un minut

Reply:

Ce aveți de gând?

Peste 55 de secunde

Ce aveți DUMNEAVOASTRĂ de gând, dragă Leo? DUMNEAVOASTRĂ ați fost cel care a insistat să ne luăm rămas-bun, dacă-mi permiteți să vă reamintesc.

Peste 28 de minute

Reply:

Eu n-am nimic de gând. Vreau doar s-o văd pe femeia care m-a însoțit atâtea luni și care mi-a marcat viața. Vreau să-i aud mai mult vocea plăcută, vreau s-o aud rostind și altceva în afară de „whisky“ și de „degetele“. Vreau să mă uit la buzele ei în timp ce spune: „Ce aveți DUMNEAVOASTRĂ de gând, dragă Leo? DUMNEAVOASTRĂ ați fost cel care a insistat să ne luăm rămas-bun, dacă-mi permiteți să vă reamintesc“. Cum își mișcă atunci colțurile gurii, cum îi strălucesc ochii, cum își ridică sprâncenele în timp ce pune întrebări de genul ăsta? În ce fel își exprimă ironia prin mimică? Ce urme a lăsat vântul de nord pe obraji ei? Sunt sute de lucruri care mă interesează atunci când mă gândesc la Emmi.

Peste cinci minute

RE:

Interesul dumneavoastră e un pic tardiv, dragă Leo. N-o să prea aveți timp să-mi cercetați fața în seara cu pricina. Câte ore sunteți dispus să stați? Câte ore am voie să stau cu dumneavoastră?

Peste trei minute

Reply:

Atât cât vrem.

Peste un minut

RE:

Și dacă nu vrem la fel de mult?

Peste patru minute

Reply:

Păi, atunci o să ne adaptăm după cel care o să vrea să stea mai puțin.

Peste 50 de minute

RE:

Adică după DUMNEAVOASTRĂ.

Peste 40 de minute

Reply:

N-am spus asta.

Peste 20 de minute

RE:

E incredibil câte lucruri n-ați spus cu toate că am discutat luni în șir. De pildă: cum ne salutăm? Ne dăm mâna? Ne batem pe umăr? Să vă întind niște degete lungi, cu manichiură perfectă, ca să-mi pupați mâna? Să vă întorc un obraz brăzdat de vântul de nord? O să-mi întindeți buzele? Sau, pur și simplu, ne holbăm unul la altul preț de câteva minute, ca extratereștrii?

Peste trei minute

Reply:

Propun altceva: ce-ar fi dacă v-aș întinde un pahar de vin și am ciocni? În sănătatea noastră.

Peste două minute

RE:

Aveți și whisky? Dar nu o sticlă din aia prăfuită, cu pereții plini de alge, în care e mare lucru dacă mai găsec 3 mililitri de licoare gălbuie, neidentificabilă. În cazul ăsta EU voi fi cea care va dori să scurteze întâlnirea.

Peste un minut

Reply:

N-o să sabotez întâlnirea asta din cauza unei sticle de whisky. O să-mi fac stocul, nu vă temeți.

Peste 45 de secunde

RE:

Dar cu ce o s-o sabotați?

Peste două minute

Reply:

Cu nimic. O să fie o întâlnire frumoasă, plăcută, sănătoasă și animată. O să vedeți.

Peste trei ore

RE:

Leo, mai aveți un pic de timp? Știu că-i târziu. Dar ce-ar fi să vă turnați un pahar cu vin? Am observat că vă face bine. Aș mai avea câteva întrebări care nu-mi dau pace. De pildă, legat de subiectul meu preferat. 1) Vi se pare imposibil să vreți să facem sex la întâlnirea de „adio“? 2) Vi se pare imposibil să vreau să facem sex la întâlnirea de „adio“? 3) Dacă ambele (și dacă o și facem): chiar credeți că o să ne fie mai bine după? Vreau să spun, așa cum ați zis și dumneavoastră: „Și știu că și dumneavoastră o să vă fie mai bine după ce ne întâlnim“. 4) De unde și până unde v-ați închipuit că n-o să vreau să vă mai văd după aceea?

Peste zece minute

Reply:

1) E posibil să vreau să facem sex, dar asta nu înseamnă că trebuie să vă și arăt.

2) E posibil să vreți să facem sex, dar nu mi se pare foarte probabil.

3) Dacă o să fie mai bine după întâlnire? Da, în asta chiar cred.

4) N-o să vreți să vă întâlniți cu mine pentru că aveți o familie și pentru că după întâlnire o să vă dați seama unde și lângă cine e locul dumneavoastră.

Peste șapte minute

RE:

1) Nu credeți c-o să-mi dau seama dacă o să vreți să facem sex?

2) Dacă o să vreau și eu: când spuneți că „nu mi se pare foarte probabil“ sunteți destul de aproape de adevăr. (Asta ca să nu vă faceți speranțe.)

3) Dacă o să ne meargă mai bine după: mă bucur când văd că vorbiți ca un bărbat, asta vă face să păreți mai „pământean“.

4) Dacă o să-mi dau seama unde e locul meu: chiar credeți că puteți să dați pronosticuri de genul ăsta înainte să se întâmple — și mai ales — în locul meu? Și o ultimă întrebare înainte de culcare: Leo, mai sunteți îndrăgostit de mine un pic?

Peste un minut

Reply:

Un pic?

Peste două minute

RE:

Noapte bună. Eu sunt foarte îndrăgostită de dumneavoastră. Mi-e frică de întâlnirea noastră. Nu pot și nu vreau să-mi imaginez că v-aș putea pierde. Cu drag, Emmi.

Peste trei minute

Reply:

N-ar trebui să ne gândim la „pierderi“. Pierdem numai când ne gândim la asta. Noapte bună, dragostea mea.

În dimineața următoare

No subject

Bună dimineața, Leo, n-am dormit deloc. Chiar vreți să vă vizitez diseară?

Peste cinci minute

Reply:

Bună dimineața, Emmi. Mă bucur că am împărtășit din nou această experiență. Da, veniți la mine. La șapte seara e bine? La ora aia am mai putea sta puțin pe terasă.

Peste două ore

RE:

Leo, Leo, Leo, să presupunem că seara aia o să fie mai frumoasă decât vă așteptați. Să presupunem că vă îndrăgostiți de femeia pe care o vedeți, de mimica ei în timp ce vorbește ironic, de tonul ei, de gesturile pe care le face cu mâna, de ochii ei, de părul ei (am exclus dinadins sânii), de lobul urechii drepte, de tibia stângă, nu contează de ce. Să presupunem că ne leagă mai multe decât serverul de internet și că n-am dat întâmplător unul peste celălalt. Leo, nu credeți c-o să vreți să-mi scrieți în continuare și din Boston? Nu credeți c-o să vreți să fim împreună? Nu credeți că e posibil să vreți să rămânem împreună? Nu credeți că e posibil să vreți să trăiți cu mine?

Peste zece minute

Reply:

EMMI, NU SUNTEȚI LIBERĂ PENTRU O VIAȚĂ ALĂTURI DE MINE.

Peste 35 de minute

RE:

Să presupunem c-aș fi liberă pentru o viață cu dumneavoastră.

Peste 45 de minute

RE:

Leeeeeeeeo, nu vă vine în minte niciun răspuns decent?

Peste trei minute

Reply:

Dragă Emmi, să zicem că am spus deja prea multe. Să zicem că nu pot să-mi imaginez că sunteți liberă, din simplul motiv că nu sunteți și nici nu veți fi. Dacă în seara asta „vă luați liber“ de la familia dumneavoastră ca să fiți liberă pentru mine, nu pot să nu zic că mă simt foarte bine (și sper să vă simțiți și dumneavoastră). Dar asta nu înseamnă că sunteți liberă pentru mine. Altfel nu mă deranjează deloc să-mi închipui tot felul de lucruri și chiar mă pricep la asta. Dar ce-mi spuneți dumneavoastră depășește puterea imaginației, îmi pare rău.

Pot să profit de ocazie și să vă pun și eu o întrebare? Știu că nu vă plac întrebările de genul ăsta. Dar asta mi se pare oarecum relevantă. Așadar: ce-o să-i spuneți soțului dumneavoastră diseară, când o să ieșiți?

Peste nouă minute

RE:

Leo, văd că nu vă puteți abține!!! O să-i spun că mă întâlnesc cu un prieten. Iar el o să mă întrebe: „Îl cunosc?“ Eu o să-i răspund: „Nu cred. Nu prea ți-am povestit despre el“. Și-o să-i mai spun: „Avem multe de discutat, s-ar putea să mă întorc mai târziu“. Și el o să zică: „Distracție plăcută“.

Peste 20 de minute

Reply:

Și dacă vă întoarceți abia a doua zi? Atunci ce-o să zică?

Peste trei minute

RE:

Credeți că-i posibil să mă întorc abia a doua zi? Hm, descopăr trăsături noi la dumneavoastră.

Peste opt minute

Reply:

Vorba lui Emmi Rothner: „Uneori se întâmplă să avem parte de lucruri care la început ni s-au părut imposibile“. Pe scurt: totul e posibil. Încet-încet am ajuns să cred și eu în asta.

Peste patru minute

RE:

Wow, sună palpitant! Îmi place când vorbiți așa. (Poate tocmai pentru că folosiți cuvintele mele.)

Apropo: mai sunt doar patru ore. Vreți să vă zic care dintre cele trei Emmi o să apară în fața ușii?

Peste trei minute

Reply:

Emmi, nu, nu-mi spuneți! Dimpotrivă. O să vă sugerez eu ceva. N-aveți voie să râdeți de mine și vorbesc foarte serios. O să las ușa întredeschisă. Dumneavoastră intrați. Din hol, o luați în stânga, spre prima cameră. Lumina o să fie stinsă. Eu vă îmbrățișez fără să vă văd. Vă sărut pe întuneric. Un sărut. Unul singur!

Peste 50 de secunde

RE:

Și după aceea ce fac, plec?

Peste trei minute

Reply:

Ah, nici vorbă! Un sărut — și apoi tragem jaluzelele și o să vedem pe cine am sărutat. După care o să vă întind un pahar cu vin și o să ciocnim pentru sănătatea noastră. Și după aceea, mai vedem.

Peste un minut

RE:

Pentru mine whisky, vă rog! În rest, sunt de acord cu ceremonia dumneavoastră de întâmpinare. Până la urmă e tot un număr din ăla cu ochii legați, doar că fără legătura de pe ochi — deci oarecum mai romantic. Normal c-o facem! Ăăăă, chiar o facem? Ce nebunie, nu-i așa?

Peste 40 de secunde

Reply:

Bineînțeles c-o facem!

Peste patru minute

RE:

Dar, Leo, totuși e destul de riscant. Habar n-am dacă-mi place cum sărutați. Cum sărutați? Cu buzele tari sau cu buzele moi? Mai aseptice sau mai cu salivă? Cum se prezintă situația cu dinții dumneavoastră? Sunt ascuțiți sau bonți? Cât de ofensivă sau de reținută e limba dumneavoastră? Se simte ca o bucată de plastic sau ca o bucată de cauciuc expandat? Țineți ochii deschiși sau închiși în timp ce vă sărutați cu cineva? (OK, la faza aia cu lumina stinsă e irelevant.) Ce faceți cu mâinile? Mă atingeți? Unde? Cât de ferm? Sunteți liniștit sau respirați greu și scoateți sunete ciudate? Spuneți-mi odată, Leo: cum sărutați?

Peste trei minute

Reply:

Sărut la fel cum scriu.

Peste 50 de secunde

RE:

Vă cam umflați în pene, dar nu sună rău. Dar, apropo, să știți că nu scieți la fel tot timpul!

Peste 45 de secunde

Reply:

Nici de sărutat nu sărut la fel tot timpul.

Peste patru minute

RE:

Dacă-mi promiteți că sărutați la fel cum mi-ați scris ieri și azi, atunci risc!

Peste 35 de secunde

Reply:

Atunci riscați!

Peste douăsprezece minute

RE:

Și dacă o să vrem mai multe după „sărutul respectiv“?

Peste 40 de secunde

Reply:

Atunci o să vrem mai multe.

Peste 50 de secunde

RE:

O să și facem mai multe?

Peste 35 de secunde

Reply:

Cred că o să ne dăm seama în situația respectivă.

Peste două minute

RE:

Sper că n-o să-și dea seama doar unul din noi.

Peste patru minute

Reply:

Dacă își dă seama unul, sigur o să-și dea seama și celălalt. Apropo, Emmi, mai sunt doar două ore. Încet-încet ar trebui să terminăm cu scrisul și să ne pregătim pentru saltul în noua dimensiune. Recunosc că sunt teribil de agitat.

Peste opt minute

RE:

Cu ce să mă îmbrac?

Peste un minut

Reply:

Am încredere în gusturile dumneavoastră, Emmi.

Peste 55 de secunde

RE:

Iar mie mi-ar plăcea să decideți dumneavoastră, Leo, și fantezia dumneavoastră.

Peste două minute

Reply:

Nu vă bazați pe fantezia mea acum, că nu-i a bună deloc! Mă cam solicită în clipa de față. Și îmbrăcați-vă cum vreți, zic eu.

Peste trei minute și jumătate

RE:

Să mă îmbrac cu ceva care să ne încurajeze să nu tragem jaluzelele după sărutul de întâmpinare? Și asta fiindcă niciunul din noi n-ar avea mâinile libere?

Peste 40 de secunde

Reply:

Dacă nu vi se pare un răspuns prea (din) scurt, atunci: DA!

Peste un minut și jumătate

RE:

Când cineva răspunde cu „DA!“ la o întrebare care cere un răspuns cu „Da!“ nu mi se pare deloc aiurea sau prea (din) scurt. Atunci ar fi bine să mă „dichisesc“, cum s-ar zice. Ne vedem la dumneavoastră peste o oră și jumătate, dacă între timp nu-mi sare inima din coșul pieptului.

Peste trei minute și jumătate

Reply:

Sunați la interfon, apăsați pe butonul cu „et. 15“. Apoi pe 142 în lift și gata, ați ajuns la mansardă. O să vedeți o singură ușă, oricum. O să fie întredeschisă. Intrați și la stânga, vă luați după muzică. Mă bucur nespun de mult că veniți!

Peste 50 de secunde

RE:

Și eu mă bucur c-o să vă văd. Și eu mă bucur c-o să TE văd, dragă Leo. Eu sunt Emmi. Și nu mă sărut cu străini în semiîntuneric, mă sărut cu oameni cu care sunt la per tu. Așa că poți să-mi zici și tu așa, Leo. Apropo, am 34 de ani, sunt cu doi ani mai tânără decât tine, dacă e așa cum mi-ai zis mai demult.

Peste două minute

Reply:

Emmi, cred c-ar trebui să discut cu tine mai pe îndelete despre „Boston“. Tu nu știi cum stau lucrurile cu Boston, respectiv cu mutatul meu la Boston. E cu totul altfel decât ți-ai închipuit. Trebuie să-ți explic. Am o grămadă de explicații de dat! Trebuie să te fac să înțelegi o mulțime de lucruri! Mă înțelegi?

Peste un minut și jumătate

RE:

Încet. Ia-mă încet, Leo. Toate la timpul lor. Mai avem timp cu Bostonul. Mai avem timp de explicații. Și am timp să și înțeleg. Acum hai să ne sărutăm. Pe curând, dragul meu!

Peste 45 de secunde

Reply:

Pe curând, draga mea!

Capitolul zece

În seara următoare

Subject: **Vântul de nord**

Dragă Leo, știi, e de neiertat ce-am făcut. „Tăcerea“ ta îmi spune tot. Nu întrebi. Nu, nu întrebi nimic. Nici măcar o dată. Asta-i lecția pe care mi-o dai. Fără crize, fără încercări de a salva situația, fără gesturi disperate. Nu faci nimic. Rămâi mut. Aștepti să treacă momentul, fără să spui nimic. Nici nu mă întrebi de ce. Te porți de parc-ai ști deja. Și prin asta mă pedepsești și mai tare. Dar dezamăgirea ta nu poate fi mai mare decât a mea. Pentru că la dezamăgirea mea se adaugă și convingerea că te-am dezamăgit și pe tine.

Leo, îți spun de ce m-am răzgândit și n-am mai venit la tine în ultima secundă — nu sunt cuvinte goale, chiar a fost o decizie de ultima secundă. De vină a fost o singură literă, o literă greșită care nu trebuia să fie în locul în care era sau, cel puțin, nu în momentul respectiv. Și chiar tu m-ai întrebat, Leo: „Și lui Bernhard ce-o să-i zici?“ Îți mai amintești ce-am răspuns? „O să-i spun că mă întâlnesc cu un prieten.“ Exact asta am spus. „Iar el o să mă întrebe: «Îl cunosc?»“ „Nu cred. Nu prea ți-am povestit despre el.“ Așa i-am răspuns. „Avem multe de discutat, s-ar putea să mă întorc mai târziu.“ Exact așa am formulat. „Și el o să zică: Distracție plăcută.“ Da, Leo, chiar asta a zis. Dar a rostit un cuvânt în plus. A spus așa: „Distracție plăcută, EMMI“. Era replica obișnuită cu „Distracție plăcută“. Doar că după aceea a făcut o pauză. Și apoi a urmat acel EMMI. O exalare, nimic mai mult. Cât să mă cutremur și să mă ia cu fiori. El îmi spune „Emma“ de obicei. Nu mi-a mai zis „Emmi“ de ani întregi. Nici nu-mi amintesc când mi-a zis așa ultima oară.

Leo, „I“-ul acela străin în loc de „A“ mi-a provocat un adevărat șoc. Nu mi-a plăcut cum a sunat din gura lui. EL nu avea voie să rostească numele ăla. A sunat de parcă m-ar fi dat în vileag, a sunat deziluzionant și distructiv. Era ca și când și-ar fi dat seama ce se petrece în sufletul meu, de parc-ar fi văzut prin mine. De parc-ar fi vrut să-mi spună: „Știi că vrei să fii «Emmi»“. Că vrei să redevii, în sfârșit, «Emmi». Așa că fii «Emmi» și distrează-te bine.“ Și atunci i-aș fi răspuns ceva oribil, i-aș fi zis: „Bernhard, nu numai că vreau să fiu Emmi — chiar SUNT Emmi. Dar nu sunt Emmi a ta. Sunt a altcuiva. Nu m-a văzut niciodată, dar m-a descoperit. M-a recunoscut. M-a scos din ascunzișul meu. Sunt Emmi a lui. Pentru Leo sunt Emmi. Nu mă crezi? Pot s-o demonstrez, negru pe alb.“

Scrupule? Nu, Leo, n-am avut scrupule față de Bernhard. Mi-a fost frică de mine.

M-am dus în camera mea, cu gândul să-ți scriu un mail. Dar n-am reușit să scriu nimic. Vedeam doar fraza asta penibilă: „Dragul meu Leo, nu pot să vin la tine în seara asta. Momentan, simt că sunt depășită de situație“. M-am holbat la ea câteva minute, apoi am șters-o. N-am fost în stare să te refuz. Ar fi fost ca și când m-aș fi refuzat pe mine însămi. Leo, s-a întâmplat ceva. Sentimentele mele au ieșit din cadrul monitorului. Cred că te iubesc. Și cred că Bernhard și-a dat seama. Mi-e frig. Mă bate vântul de nord. Leo, ce-o să se aleagă de noi?

Peste zece secunde

Reply:

AVERTISMENT. ADRESĂ MODIFICATĂ. DESTINATARUL NU-ȘI POATE CONSULTA CORESPONDENȚA LA ACEASTĂ ADRESĂ. MESAJELE NOI VOR FI ȘTERSE AUTOMAT.

PENTRU DETALII SUPLIMENTARE ADRESAȚI-VĂ MANAGERULUI DE SISTEM.